

Můj lid zajde, protože odmítá poznání.

Ty jsi zavrhl poznání a já zavrhnu tebe;

nebudeš mým knězem.

(Oz 4,6-7)

STRATEGIE NEW AGE V KATOLICKÉ CÍRKVI

OBSAH

01. Úvodní poznámky	2
02. Finální apostáze	5
03. Theodicea.....	8
04. Úvod do New Age	11
05. Vývoj vzpoury	14
06. Izraelský lid	17
07. Znamení času	20
08. New Age v praxi.....	23
09. Inicie církve.....	26
10. Tajemství nepravosti	29
11. Dialektika Iluminátů	32
12. Falešná parusie	35
13. Život ve lži.....	38
14. Vítězství rozumu	41
15. Vatikánský převrat.....	44
16. Nástup Lžiproroka	47
17. Kdo je 666.....	50
18. New Age církev	53
19. Papež Nové éry	56
20. Kontinuita zjevení	59
21. Opozice proti papeži.....	62
22. Teologie osvobození.....	65
23. Falešné evangelium	68
24. Služba světu.....	71
25. Kněz bez autority.....	74
26. Globalizační principy	77
27. New Age desatero.....	80
28. Pokušení církve	83
29. Dějinnost zjevení	86
30. Pastýřská věrnost	89
31. Příprava na věčnost.....	92
32. Úrovně bytí	95
33. Božsko-lidský dialog	98

04. ÚVOD DO NEW AGE

Zakladatelkou hnutí New Age je Alice Bailey se svým manželem Fosterem Bailey, esoterička a mistryně okultismu, která mezi dvacátými a padesátými lety minulého století sepsala 24 filosoficko-náboženských knih odkazujících na "éru Vodnáře", které se lidstvo dočká v začátku třetího tisíciletí. Výběr z těchto děl, která byla diktovaná satanem metodou automatického písma, tvoří manuály Tajné školy (*The Arcane School*) pro služebníky plánu Nové éry, které byly sestaveny pro různé oblasti života - stát, náboženství, vzdělávání, psychologii, filosofii, vědu. *Department of Religion* je ta část skript, která nás bude zajímat. V roce 1922 rozjeli Baileyovi vydavatelství Lucifer Publishing Company, které dnes funguje jako Lucis Trust pod záštitou OSN. *Service of the Plan* a veškeré informace o hnutí a jeho záměrech jsou veřejně přístupné na jejich internetových stránkách. Hned v úvodu se dozvídáme, že celosvětové aktivity Lucis Trust se zaměřují na budování správných vztahů mezi lidmi. «Aktivity Lucis Trust podporují výchovu lidské mysli k přijetí a praktikování duchovních principů a hodnot, na kterých má být založena stabilní a nezávislá světová společnost».

Tato výchova lidské mysli skutečně úspěšně probíhá zhruba od sedmdesátých let, a vesmírná léčitelka Louise Hay, andělský posel Lorna Byrne nebo samozvaná medjugorská "vizionářka" Stefanie Caterina jsou malá demonstrace toho, že je dnes můžeme najít opravdu na každém kroku: falešné učitele s pozitivní spiritualitou, která si získala lidi hledající naději a naivní část věřících (která převažuje). Duchovní prázdnota postmodernismu byla kalkulovaná právě pro tento účel; aby se lidstvo bez jakékoli orientace a směru chytilo nového spirituálního trendu jako nejlépe dostupné spásy. Jsou ti, kteří upozorňují na nebezpečí spjata s esoterními praktikami a snaží se je identifikovat a shromáždit v seznam. Málokdo však ví, že mezi tou variabilitou všech nedávno vyvstalých metod holistní sebepomoci je dokonalá jednota v dogmatech; je to jedna a ta samá nauka podchycená v knihách Alice Bailey prodávána pokaždé v jiném obalu a jiné intenzitě, aby si každý obyvatel planety vybral podle chuti.

Co je obsahem těchto dogmat? Překvapivě, veškeré principy New Age filosofie stojí na neexistenci hříchu. Je to příjemný kult kdekoli ve světě, protože vítá a vyzdvihuje všechny neřesti. Božství je v nitru člověka a ten se duchovně rozvíjí, když prochází tím, co tradiční náboženství nazývají dobrem a zlem. V rámci evolučního principu, který si pamatuje minerální, vegetativní i animální fázi vývoje Loga, tak může zasvěcenec esoterní školy dojít samospasení, konkrétně dosáhnout úrovně Krista, "zkristifikovat" se. Dřívější religiozita bránila lidské rase přistoupit k její božské podstatě. «Jeden z hlavních prostředků, skrze který člověk dochází k pochopení onoho velkého celku zvaného Makrokosmos, Bůh, jednajícího skrze sluneční soustavu, je porozumění sobě samému, a delfský příkaz, "člověče, poznej sám sebe", byl inspirovaný výraz, určený k tomu, aby dal člověku klíč k tajemství božství» (*A Treatise on White Magic*, str. 18). Tradiční světonázorové postoje jsou diskriminační a stojí v cestě seberealizaci člověka. Lidská duše se zbožšťuje tím, že rozšiřuje své vědomí. «[Iniciace] je schopnost předvídat lekci, které je třeba se naučit v jakékoli dané příhodě nebo události, a toto pochopení a poznání přináší každou hodinu, každý týden a každý rok pokrok a expanzi». Expanze vědomí «umožňuje osobnosti pronikat do moudrosti získané egem» (*Initiation, Human and Solar*, str. 14), cílem je rozvinout se do plné slávy duchovních úrovní. Tato spiritualita má jen kladné aspekty,

učí účtě ke stvoření a altruistické službě ve prospěch celku.¹⁰ Její instruktoři ohlašují příchod nového světa, duchovního království, ve kterém bude vládnout mír, pochopení a láska pod vůlí Mistra. Učitelé New Age jsou také všichni ti, kteří nás přesvědčují o neexistenci pekla a nesmírnosti lidského potenciálu. Boží plán s lidstvem totiž je, aby došlo na vrchol svých možností. Středověký pojem hříchu byl definitivně překonán, a démoni mezitím přejímají vládu nad jedním tělem za druhým. Jak uvidíme dále, jediným cílem těchto globálních aktivit je anulace ceny Kristovy krve.

New Age je náboženským eklektismem, souhrnem nauk, které «vydržely zkoušku času» (*The Reappearance of The Christ*, str. 144) a jsou tedy pravdami v každém koutu světa. Jedná se například o existenci Boha, odpověď člověka Bohu, víru v pokrok a touhu po věčném přetrvání. Překážkou šíření tohoto kréda je tak rovněž i ateismus, tyto skutečnosti musí být shodně přijaty. Nevěřící stejně jako křesťané brzy poznají omyly, kterými hájili svou exkluzivitu. Vyřazením "neesenciálních" doktrín lze dosáhnout všeobecného náboženského souhlasu: «Pokud by světová náboženství byla skutečně řízena konkrétním poznáním nebo vědou, nebyla by matoucími a spekulativními systémy řízenými zdáním, jako to jsou nyní. Jednoho dne mysl lidí, osvícená světlem duše, zformuluje jediné univerzální náboženství, které bude uznáno všemi. Tehdy bude Boží království poznáno takové, jaké je, jako další přírodní království. Zmizí spekulace, toužebné smýšlení a aspirace naděje. Věda okultismu je prvním krokem na cestě k pravému náboženství a vědecké výzkumy lidské psychologie velice pomohou tomuto cíli» (*A Treatise on the Seven Rays V*, str. 594). V průběhu staletí jsme se údajně stali oběťmi biologických, výchovných, kulturních a sociálních programů. Ideologie New Age, která se dovolává vědeckého statutu, je umí přeprogramovat (Vlastimil Marek). Toto náboženství využívá podle potřeby části křesťanské věrouky a mixuje je s esoterismem, taji astrologie a teoriemi alchymie. S novopohanstvím sdílí důraz na environmentalismus, léčitelství a přírodní medicínu, v západní kultuře našlo oporu ve feminismu, genderismu, transpersonální psychologii, ufologii.

Velká bílá lóže, centrum duchovní energie, kde přebývají mistři moudrosti, zachraňuje lidské duše. «Tisíce lidí ve světě přijaly první zasvěcení, směřují ke spirituálnímu životu a k poskytování služby svým bližním» (*The Rays V*, str. 385). "Služebníci světa" pracují na mistrovském plánu - přinesení jednoty mezi lidmi všech národů, ras a náboženství. Je třeba sladit veškeré názorové neshody a kulturní rozdílnosti, aby nic nebránilo všeobecnému bratrství, korespondujícímu s východní monistickou představou splynutí. Nejhorší herezí tohoto náboženství je tak hereze separace, trvání na nějaké odlišnosti nebo pravdě. Ve virtuálně propojeném světě jsme vedeni k tomu, abychom měli vztah se všemi lidmi místo s Bohem, abychom věřili v Bratrstvo. «Musí se připomenout, že tím, jak se lidstvo vyvíjí, lidé začínají v rostoucím počtu jednat jako duše; podstata duše (vztah) vytváří efekt, lidé rozšiřují svoje hledisko a vizi, mizí hledisko odděleného já a vztah a skupinový zájem nahrazují ten osobní vztah, vnitřní nebo intenzivní, který udělal z člověka v evoluci to, čím je: předně integrovanou osobnost a poté učedníka-uchazeče o iniciaci» (*The Rays V*, str. 111). Bratrství lidí je totiž bůh v projevu, božství vyjádří naše plná unie. Existuje jen jedna forma existence, Jeden Život, který se manifestuje ve hmotě, a lidé jsou jeho částmi. «Z automatických forem vědomí [nás] život Boha dovedl k formám života,

¹⁰ *The Externalisation of The Hierarchy*, str. 666: «Přišla chvíle, kdy musí být pochopen první a nejdůležitější princip, který řídí pravý esoterismus, protože podmiňuje všechny hierarchické pracovníky: Správný Motiv. Přišla chvíle, kdy bude vlastnost ashramického úsilí poznána především jako Altruistická Služba».

skrže smyslové vědomí k instinktivnímu vědomí zvířete, odkud [nás] přivedl až k lidskému království, ve kterém se zpřítomnilo uvědomění si sebe sama, a ti nejpokročilejší členové toho království počínají demonstrovat svou dispozici k božství. Již si můžeme všimnout slabých a mlhavých známek vznešenějšího království. V něm dá uvědomění si sama sebe prostor skupinovému vědomí a člověk pozná, že se ztotožnil s Celkem a že není jednoduše individuem, které stačí samo sobě. Poté život celého těla Božího bude moci vědomě proudit skrže člověka a život Boha se přemění v jeho život a on vstane k životu věčnému» (*From Bethlehem to Calvary*, str. 253).

Jaká témata nás budou provázet v dalších kapitolách, nastiňuje Joseph Ratzinger ve své reflexi k proměnám světových náboženství: «...vlastní, partikulární náboženství se žije, jako by bylo univerzální: mystický kořen indického náboženství by byl tím, co skutečně sjednocuje a objímá vše, tedy kde by každý z náboženských výrazů našel své místo. Vědomí, že za všemi formami religiozity se skrývá nevýslovné Jedno, ve kterém jsme všichni identičtí s Bohem, dnes splývá se západním relativismem, a odsud působí silou jedinečné atrakce. Něco podobného bychom mohli říci o buddhismu. Buddhismus obsahuje koncept soucitu související s pojmem křesťanské lásky, čímž se opět snaží dokázat poslední identita všech náboženství. [...] V celém světě existuje tendence k politizaci náboženství: nakonec jejich univerzalita spočívá v jejich užití k politickým cílům, v bránění spravedlnosti, míru a ochraně stvoření. [...] Tendence k univerzalitě teologie osvobození je spojena s touto myšlenkou. [...] Rozpad křesťanství dílem sekularistického myšlení přivedl Západ k sáhnutí po nových formách religiozity, které se skrývají za etiketou *New Age*. Nehledá se víra, nýbrž náboženská zkušenost, když se jdou hledat cesty, které vedou k mystické jednotě, a takto se dochází také ke znovuobjevení předkřesťanských náboženství, asistuje se návratu předkřesťanských božstev a rituálů. Matka Země a Otec Slunce uvažováni společně odpovídají více rovnostářským idejím doby než víře v jediného Boha; mystické obrazy jsou v rozkvětu a semimagické rituály se ukazují slibnější než střízlivé opojení křesťanské liturgie, a to nemluvíme o její rozumové "oslabené" podobě v aktuálním čase» (Il Monoteismo, 2002).

Teologické dispute dlouho zatemňovaly pravou misi Krista, která v sobě uzavírá budoucí zjevení, říkají *New Agers*. Podle nich 21. prosince roku 2012 skončil věk Ryby a svět momentálně očekává nového Učitele, který otevře páté království kýžené zlaté éry. Práce Buddhy a Ježíše, Pána Světla a Pána Lásky ve čtvrtém království byly přípravného charakteru. «Nicméně předtím, než bude moci Kristus přijít se svými učedníky, bude muset zmizet naše aktuální civilizace. V příštím století začneme rozumět významu slova "vzkříšení" a nová éra začne odhalovat své hluboké cíle a záměry. Jako první krok, lidstvo musí povstat po smrti své civilizace...» (*The Reappearance of The Christ*, str. 22). Jakkoli se to může zdát nemožným sci-fi nebo neškodnou zábavou bláznů, je třeba pochopit, že se nacházíme v pokročilé fázi realizace toho, co je popsáno ve 24. kapitole Matoušova evangelia. Abychom mohli pokračovat ve výčtu charakteristik, musíme zjistit, kde se vzala výše zmíněná ambice na světový pořádek.

05. VÝVOJ VZPOURY

Po potopě se některé kmeny Noeho vnuků vrátily zpátky do služeb jiným bohům. Satan padělá všechna Boží tajemství. Proto existuje film *Zeitgeist*, kde si na základě paralel Ježíše s Hórem mají lidé "uvědomit", že křesťané věří mýtům. V Babylonii, která šířila své vědomosti do Indie, Egypta, Asýrie, tak vznikl kult falešné trojice, kdy si člověk, adoro- vaný jako bůh, vzal za ženu svou matku, aby byl zároveň otcem i synem. Když zemřel babylonský tyran Nimrod, pravnuk Noeho, stal se bohem-sluncem, Baalem, osvětlil Semi- ramiš neboli Ishtar, čarodějnickou velekněžku, a ta porodila jako (falešná) panna syna, vtěleného boha. V Egyptě tento příběh hrajou Osiris, Horus a Isis. Isis i Ishtar jsou králo- vnamí nebes a jejich role ducha svatého symbolizují křídla luňáka. Osiris je postava zná- zorněvaná se zkříženýma rukama, ve kterých drží žezlo a bič. Identicky vypadají faraono- vé, kteří byli považováni za jeho vtělení. Syn Horus podle legendy přišel o jedno oko a je vyobrazován se sokolí hlavou z profilu. V těchto končinách byla praktikovaná černá magie a všechna představitelná i nepředstavitelná zvěrstva. Víme, že faraonové byli tak zatvrzelí, že skutečné Božství Hospodina nemohli uznat ani za cenu smrti celého národa a vlastní zkázy. Nimrod jako prorotyp Antikrista stavěl město s věží do nebes, aby získal všechny obyvatele pro svou apostázi. Kanaanejcům věnoval kult Molocha a mnohé náro- dy zasvětil do svých znalostí astrologie.

V Babylonském zajetí mnozí židé z řad kněží zradili čistotu víry a napasovali chal- dejskou filosofii na Mojžíšův zákon. Z navrátilců pak vykryštovala sekta farizeů. Ne- vysloužili si označení *plemeno zmijí* proto, že by kázali vodu a pili víno; oni díky kom- pletnímu znásilnění židovské víry tajným učením Hospodina nenáviděli a Ježíš jim byl trnem v oku. To oni vypracovali největší podvod všech dob o tom, že židovský národ má vládnout světu, a navenek zachovávali Tóru, aby si podrobili pravověrné. V polovině prv- ního tisíciletí bylo farizejsko-rabínské učení vtisknuto do jeruzalémského a babylonského Talmudu. Tyto spisy jsou skutečně zdrojem nenávisti vůči všemu nežidovskému a židé v žádném státě nebyli vítáni, protože se zmocňovali cizího majetku, jak jim to ukládá ta- jemství jejich víry. Náboženství Řecka, Persie, Egypta, Sýrie nikdy nezanikla. Nejpůvod- nější Babylonské Bratrstvo, které zapustilo tajné školy pyramidálních struktur na všech místech glóbu, funguje v nezměněné podobě už tisíce let. Satan se představuje jako ten, kdo pozdvihl člověka z animálního života a přinesl mu intelektuální svobodu, je to bůh dobra, moudrosti a obětí. V počátcích křesťanství jsou okultní náboženství pramenem gnosticizmu, dalšího satanova pokusu, jak rozložit víru. Gnóze pak byla doktrinálním tě- lem Templářů, rytířů Šalomounova chrámu, zrušených ze stejného důvodu.

Rozhodující etapa plánu skoncovat s křesťanstvím a jediným pravým Bohem za- čala v roce 1776, ve kterém německý jezuita Adam Weishaupt založil tajný Iluminátský spolek. Ilumináti jsou ti, kdo jsou osvěceni Luciferovou doktrínou, moudří jako sovy. Podmanili si zednářské lóže, fungující od roku 1717 a pracující podle instrukcí Kabaly a Talmudu. Zednáři jsou *stavitelé chrámu*, tedy stavitelé satanovy synagogy v Izraeli, je- jíž duchovní i doslovné vybudování završí dějiny. (V některém jejich slovníku figuruje Nimrod jako zakladatel.) Zednářské bratrstvo je pravým opakem církevního společenství - je mystickým tělem satanovým. I když pracovalo v utajení, bylo ihned římskými biskupy demaskováno a zapovídáno, konkrétně v pontifikátech od Klementa XII. po Pia XII, dále to nebylo možné. Zednáři věřili, že lidstvo dojde přirozenou evolucí ke stejným hodnotám a vzorcům chování a všechna náboženství splynou v jedno na základě rodového bratrství.

Ilumináti naproti tomu soudili, že bude třeba nahradit židokřesťanské principy západního způsobu vlády jejich řádem cestou revoluce.

V roce 1875 s knihou *Isis bez závoje* od Heleny Petrovny Blavatské přestává být satanismus tajnou naukou. Tato ruská kněžna, zakladatelka teosofismu, se pustila do písemné systematizace okultních věd. Tajná učení -tvrdila- obdržela od mrtvých tibetských mistrů. Podle této temné, od počátku světa stále stejné doktríny je satan bůh, který byl obětován, aby lidstvu přinesl poznání a vysvobodil je z tyranie nespravedlivého boha Jahve. Byl už před Hospodinem, je logos, je stvořitelem i spasitelem; pádem zachránil lidskou rasu, osvětlil její inteligenci a dal jí duchovní nesmrtelnost. Teosofická škola je mix gnóze, zednářství, mytologie, astrologie, esoterismu a východních filosofii. Ve svých dílech Blavatská poukazuje na chyby teologie a vybízí k univerzálnímu bratrství bez monotheistických náboženství. Teosofický měsíčník Lucifer vyučoval, že neexistuje absolutní pravda, nýbrž pravda, která je v každém z nás. 19. století charakterizovala renaissance okultismu: máme tu rosekruciány, zednáře, mormony, všechny možné hermetické řády, víru v reinkarnaci, "prokleté básníky" Francie, to byly zdroje H. P. Blavatské a její díla pak posloužila těm, kdo hledali mystiku. Z teosofického hnutí vyšlo mnoho škol myšlení, jedna z nich je nacismus. Skrze série pozemských životů lze dosáhnout dokonalé purifikace lidstva a konečně éry prosperity, kde si budou všichni vědomi jednoty života.

Po "madam" Blavatské se dostáváme do Anglie k Aleisterovi Crowley, jednomu ze dvou největších okultistů všech dob, který působil v první polovině 20. století. Tento pansexuál, hrdý na své označení nejhříšnějšího muže světa, byl zednářský zasvěcenec 33. řádu skotského ritu a honosil se tituly "velká bestie" nebo "magister templi". Přes svou posedlou manželku sepsal Knihu Zákona, velkou hrůznost následovanou metalovými kapelami. Je posvátnou knihou jím založeného náboženství Thelema, kde jediný zákon zní: *Dělej svou vůli*. Ten Aleister vtiskl do *Ordo Templi Orientis*, nejmocnější zednářské odnože, která se věnuje především sexuálním orgiím. Crowleyho náboženství vůle je demónolatrií, otevřeným satanismem, směsí magie, novopohanství, kabaly, jógy, čarodějnictví, alchymie. Jeden Crowleyho žák např. založil církev scientologie.

OSN prostřednictvím Alice Bailey a její Nové éry neudělala nic jiného, než že dostala doktrínu Thelemy jako novou bibli do módy mezi široké publikum. Přebírá veškeré naučení teosofické školy, která mají počátky v mystériích starého Egypta. Okultisty uctívány Osiris je soudce podsvětí, představoval vládce tohoto světa a paralelu k době křesťanské. Ta končí a na trůn přichází dítě Horus, v křesťanském pojmosloví Antikrist. «Během uplynulých dvou tisíců let se kladl důraz na smrt, který určoval veškerou nauku ortodoxních církví; pouze jeden den v roce byl věnován myšlence vzkříšení. Ve vodnářské éře se bude klást důraz na život a osvobození hmoty z hrobu a toto je tón, který bude charakterizovat nové světové náboženství a odliší jej od všech předchozích... Postupně vyřčené cíle a snahy Spojených národů přinesou ovoce a nová Boží církev, tvořená všemi náboženstvími a duchovními skupinami, ukončí, jednotnou formou, tu obrovskou herezi separativity. Láska, jednota a Vzkříšený Kristus budou přítomné a On nám ukáže perfektní život» (*The Destiny of The Nations*, str. 152).

Moderní způsoby léčení těla nebo ducha, kterými se lidstvo napojuje na hierarchii démonů, jako alternativní medicína, je «projevem děsivého podzemního světa, který poté, co setrval dlouho ukrytý, se dnes znova, ve fázi repaganizace, vynořuje a staví všem před oči» (Joseph Ratzinger, 30Giorni, 1999). New Age je jakási "light verze" satanismu,

prodejní pocukrovaná forma pro konzum, a éra Vodnáře a Hora jsou ekvivalenty. V první etapě nové éry bude oživeno lidské centrum, bude to období tvořivé aktivity a velkého benefičního díla. Pak dojde k «uznání Jednoho Života, které finálně povede do stavu vyjádřeného bratrství, jehož uskutečnění je cílem vodnářské éry. Toto velké centrum, Hierarchie, způsobí, že lidstvo ovlivní soustředěný život lásky, a tato základní láska se projeví ve druhém děkanství Vodnáře (řízeném Merkurem). Merkur, Posel Bohů (tedy Hierarchie duší), přichází vždy s poselstvím lásky a zakládá neochvějný vzájemný vztah mezi dvěma velkými planetárními centry, Hierarchií a Lidstvem» (*The Destiny of The Nations*, str. 139). Nauky Lucifera dělají čest jeho jménu - vrhají světlo na to, co je pravda a co lež. Každá profilovaná teze Alice Bailey, skrze kterou Pokušitel cituje Písmo, jak to on umí, je přesným opakem pravdy. (Platí opravdu negace z výrokové logiky.) Takto služebníci zla potvrzují bezvýhradnou platnost celé katolické věrouky. Pravda je úplně zkorodovaná, ale uchovává si svůj zvuk.

Satan byl donedávna označován přezdívkami všech těch božstev, která vyprodukoval. Dnes mu proroci Nového věku říkají "Bůh" a křesťané všech národů se radují, že přece našli se světem společnou řeč. Tak může satanova synogoga postavit svou církev na troskách Církve Kristovy. Kdo zůstává u terminologie a nežije esenci křesťanství, stal se její snadnou kořistí. «Již v evangeliu nalezneme dva možné postoje vůči Kristu. Sám Pán rozlišuje: co říkají lidé a co říkáte vy. Ptá se, co říkají ti, kteří jej znají z druhé ruky nebo z historie, literatury, a potom co říkají ti, kdo jej znají zblízka a vstoupili do skutečného setkání, mají zkušenost jeho skutečné identity. Toto rozdělení přetrvává v celých dějinách: existuje vnější zdání, které má prvky pravdy. V evangeliu někteří tvrdí: "je to prorok". Stejně jako dnes se říká, že Ježíš je velká náboženská osobnost nebo že je třeba jej počítat mezi "avatyry" - mnohočetné manifestace božství. Ale ti, kteří vstoupili do společenství s Ježíšem, poznávají, že existuje jiná realita, je to Bůh přítomný v člověku» (Joseph Ratzinger, 30Giorni, 1999).

06. IZRAELSKÝ LID

Opakem církevní jednoty a Božího záměru, abychom všichni byli jedno v něm, je nepřehledná a stále rostoucí diverzita filosofických směrů a náboženských návodů na život. Satan je mistr převleků, protože skutečně, sebe samého by nikomu neprodal. A přesto je ve všech nekatolických spiritualitách a metodách "osobního růstu" jednota. Je to jednota v neuznávání Boha, který je v Trojici. Ti, kdo popírají pravdu křesťanství, nevěří v Boží dobrotu, proto je pro ně lepší všechno, co nabízí přízemní život, zlo nazývají dobrem a hříchy prezentují jako blahodárné prostředky pro integrální zdraví osoby. Původ tohoto myšlení se stane jasným, když budeme sledovat stopu biblického Ezaua.

Existují dva druhy duchovních domů, Jákobův a Ezauův, a jejich neustálý vzájemný boj je příčinou všech lidských bolestí. Proč se události mohou odvíjet v obou táborech podle stejných schémat, je nad naše chápání, moderní Edóm má například dvanáct kmenů, stejně jako je těch izraelských, a zařadíme mezi ně nám známé rodiny Rothschildů a Rockefellerů. Edóm tvoří lidé, jejichž osud zní: *Tvé sídliště bude bez žrnosti země, bez rosy shůry, rosy nebeské. Bude tě žít meč, avšak svému bratru budeš sloužit. Jen když se budeš toulat bez domova, setřeseš jeho jho ze své šíje* (Gn 27,39-40). Edomité jsou ti, kteří dávají přednost pozemskému království před nebeským a nepotřebují Spasitele, protože si všechno zabezpečí sami - za jakoukoli cenu. Neváhali vzdát se svého prvorozenství, což je dar Božího synovství, ale nehodlají rezignovat na Otcovo jmění. Symbolizuje je krvavá barva, kterou si zvolil k označení své dynastie Mayer Amschel Bauer a která se objevila nejen v souvislosti s Karlem Marxem.

Domu Izraele se naopak dostalo požehnání. Bude mít bohatství země a jeho bratři ze všech národů se mu budou klanět. Izraelský lid je od počátku stále jeden - jsou to ti, kteří milují Hospodina. V době před Kristem to byli židé s Mojžíšovou vírou, v době jeho působení ti, kteří v této víře pokračovali nebo se na ni obrátili. Židem je tedy po Ježíšově nanebevstoupení ten, kdo se Bohu nechce podřídit a zároveň se cítí hoden jeho zaslíbení, které si nesprávně vykládá. Židovské náboženství dnes nemá žádné opodstatnění, přesto existují rabíni očekávající podle proroctví Boží zásah, který je teprve shromáždí na Siónu. Jsou to ti, kteří se staví na odpor politickým sionistům už více než sto let. Rozumí, že než přijde Mesiáš, musí trpět za své hříchy rozptýlení mezi národy.

Výraznější skupinu tvoří "falešní židé", překupníci, kteří si říkají židé, ale jsou spolkem satanovým. *Hle, dávám do tvých rukou ty, kdo jsou ze synagógy satanovy; říkají si židé, a nejsou, ale lžou* (Zj 1,9). Vymysleli je už farizeové, předchůdci zednářů, kteří tajně osnovali, jak uchvátit politickou moc. Když se v Babylonii dozvěděli, že bůh je člověk, uzurpovali budoucí duchovní vládu Izraele pro své mocenské ambice. Na tomto principu falešní židé překrucují celou Bibli a takovýmto způsobem se užívá v zednářských ložích, kterým římská církev dlouho stála v cestě. Dokážou se dostat na jakoukoli vlivnou pozici a jednat nepoznání, ale patří jim varování: *Kdo vám ukázal, že můžete utéci před nastávajícím hněvem* (Mt 3,7)? Oni jsou nepřátelé Kristovi, mocný pronárod, který na nás poslal, a všichni budou zničeni. Tito Edomité nejsou Židy, ani nejsou židovsky náboženská. Převlékli se za židy, protože v rámci zrazené židovské víry byl už dávno zbudován pohanský luciferiánský kult. Právě sionisté nejvíce nenávidí Židy kvůli Kristu a vymysleli antisemitismus svou intervencí ve druhé světové válce, když Hitlerovi zafinancovali holocaust, aby existoval "přirozený" důvod k založení státu Izrael.

Z Ruska vytvořili velmoc ateistického komunismu -připomeňme, že za bolševickou revolucí stáli "židé", instruováni a financováni Ilumináty- který povalil křesťanství a vlády mnohých států. Po první světové válce zřídila temná inteligence Společnost národů a po druhé "mírovou" Organizaci spojených národů jako potřebné mezikroky chystané světovlády. Třetí celosvětovou válku vyvolávají iluminátští agenti konflikty s lidry islámského světa. Před triumfem svého knížete by rádi zredukovali světovou populaci na 90%, budeme proto svědky umělých náboženských válek nikdy neviděné úmrtnosti. Nakonec potřebují zbombardovat mešitu al-Aksá, aby na jejím místě vystavěli třetí Šalomounův chrám, středisko jednoho univerzálního panteistického náboženství. Z něj bude panovat Antikrist, lžimesiáš, který ukončí války a podmaní si zubožené národy novou elektronickou měnou, záchranou zdevastované ekonomiky. Na místě má už svůj sanhedrin, okultní budovu pro univerzální soud. Jeho vláda koresponduje se třemi a půl lety soužení, po které bude zrušena oběť mše svaté z nařízení Lžiproroka.¹¹

Jednoduše, všichni nepřátelé Boha mají identický cíl a pracují koordinovaně. Veškeré zlo a utrpení dějin jsou součástí původního satanova plánu, do kterého zasvěcuje své učedníky v každé době. V letech, které jim zbývají, budou umírat za stále zuřivějšího zabíjení. Mnozí diletanti New Age mohou věřit tomu, že konají dobro a dělají se s lidmi o recept na šťastný život; jejich vůdcové však nalézají útočiště a uspokojení jen v temnotách. Židozедnáři se infiltrovali do katolické církve v 18. století korupcí jezuitského řádu, který v té době sloužil dvěma pánům, a v jeho špičkách vypracovali plány na nové uspořádání světa pod vládou jednoho muže, známé jako *New World Order*. Pro vytvoření časně politické vlády na území státu Izrael v kontextu náboženství jednoosobového boha bylo potřeba anticírkevně vyložit jak původní zaslíbení země, tak povahu moci svěřené katolické církvi. Jezuité mají akcentovanou poslušnost papeži a tato věrnost až za hrob je to, co bude vyžadováno od všech posvěcených služebníků. Je nakonec jedno, jestli řekneme, že svět řídí zednářští jezuité, Ilumináti nebo sionisté, je to jeden chameleon. Dnes jsou téměř všechny světové organizace spravovány těmito falešnými židy a duchovní pole je kompletně zaminováno jejich tajnými esoterickými společnostmi, které zbavují zemi křesťanství a chytají na pověry a sentimentální řeči o službě světu milióny "užitečných idiotů". Západní kultura se tak přestěhovala od ateismu k satanismu.

Víme, že ze zlých skutků Edómu vzchází svatost Izraele, že také Ježíš mohl *zvíťžit* proto, že se proti němu organizovali zrádci. «Jeho "neúspěch" na kříži znamená právě cestu, která jde od nemnohých k mnohým, ke všem: *A až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě* (J 12,32). Je to ta cesta, která způsobuje, *že se obrátí a je jim odpuštěno*. Je to způsob, jak konečně dosáhnout toho, že se otevrou všechny oči a uši. Na kříži se dešifrují podobenství. V kázáních na rozloučenou Pán říká: *To vše jsem vám říkal v obrazech. Přichází hodina, kdy k vám už nebudu mluvit o Otci v obrazech, ale budu jej zvěstovat přímo* (J 16,25)», uvažuje Benedikt XVI. v *Ježíši Nazaretském*. Proto jsou praví proroci zákonitě posíláni do domu Otce mrtví a jejich kříž posvěcuje a ukazuje cestu státním. Je třeba si tady uvědomit, že temnoty mohou být přemoženy světlem, ale ne naopak. Rozsévači smrti mají zdánlivě navrch díky tomu, že se náš absurdní svět nachází pod zákonem

¹¹ *Kněžím, přemilým synům Panny Marie*, 31-12-92: «Ti, kdo přijmou protestantskou nauku, budou říkat, že mše není oběť, ale jen svatá Večeře, to je vzpomínka na to, co Ježíš učinil při Poslední večeři. A tak bude potlačeno slavení mše svaté. V tomto odstranění každodenní oběti spočívá hrozná svatokrádež, které se dopouští antikrist, a její trvání bude asi tři a půl roku, to je tisíc dvě stě devadesát dní».

protikladů. Duchovní dědici Ezaua se fixují na tuto zemi, kradou a ovládají a nevnímají, že pod praporem svobody ve všem adorují svého zotročovatele. Synové království naproti tomu pohrdají sami sebou a sklánějí se i k nepřátelům. Toto je přirozenost Krista, který, ač je Král králů, nás touží obsluhovat u svého stolu. Jeho přáním je spasit každého člověka, proto čekáme, kdo by ještě v této poslední hodině mohl být "najmut na vinici". Proto se prorokuje, aby Duch Boží odstranil každou špatnost ze srdce pro onen veliký den, který přijde jako zkáza od Všemocného.¹²

Olej ze dvou oliv nad svícнем dnes ovšem pomazává jen Pozůstatek Izraele. Kanály, kterými získáváme světlo Ducha svatého do nádrže našich lamp, jsou slova Starého a Nového zákona, slova Krista, stále opakována Božími proroky. Boží lid má v každé době Mojžíše (Zákon) a Eliáše - proroky, aby je poslouchal a mohl napřímít své stezky. Našemu křesťanskému pokolení již ale *byla připočtena vina za krev všech proroků prolitou od založení světa* (Lk 11,50), představení církve se nepoučili a dále berou klíč od poznání všem chudým na duchu. «Zdá se mi, že dnes existuje rozsáhlé nepochopení toho, co se týče prorocké kategorie. Proroku se rozumí jako velkému žalobci, který je staven do jedné linie s "nedůvěřivými mistry" a ve všem vnímá něco negativního. To je stejně falešné jako ten názor, který převládal kdysi a který si pletl proroka s věstcem. Prorok je ve skutečnosti duchovní člověk, ve smyslu, který tomuto výrazu dává svatý Pavel; tedy je to někdo, kdo je cele prostoupen Božím Duchem a kdo je z tohoto důvodu schopen vidět správně a v souladu s tím soudit. Jeho mise je proto vykonávat dílo Ducha svatého a to znamená ukazovat *světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud*. Jelikož vše vidí v Božím světle, vlastní neúprosnou percepci toho, co se vztahuje k hříchu; on musí odhalit pokrytectví a lež skryté v lidských věcech, aby byla vyklizena cesta k pravdě. Přesvědčit svět o hříchu je zajisté něco úplně odlišného od sociální kritiky založené na věcech čistě sociologických nebo řízené zájmy politického typu. Znamená to soudit lidi a situace na základě jeho vztahu s Bohem; zavést do sdělení Boží soud jako decisivní faktor a odkazovat vše na Boha. Z tohoto důvodu je prorocký jazyk maximálně náboženský, je to jazyk "spirituální". Proto prorocký jazyk vždy aplikuje také míru positivity: *spravedlnost v tom, že odcházím k Otci a Boží soud*. Právě z tohoto důvodu je prorocký jazyk vždy nositelem naděje» (Joseph Ratzinger, *Humanitas*, 2001). Boží svítlny totiž způsobují v neokřesťanech neklid, když poznávají, že žijí v jiné "pravdě", a v mnohých tradicionalistech zase zármutek takového rozsahu, že často pronásledování Božího posvěcujícího Ducha zasvěcují své životy. Před druhým příchodem je naše generace opět bez víry, a to k nám Ježíš nemluvil celé ty roky v obrazech nebo hádankách, jako slíbil.

¹² Mal 3,22-24: *Pamatujte na zákon mého služebníka Mojžíše, jemuž jsem vydal na Chorébu pro celého Izraele nařízení a práva. Hle, posílám k vám proroka Eliáše, dříve než přijde den Hospodinův veliký a hrozný. On obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům, abych při mém příchodu nestihl zemi klatbou.*

07. ZNAMENÍ ČASU

Znamení doby nejsou charakteristiky toho kterého dějinného období, jeho změněné životní podmínky, nýbrž přímo události předcházející a doprovázející Kristův příchod. To, že je blízko fingovaný světový Mistr, neříkají křesťané s "apokalyptickými záchvaty", sdělují to jeho "zaměstnanci". Hollywood je přímo otevřená kniha satanských znamení a od devadesátých anticipuje veškeré světové dění. Znamením příslušnosti k Luciferovi je Horovo vševidoucí oko, které celebrity znázorňují rukou tvořící šestku kolem levého oka nebo zakrytím pravého, protože ví, na které straně od Boha se se svým kozlem Bafo-metem nachází. To, že se všichni přidávají ke kabale, není módní výstřelek - oni musí židovskou "mystiku" přijmout dříve, než vejdou. To, co vidíme v zábavním průmyslu, jsou všechno jen rozličné formy uctívání padlého anděla. Především komerční videoprodukce posledních let jsou opravdová kompendia démonického okultního jazyka. Hudební loutky Illuminátů v nich každým svým gestem oslavují zvrácenost. Předvádí své duševní šílenství, sexuální orgie, černou magii, pohanské tance, satanské symboly na každém objektu a části těla a nikdo se nad tím nepozastavuje.

Za pozornost stojí herní karty od Steva Jacksona z roku 1990, které podávají kompletní přehled apokalyptických událostí. Každá z více než 450 kartiček vyobrazuje některou situaci budoucna. Můžeme na nich najít tyto obrázky nebo nápisy: pád dvou věží, hollywoodskou zář, kapitol USA zamořený démony, iluminátského papeže ve Vatikáně, gay aktivisty, ekologické aktivisty, rodinné vraždy, psychologicko-astrologické konzultace, kontrolu nemocí, redukci populace, náboženskou nenávist, přepisování dějin, revoluci, mudrce ze Siónu (starodávné zednářské bratrstvo, které stojí za sionistickým hnutím), třetí světovou válku, nukleární nehody, příchod (anti) Mesiáše, mezinárodní komunistickou konspiraci, manipulaci trhů, fúzi bank, nadnárodní ropné společnosti, energetickou krizi, hladomory vyvolané válkami, projektor zemětřesení, tsunami, kombinované katastrofy... a také více "nevinné" věci jako počítačové hry nebo běh se sluchátky v uších. Na žádnou nezapomněli umístit trojúhelník s okem.

Významným nástrojem Nového světového řádu a jeho ovládání lidí jsou programy kontroly mysli, známé třeba pod názvem *Monarch Mind Control* a symbolizované motýlem. Jedná se o pokusy především na celebritách, o jejich psychickou manipulaci (metody jsou: drogy, elektrošoky, mučení, zneužívání, matení virtuální realitou, atd., inspirace je čerpána například z Egyptské knihy mrtvých), jenž vede k disociaci osobnosti, vytvoření jejich "alter", zhroucení a ztráty kontroly nad vlastním jednáním. Transcendendální meditace a jiné populární "zvnitřňující" techniky vedou ke stejným účinkům.¹³ V hudebních videoklipech je proces hojně představován jako osvobození se z matrixu tradičních struk-

¹³ Joseph Ratzinger, kongres *Cristo: Camino, Verdad y Vida*, 2002 «To hlavní v transcendentální meditaci je, že se člověk vzdává vlastního já, spojuje se s univerzální esencí světa; proto z ní vychází mírně depersonalizován. Naproti tomu v křesťanské meditaci neztrácím svou osobnost, vcházím do osobního vztahu s osobou Krista, vcházím do vztahu s Ty Krista, a tímto způsobem se člověk neztrácí, uchovává si svou identitu a zodpovědnost. Zároveň se osoba otevře, vejde do hlubší jednoty, která je jednotou lásky, která neničí. Proto bych v několika slovech řekl, že transcendentální meditace je neosobní, a v tomto smyslu "depersonalizující". Naopak křesťanská meditace je "personalizující", jelikož umožňuje dosáhnout hluboké jednoty, která se rodí z lásky, a ne z rozpuštění mého já». 30Giorni, 1999: «Cesta transcendentální meditace, pokud se analyzuje její poslední úmysly, má kapacitu vést tě ke vstoupení do tvé identity, což je přesný opak křesťanské vize, která vyznává jednotu identit. Kristus se s námi identifikoval a tak nás uvádí do svého Těla, ale je to odlišná identifikace, stavěná na lásce, ve které vždy zůstává jasná osobní identita; transcendentální meditace však znamená ponořit se, nechat se "rozbit" v identitě nejvyššího bytí».

tur a oběti jsou ukazovány se svými poručníky - vězniteli. Cílem je sexualizovat společnost, normalizovat policejní stát a přivést naši generaci k přijetí okultismu.

Posílám vás jako ovce mezi vlky; buďte tedy obezřetní jako hadi... "Konspirační teorie" nejsou historky, kterým člověk může třeba uvěřit, třeba je ignorovat. V roce 2015 už jen šílenec bude popírat něco, uprostřed čeho žije. Všechny výše popsane skutečnosti jsou průvodním jevem odpadlictví od Boha, exkluzivně. Málokdo je ochoten trávit svůj čas s jeho přítomností, když je celá kultura určena k tomu, aby stavěla chrám tělu. Věřící ve svém medvědí spánku preferují věřit, že se jedná o krizi (církve, hodnot, ekonomiky) a všechno bude zase dobré. "Starý řád" už ale opravdu padl a s ním také "zvrhlá" katolická církev, která nepřála integrálnímu růstu osoby a jejímu spojení s kosmem. Ve skutečnosti je už zbylým uvědomělým křesťanům umožněno chodit pouze tam, kam jdou genderisté, a hasit na malé momenty jejich požáry - mají je v pasti. Pokud si neuvědomíme, že neúčta člověka k Bohu a k jeho daru života již nelze vrátit zpět, nebudeme moci se satanovou armádou účinně bojovat.

Egyptští faraonové vládnu světu a svou pozici již dávno vyznačili na americký dolar. Stojí za zmínku, že nově vybudované čtvrti hlavního města Kazachstánu se skládají jen z pyramid a očí. Tři státy na tom místě nedávno založily Euroasijskou ekonomickou unii a všichni zúčastnění politici včetně Putina předvedli trojúhelníkový odznak na klopeč saka. Nový světový řád neuvrhne na svět Obamova Amerika; bude mít prvky Ruska, Číny a Severní Koreje, tedy celé "červené strany", a také Antikrist přijde z Východu. Ameriku chtějí Ilumináti uvrhnout do totální destrukce a Evropskou Unii ovládnout komunismem. Jejich rebelie proti Stvořiteli zahrnuje v první fázi útisk člověka, ve druhé křesťanství. Otevřené pronásledování v Evropě na sebe nenechá dlouho čekat.

Znalci NWO, kteří ještě tápou mimo křesťanskou filosofii, jsou přesvědčeni, že jde o ekonomické a mocenské zájmy. Finanční dynastie falešných židů vlastní téměř všechny soukromé i centrální banky světa. Přejchod k novému platebnímu bioprostředku bude definitivním pojištěním "bezpečí" našich peněz, otevřeně se mluví o instalování čipů do ruky¹⁴ všem občanům Ameriky s příchodem roku 2016, v EU od roku 2017. V prvním

¹⁴ Michael Morris, *Co nesmíte vědět*, 2012, str. 264-267: «Dalším vývojovým stupněm tohoto kódu je čip. V jeho případě již nejsou potřeba optické čtečky - na vzdálenost několika metrů totiž vyzařuje vše, co by mohl "kdo" chtít vědět: jméno, adresu, datum narození, číslo pojistky, číslo účtu, přístupové údaje k účtům, atd. Zatím se většina těchto čipů skrývá v kartách a výrobcích. Napříště však již mají být vsazovány i lidem. Už dnes ho mají v pravé paži nebo ruce implantován tisíce lidí. Těm, kteří nemají pravou ruku nebo jsou příliš malí (protože například sedí na vozíku), se umísťuje na čelo. Není to vtip. Bible má pravdu. Do četných diskoték od Holandska po Izrael získávají mladí noční tuláci oprávnění ke vstupu prostřednictvím čipu, jenž si dobrovolně nechali naimplantovat od lékaře. Díky němu nemusí stát ve frontě před vchodem a mohou využít vlastní vstup pro VIP. [...] Stejně jako psi jsou čipováni také pacienti s Alzheimerem, aby se neztratili. [...] Každý člověk má své globální identifikační číslo, podobně jako má kráva vypálenou značku. Bez něho již ve velké části světa nelze udělat ani krok. Je uloženo prostřednictvím *RFID čipu* v cestovních pasech, občanských průkazech, kreditních kartách, klubových kartách, apod. Bez tohoto ID čísla se už v mnohých zemích nedostanete do letadla ani veřejné budovy. [...] Australští badatelé v roce 2010 vyvinuli metodu, díky níž lze pomocí čipu potlačit bolest. Je-li možné tohle, potom ji čipem mohou rovněž vyvolat. Tímto způsobem budou moci být všechny očipované "ovečky" v budoucnu docela snadno "umravňovány". Toho, kdo nepojede v kolejkách *velkého bratra*, to prostě bude bolet. Dříve než proběhlo testování čipů na lidech, byly celé série pokusů vyzkoušeny na myších. Více než deset procent z nich v krátké době onemocnělo rakovinou jako přímého následku záření čipu. O tom se však v reklamách na čipy nehovoří. Namísto toho jsou velebeny jako nástroj, jenž zvýší bezpečnost. Tisíce nic netušících rodičů již po celém světě nechaly opatřit čipem své děti, aby je v případě únosu bylo možné rychleji nalézt. Najdou se tedy doopravdy

kroku sice elita -jako derivace satanovy vůle- usiluje o ovládnutí prostředků k obživě, ale stejně jako my *nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale nadpozemským duchům zla*, je jejich skutečný zájem duchovní, a ten řídí všechny ostatní. Posledním cílem je vyhlazení Ježíše Krista a křesťanské morálky z planety. Nebojí se odhalovat části svých pracovních postupů, aby vytvářeli stále větší chaos - potom jim většina populace vzdoruje uvnitř jimi vytvořených New Age struktur. Můžeme jmenovat víru v mimozemšťany, anděly, vesmírné lodě, "čistou" magii, esoterické léčení a různé pseudokřesťanské sekty, jejichž radikální eschatologie vede rovně k očekávání antimesiáše. Prostřednictvím falešných náboženství je poskytována iluze duchovního útěku mezi vším hororem, který lidé začali zažívat. Ateistům zbývá oplácet násilí násilím.

Abychom to shrnuli: Několika posedlým rodinám na vrcholu moci chybí pár kroků k nastolení Antikristovy hrůzovlády, a proto pracují na zřízení jednoho globálního náboženství založeného na principech New Age. Praktiky této elity, čerpané hlavně z náboženství starého Egypta, byly po dlouhé časy ukryté ve svobodozednářských lóžích. Dnes však nejsou žádným tajemstvím, protože satan o sobě rád mluví a momentálně přechází z přípravné fáze do útoku. Jejich lidé jsou ti nejlepší odborníci v oborech, znalci sociální a individuální psychologie, vlastní monopóly všech sdělovacích prostředků a jejich prostřednictvím navigují lidstvo tam, kam potřebují. Toto vojsko služebníků nového světa bez tváře a viditelné jednoty systematicky ničí státy a jejich svobodné obyvatelstvo, aby dovedlo pokročilý stav globalizace k jedné centrální vládě, jejíž absolutní bází je satanský kult skrytý za růžovou obrazovkou atraktivní filosofie.

i lidé, kteří čip doporučují, touží po jediném globálním státě a uvítali by světovou měnu. Je neskutečné, co všechno dokáže reklama a kontrola myšlení...»

08. NEW AGE V PRAXI

Nejlépe pochopíme náтуру této nepřátelské ideologie, když se seznámíme s jejími implantacemi v našich duchovních. První se představí Slovák Marián Kuffa (video bylo sdíleno v roce 2011): «Jste tu různého náboženství, vyznání víry, není jen jediná cesta katolická do nebe, upřímní evangelíci dostanou se do nebe, českoobratrský dostane se do nebe, muslim dostane se upřímný do nebe, žid, upřímně nevěřící přijde do nebe. Kdo upřímně hledá, určitě tam přijde. Já jsem katolický kněz, proto katolický horský vůdce na vrchol. Ale jsou i jiné cesty dobré co do cíle, ano, cíl je dobrý a tedy ty cesty jsou dobré. Neříkám, že jsou stejně bezpečné, stejně obtížné, ale jsou dobré. Takže upřímný člověk žádný se neztratí, nebojte se. Jeden tu stejnou bytost nazývá Bůh, druhý ji nazývá Jahve, další Adonai, další Alláh, další příroda, jiný Vyšší princip. Nazvi si to, jak chceš». Nepotřebovalo by to komentář, kdybychom nemuseli konstatovat, že 95% dnešních katolíků věří stejně. Netolerance takového rouhání v nich probouzí idee, že kromě teroristů půjdou do pekla ještě ti, co se vyznáváním jediné možnosti spásy vyvyšují nad ostatní.

Církev se dostala do stavu, kdy pro ni platí: *Izrael však, který usiloval o spravedlnost podle zákona, k cíli zákona nedospěl. Proč? Protože nevycházel z víry, nýbrž ze skutků* (Ř 9,31-32). Ti kněží "sociální pracovníci" jsou lepší než my všichni, protože pomáhají potřebným, ale zapření Krista zůstává pro každého kamenem úrazu. Proto jsou zednářská bratrstva, pověřená rozsetím New Age ideí do církví a společností, excelentními středisky humanitární pomoci, patří jim UNICEF i Greenpeace. Nepřítel nejraději ze všeho formuje síť solidarity, když nahrazují uctívání Boha v pravdě. Na prvním místě je proto hlášána láska a obdiv ke stvoření. Láska je slovo, které se líbí každému, a jako lidský parametr může být interpretováno podle libosti. Vyznavači New Age jsou příkladnými filantropy a ochránci Matky Země - a všechny budou nutit spolupracovat.

Nová filosofie by nemohla popřít Boží Svrchovanost prohlášením, že je třeba adorat satana. Bůh se zkompromitoval s člověkem a jeho negace tak spočívá v převrácení pořadí dvou největších přikázání. Naše díla účinné lásky nyní vedou k setkání s Bohem.¹⁵ Abychom nějakým způsobem milovali a věřili, nemusíme patřit k žádnému konkrétnímu náboženství. Tak New Age vytváří představu neosobního boha, energie, imanentní božské síly uvnitř nás. Může vypadat třeba takto: «Věřím v Boha, který je nevýslovnou hlubinnou dimenzí skutečnosti a pramenem bytí, kterého Ježíš nazývá metaforicky otec. V Boha, jehož sebepředstavujícím slovem je lidství Ježíše z Nazaretu, Syna. V Boha, který "je nám bližší než naše vlastní srdce", je "já našeho já", Ducha». Toto prozradil největší český New Age zasvěcenec Tomáš Halík květnovému číslu časopisu Respekt (2014). Je třeba vyřadit reálné synovství člověka, Božství Syna a přesažnost Ducha. Historický Ježíš je pro učence New Age dokonalým člověkem, který dosáhl nejvyššího stupně osvícení. «V Novém zákoně, kde se popisuje život jednoho Božího Syna v plné manifestaci, když je úplně zbaven závoje, duše ve své pravé přirozenosti kráčí po zemi. Když studujeme život Krista, uvědomíme si, co znamená rozvíjet schopnosti duše, dosáhnout osvobození a stát se Bohem»; všichni jsme kandidáti na to, abychom chodili po zemi ve slávě Kristo-

¹⁵ *Education in the New Age*, str. 57: «Jaký bude úkol církví budoucnosti? Jaký bude hlavní cíl nového přícházejícího náboženství? Bude to hlavně otevřít okvětní lístky lásce, inaugurujíc tak éru skutečné spolupráce, láskyplného porozumění a skupinové lásky. Toho dosáhneme vyučováním národů a individuí pravidlům Správného Přiblížení».

vě. Proces autodeifikace pak leží v aforismech jógy, které dokážou udělat člověka tak donalého, jako je náš otec v nebesích (*The Light of The Soul*, x-xi).

Některé kněžské celebrity už předběhly Falešného proroka v čase. Václav Vacek -muž rozdávající při každé příležitosti svaté přijímání nepokřtěným- nám ve svém textu *Zpráva o uspořádání orlického kostela* sděluje: «Zapomněli jsme, že Bůh je tam, kde je člověk. Boha jsme "umístili" do kostela a Krista "uvěznili" do svatostánku. Mělo to zlé následky, před kostelem se už vesele pomlouvalo. [...] Bůh nás učí pracovat i slavit. Bohoslužba je službou Boha nám (rodiče slouží dětem). [...] Nové uspořádání jsme tři roky zkoušeli. Jsme vděční Bohu, že přišel mezi nás, že je pro něj každý člověk cenný a důležitý, oceňujeme, že se na každého z nás usmívá. Učíme se od něj, pomáhá nám, vidíme-li při liturgii co nejvíce na sebe navzájem. [...] Po skončení bohoslužby přinášíme čaj doprostřed kostela. [...] Přijďte k nám slavit liturgii. Jídlo je třeba ochutnat, atmosféru zažít». Mše svatá není mše a už vůbec ne svatá - farář Vacek je úspěšným průkopníkem termínu "večeře Páně". Služebníci zla nejvíce ze všeho nesnáší věčnou oběť, která je přinášena «ve všech končinách nepřetržitě od východu až do západu slunce» (*Modrá kniha*) a obnovuje nadpřirozený řád světa. Operují primátem člověka, aby vymazali z povědomí Ježíšovu smrt na kříži, a staví babylonskou věž, kde si budou všichni rozumět mezi sebou¹⁶ - Letnice jsou pro ně vzorem těchto správných vztahů. Ježíš je prvním ukázkovým humanistou a existuje, aby ospravedlnil všechno lidské konání. Když *New Agers* mluví o znovobjevení Krista, mluví o tom svém, kterého Ježíš *zabije dechem svých úst*.

Láska nedovoluje druhého emocionálně ranit, říci mu, že je něco v jeho chování objektivně špatně. Proto je záhodné, aby sám velvyslanec Vatikánu představil potřebný posun v interpretaci přirozené morálky: «Já vím, že v katechismu se říká, že být gayem nebo tedy lesbické orientace není hříšné, není vlastně špatné. Ovšem ten katechismus těmto lidem říká: To, že jsi takový, je jeden fakt, ale nemůžeš jakoby praktikovat svoji přirozenost, nemůžeš jednat jako gay». Následující provokativní otázku moderátora Hyde Parku (13-03-14), zda to není nespravedlivé, řeší p. Vladimír Málek tímto způsobem: «Myslím, že to slovo, které říká papež, je teď momentálně velmi povzbudivé pro tuto skupinu lidí. [...] Víte, já bych řekl, jsi-li gay, jsi-li lesba, poděkuj za to Bohu, protože Bůh nedělá věci zkažené. Já myslím, že je to určité obdarování, se kterým se ten dotyčný musí vypořádat, musí se chovat odpovědně v tomto obdarování». Končíme konstatací, že nic odpovědně vykonávaného nemusí být pro "nové jaro" katolické církve problémem.

Influence buddhistického učence Halíka na jeho studentech se může projevit třeba založením křesťanské intelektuální platformy *Societas Peregrini*, «jejímž cílem je všestranný rozvoj osob, které v současné společnosti zaujmou roli intelektuálních a morálních osobností a které odvážně vstoupí do veřejného prostoru a aktivně se v něm budou angažovat. Societas Peregrini stojí na třech pilířích, které vyjadřují latinská slova: *sapientia*, *virtus*, *spes*, tedy moudrost, ctnost a naděje. [...] Předávání těchto ideálů [...] chápeme jako příspěvek ke společnému dobru všech. Členství v Societas Peregrini znamená: sebevzdělávání a intelektuální inspiraci, růst osobnosti, angažovanost ve veřejném prostoru». "Křesťanství" zbavené všeho křesťanského tak může zorganizovat odboj proti Konferenci biskupů Slovenska, která svým adventním dopisem «nepřátelsky odsuzuje svět». Spole-

¹⁶ Kardinál Marx na Stanford University, 18-01-15: «Jedním z hlavních úkolů a výzev biskupa a papeže je spojit lidi dohromady a sjednotit svět. [...] Doufám, že až papež navštíví Spojené státy -a snad i Spojené národy- církev ukáže světu, že církev bude nástrojem nikoli pro sebe, ale pro jednotu národa a světa».

čnost SP se nechává slyšet, že «pastýřský list nekorektně spojuje rozmanitost iniciativ, hnutí a vědeckých oborů používajících pojem "gender". Lehkomyslně je odsuzuje jako doslova zvrhlé - haní je tak silnými slovy jako sodoma, kultura smrti, a přivolává na ně boží trest. To neodpovídá křesťanskému postoji lásky ke světu. [...] Styl ani obsah pastýřského listu nepřipomíná církev raněnou a špinavou, kterou si přeje papež František, ale spíše církev, která "ochořela uzavřeností a pohodlností a drží se vlastních jistot" (čl. 49)». Církev musí být podle *Evangelii Gaudium* hlasatelkou *dialogické kultury* (16-12-13).

Jan Jandourek sice již není katolický kněz, ale do katolictví stále mluví: «Pokud se někdo domnívá, že problémy světa vyřeší mumláním bohoslužby v mrtvé řeči zády k lidem, musí být člověkem zvláštního ražení. Co na tom... [...] Vždycky budou lidé, které bude fascinovat duch mauzolea. Tak to bylo a bude. Je třeba jim jen nechat na hraní mauzoleum a nenechat je rozhodovat o živých lidech» (24-11-14). Vyjadřuje to, za čím stojí většina katolické církve, předsedaná nevěřícími duchovními: «*Sedemdesiat sukien mala, a predsa sa nevydala*. Tato písnička mě napadla, když dlouhodobě pozoruji amerického kardinála Lea Burkeho - nosného nespokojence stylu papeže Františka, který novátorsky razí ve vztahu k člověku jiný postoj, než na jaký jsme byli v Církvi zvyklí. [...] Někteří muži v purpuru a čepicích jsou na tento druh překvapení hákliví. Hrozí totiž, že díky Františkovi nebudou mít v rukách základní nástroj šíření strachu a boje vůči člověku - "hřích", na kterém si při své středověké garderóbě nepřestali zakládat» (p. Karol Lovaš, 17-10-14). Nenávist k tradici potvrzuje identitu nové falešné církve,¹⁷ která je ta, která má slovo. Dnes nám chce Písmo říkat něco jiného než jindy, tvrdí, a pokouší se *změnit doby a zákon*, tedy i věčně platná pravidla vesmíru. Homosexuální, předmanželské a cizoložné soužití dvou osob není bez hodnot. «Co můžeme udělat, když někdo vstoupí do manželství, rozvede se a později najde nového partnera? Existují různé postoje. Někteří biskupové na synodě říkají: Žijí v hříchu. Ale jiní říkají: Nemůže se říci, že někdo žije každý den v hříchu. To není možné. Vidíte, že jsou tu otázky, o nichž je třeba mluvit. [...] Duchem synody je najít společnou cestu, nikoli říci: Jak dokážu prosadit svoji pozici? Ale spíše: Jak mohu porozumět jinému mínění a jak můžeme společně najít nový postoj? To je duch synody. [...] V duchu *Evangelii Gaudium* musíme vidět, že eucharistie je lidem lékem, pomocí. Musíme hledat cesty, jak by tito lidé mohli přijímat eucharistii», rozkládal v lednu Marx. Zednáři v církvi počali na synodě oficiálně žít tělesné ego člověka, jelikož ví, že lidské tělo neposlouchá Boha od přírody. Výtitky knihy *Remaining in the Truth of Christ* s přispěvkem Burkeho, Müllera a spol., která chtěla na podzim bránit morální učení církve, nechali zmizet (připomíná to předkoncilní zlikvidování encykliky Jana XXIII. *Aeterna Dei Sapientia* a záznamů jednání římské synody s liniemi pro koncil, aby na něm mohla být představena úplně jiná schémata a věčná Doktrína více nenudila). Poslední dva roky totiž «hájit pravou víru představuje vzpouru proti papeži. [...] Ti, kteří obviňují pravověrné kardinály z komplotu proti papeži, si vůbec nejsou schopni uvědomit, že organizují komplot proti Bohu. A proč si to nejsou schopni uvědomit? Protože nemají víru» (Lubomír Štula, *Ze zákulisí biskupské synody*, 27-02-15).

¹⁷ Iz 59,14-15: *Právo je úplně potlačeno, spravedlnost stojí někde v dáli, pravda klopýtá po náměstí, a co je správné, nemůže vstoupit. Pravda vyprchala, kořistí stane se ten, kdo se varuje zlého.*

09. INICIACE CÍRKVE

Cíle New Age jsou společně s tím, co konspirátoři nazývají konspiračními teoriemi, tedy s ideami Nového světového řádu, které směřují k nastolení jedné totalitní světové vlády s prozatímním názvem *World peace*. Jako sjednocující síla k vytvoření světa, kde si všichni budou rovni, slouží duchovní křídlo OSN jménem Lucis Trust. Antikrist jako politický vůdce potřebuje mít svým předchůdcem Falešným prorokem vydlážděnou cestu a při svém příchodu nalézt masy dostatečně zfanatizované. První globální náboženský lídr však již počítá s kvalitně iniciovaným lidstvem díky práci, kterou odvedla infiltrovaná zednářská bratrstva v oblasti náboženství, kultury a vzdělávání.¹⁸

Prvním stavebním kamenem k zavedení jednotné spirituality bylo samozřejmě ekumenické hnutí. O ekumenismu je možné jednat pouze s ortodoxními a anglikánskými křesťany; ve druhém případě to ukázal John Henry Newman, v prvním se mělo sjednotit datum Velikonoc, ale nikdo se k tomu moc neměl. Pokud mluvíme obecně o ekumenismu, znamená to živit myšlenku jednoho hudebního pankřesťanství, kde všichni vyznávají Ježíše jako Spasitele a nikdo jej nezná. Aktuálně se přechází k realizaci. Jedna církev tak bude sjednocená vizuálně mimo Tělo Kristovo a druhá v katakombách. Také mezináboženský dialog je mimo jakoukoliv úvahu. Především výraz "dialog" je slovo, které bylo po koncilu snad nejhanebněji zneužito. V původním významu by mělo znamenat přinášení světla katolické víry do nějakého oboru lidské činnosti. Možnosti jakéhokoli dialogu jsou pak limitovány pravdou a nemá smysl o ní dialogovat s těmi, co ji nehledají. Dnešní nucený falešný dialog je cesta, která více nepřipouští evangelizaci.

Pravda je jediná a má ji katolická církev. Znegováním dostaneme, že pravd je nekonečně mnoho a všechna kréda jsou velmi příjemná s výjimkou jednoho. Proto každý radikální stoupenec Krista bude muset být v nové éře dějin "vyčištěn", aby svými odlišnými přesvědčeními a negativním laděním nenarušoval ujednocenou vibraci lidstva.¹⁹ Zatím se postupuje všemožným podněcováním relativismu a v katolické církvi tak zbývá velmi málo lidí, kteří ví, čemu věří. V první řadě to však byly rozředěné verze katolického dogmatu, které neumožnily, aby poslední generace přirozeně zapustila kořeny v Kristu. Myšlení společnosti se již posunulo do úrovně, ve které se věřící obávají promluvit, aby věcmi Boha "neznásilnili" prostor druhého. Církev přestala umět odrážet mnohostranné útoky na lidskou rodinu a zažívá smrtící rozpad identity.

Speciálně vycvičení nepřátelé Církve se dnes mohou procházet ve Vatikánu v beráncích rouchách, protože se jako milovníci a obhájci lidu těší stejné přízně. Čím více jich je, tím jsou méně kontrolovatelní. Už na druhém vatikánském koncilu působily nadpřirozené síly, jinak by nebylo možné schválit dokumenty *Lumen Gentium* nebo *Nostra Aetate*, kde se uvádí, že na konci časů přijde Alláh soudit všechny lidi. Pochvaly se dostává ná-

¹⁸ *The Externalisation of The Hierarchy*, str. 219: «Probuzení veřejného mínění k právům světa, k všezahrnujícím lidským zájmům a mezinárodní spolupráci je opravdová meta aktuálního duchovního úsilí». Str. 414: «Před několika lety se duchovní Hierarchie začala přibližovat lidskému rodu a dnes je odpovědná za velké koncepty svobody, tak drahé srdci lidí všech míst a za které lidstvo bojuje. Jak se k nám Členové Hierarchie budou více přibližovat, bude se v našich myslích rozjasňovat sen bratrství, pospolitosti, světové spolupráce a míru. Zatímco se přibližují, zviditelňuje se nové a živé světové náboženství, univerzální víra unifikovaná minulostí v jejím základním idealismu, ale odlišná ve způsobu vyjádření»

¹⁹ *The Externalisation of The Hierarchy*, str. 693: «Věda Aplikované Purifikace je také Vědou Aplikované Energie za specifickým účelem eliminace nežádoucího, toho, co zabraňuje vstupu Světla, aby se udělal prostor pro vstup žádoucího, dobrého, krásného a pravdivého».

boženstvím, která nezachraňují pro život věčný. Není třeba chodit nikam dál a rozebírat všechny body, ve kterých se ustoupilo z tradičních nauk, nebo se podívat nad bezesporu "mistrovským dílem" *Gaudium et Spes*, abychom si uvědomili, že žádná ze změn nebyla přijata nedopatřením. Zednářům ve skutečnosti stačilo několik chytrých skulinek.

Sebevíc se může mluvit o hermeneutice kontinuity, která se měla v pokoncilní fázi církve přirozeně aplikovat a na které záleželo Benediktu XVI., je zřejmé, že něco takového už nebylo reálné. Úpadek církve je přímo úměrný morálnímu úpadku světa a jeho technickému pokroku, který normalizuje hříchy a nabízí nové ve stále širší nabídce. Zednářští reformátoři učili svému "virtuálnímu koncilu" a všechny dobré snahy manipulovali pro své zájmy. Není papež, který by sám mohl vést lidi k Bohu, mocnosti zla mají stále větší moc a tresty z nebe přijdou až nakonec. *Pastýř bude bit a ovce se rozprchnou*, zůstane jen redukované stádo, které bude ale skutečně jedno s Kristem, jako o tom mluvil Benedikt už jako prefekt. Během padesáti let se prosadila nová církev, pro kterou jsou nepsaná relativizovaná učení naprosto přirozená a pro kterou Bible není autoritou. Je to církev, která nevidí a neslyší a je úplně na opačné straně, než na jaké Slovo požaduje, abychom byli. I když bylo jistě v polovině minulého století co oživovat, rozchod s tradicí je démonickým dílem církevní autodestrukce. Když Benedikt prohlásil, že výklad Bible je tím nejlepším nástrojem antikrista, uhodil hřebík na hlavičku. Aktuálně téměř nikdo, kdo používá stejné Písmo, není v jednotě s Církví. Žádná z nových exegezí, která vykresluje Krista v nových, nezvyklých odstínech, se neobjevila z ničeho nic, všechny jsou spiknutím proti víře a sbíhají se v New Age historicismu. Satan především nemůže snést Ježíšovo Božství, proto vymyslel naturalismus a racionalismus, kterými zásobuje moderní teologické myšlení. Písmo svaté lze vykládat jedině s Duchem svatým, který vede magisterium Církve a mluví objektivně k celému světu skrze svaté a proroky. Dnešní jeho sotva pětiprocentní humanistické interpretace nikoho k Bohu nepřivedou.

Problémy Církve jsou problémy celé společnosti, protože Ona je světlo světa a jak jsou eucharistické slavnosti zbavovány důstojnosti, pravdivosti a úcty, svět pokrývá stále větší temnota a zmatek. Ekumenická chválící shromáždění a bohoslužby v diecézích se stávají prostředkem k anihilaci posledních zbytků katolického vědomí, zatímco je budována nadkonfesní ohavnost. Náročnost života klesá, slevuje se z disciplíny, schopnost učení, oběti, trpělivosti ustupuje novým druhům zábavy - lidé přirozeně ztrácí touhu žít v Bohu. Přes to, že mše svatá utrpěla s novou formou nepopsatelnou škodu -ve stávajících textech ani nelze bez znalosti předchozí formy vnímat, že se jedná o jednu souvislou prosbu o odpuštění- nemůžeme si představit, že by starý ritus věřící druhé poloviny 20. století sami hromadně nebojkotovali a neznesvěcovali, jako že už si prosadili svůj vlastní "charismatický" *lex orandi*, k čemuž jim nikdo nedal svolení. I přes naprosto neútěšnou situaci se Benedikt XVI. po celý pontifikát snažil aplikovat reformu reformy a obracet lid k fundamentům. Linie zpátky ke katolické tradici všech dob však nebyla ničím, s čím zednářské síly v tomto stádiu počítaly, a proto byl Ratzinger «muž, který překážel».

Neexistuje žádný nenadálý zlom jako druhý vatikánský koncil, který by vyvolal všelidový odklon od víry; naopak mezi církevním magisteriem a praktickým chováním věřících existovala již po několik staletí stále se prohlubující propast. Hospodin vydává církev v opovržení a nadvládě cizích proto, že nechtěla chodit po jeho stezkách a ignorovala jeho vůli sdělovanou skrze svaté Kristovy vikáře. Co se stalo dávno před koncilem, je to, že se v církvi přestalo mluvit o definitivním příchodu království a jemu předcháze-

jícímu veřejnému soudu. «...novověké křesťanství se před vědeckými úspěchy, jimiž svět získával svou pevnou strukturu, postupně soustředilo jen na jedince a jeho spásu. Horizont naděje se tím velmi zúžil a křesťanství dostatečně nerozpoznalo velikost svého úkolu, přestože to, co dokázalo na poli lidské vzdělanosti a péče o slabé a trpící, bylo opravdu významné» (*Spe Salvi*, 25). Nevyhnuli se tomu ani tradicionalisté, kteří přes slova svatého Pavla věří tomu, že všichni zemřeme, neví a nechtějí vědět, že všemu zde může být učiněna přítrž, a na nadcházející dobu vůbec nejsou připraveni. Kdo se spoléhá jen na vlastní rozum a vlastní znalosti Písma -které ti, co se jimi chlubí, mají stejné jako Kristovi vrazíve zkoušce neobstojí. «Otevřete srdce naději, protože toto jsou roky, v nichž se připravuje největší Boží triumf návratem Ježíše Krista ve slávě. Mým úkolem je otevřít bránu nové éry, která na vás čeká. Mým úkolem je vést vás k novému nebi a nové zemi. [...] Stojím po boku církve zvláště v této době, kdy musí prožívat krvavou hodinu svého očišťování a velkých útrap. Také na ní se musí splnit plán nebeského Otce, a tak je volána k výstupu na Kalvárii svého obětování. Tato moje nejmilejší dcera bude bita a zraňována, zrazována a olupována, opouštěna a přivedena na popraviště, kde bude ukřižována. Do jejího nitra vstoupí zločinný člověk, který dokoná ohavnost zpusťování, předpovězenou svatými písmi. [...] Jsem jitřenka, která předchází velkému dni Páně. Jsem hlas, který sílí v těchto dobách, aby rozhlásil ve všech částech světa mou prorockou zprávu: připravte se všichni na přijetí mého Syna Ježíše, který se teď vrací mezi vás na oblacích nebeských, v záři své božské slávy» (*Kněžím, přemilým synům Panny Marie*, 01-01-94).

Věrnost papeži, jediné jistotě na rozbouřeném moři, měla být zachována děj se co děj. Ti, kteří naslouchali těm, kdo je sesazovali, přišli o mnoho milostí a moudrosti shůry. Opustit papeže a církev v době, kdy to nejvíce potřebovala, je ďábelskou taktikou, sebejistota tradicionalisty zaslepila k poznání, že s vírou nelze nakládat jako s věcí, a mezi všemi těmi minimálně náboženskými a maximálně politickými řečmi se často jeví jako úplně světští. Ti, kteří nejvíce neumí teologicky myslet a rozlišovat, po sobě zanechávají hroznou spoušť. Jelikož říkají, že vidí, nesou všechnu vinu svého chování, na rozdíl od té větší části věřících, která vidět jednoduše nemůže, protože jí to není dáno. Téměř celou církev přikrývá smrtelná letargie přes to, že byla mnohokrát dopředu varována o tom, co má přijít.²⁰ Iniciace do zednářství je právě tato - naučit se odmítat jakýkoli nadpřirozený Boží zásah, který by vyrušil naše pohodlí a nakonec také definitivně běh dějin.

²⁰ Jer 7,25-28: *Posílal jsem k nim nepřetržitě všechny své služebníky proroky, posílal jsem je denně, ale neuposlechli mě, své ucho nenaklonili, zůstali tvrdšími a jednali hůř než jejich otcové. Vyřídíš jim všechna tato slova, ale oni tě neposlechnou, budeš k nim volat, a neodpovědí ti. Řekneš jim: Toto je pronárod, který neposlouchá Hospodina, svého Boha, a nedá se napomenout.*

10. TAJEMSTVÍ NEPRAVOSTI

"Židovské" rodiny od Velké francouzské revoluce financují veškeré státní převraty a organizují války, protože z nich jako jediní finančně těží. Od roku 1914, kdy nejsou peníze kryté zlatem, je bankéři tisknou ve vlastní režii a půjčují oběma stranám konfliktů. (Je dobré vědět, že dnes nejsou peníze kryté ani fyzickými bankovkami a mincemi, v roce 2011 bylo 93% peněz z oběhu jen elektronickými čísly.) Rothschildům zbývá přivést poslední státy pod svůj diktát - zatím jim nepatří banky Severní Koreje, Íránu a Kuby, problémy jsou s Venezuelou, Saúdskou Arábií, Sýrií, Egyptem, před "arabským jarem" byl ve hře Súdán a Libye. Vidíme, že režimy následující po intervenci "apoštolů demokracie" nejsou nikde zrovna klidné, občanské nepokoje a chudoba vzrůstají. Všechny sekty, které rozdělují islámskou společnost a přivolávají brutální zahraniční intervence, vytvořili falešní židé, následující židovskou kabalou a satanistický esoterismus. Na konci 20. století vyrobili teroristické skupiny jako je Tálibán nebo al-Káida.

Temné síly musí dostat na kolena celý svět, aby mohly uplatnit své dialektické heslo *ordo ab chaos*. Vůdcové mocných národů si proto hrají na vyvolávání třetí světové války a dělí svět na dvě části - jednu koalici s Ruskem a Čínou na čele, druhou vedenou USA a Evropskou Unií. Tyto čtyři mocnosti jsou ve skutečnosti spojenci a jsou řízeni Antikristem. Shozené letadlo na Ukrajině v souřadnicích kabalistické numerologie byla jedna z provokací Ruska, které zve Západ do boje. Můžeme říci, že začátek plánovaného globálního konfliktu je Ukrajinská krize a konec roku 2013. Evropa se připojí po dalším krachu ekonomiky kolem Německa, budeme svědky eskalace bitev na Středním východě a nakonec falešného Armagedonu, ze kterého vyjde Antikrist jako vítěz.

Mezitím sionistická Federální rezerva zařídila několika miliard dolarů výstavbu vojenských oddílů ISIS, které představují luciferiánskou odnož tajných islámských společností. (Znamením Antikristova příchodu je právě "bohorodička" Isis, kterou uctívají súfisté, zednáři islámského světa.) Cílem je zasévat teror a vyvolat dojem, že tyto bestiální vrazi jsou všude kolem nás. V Americe má dojít k dalšímu atentátu *false flag* - operaci pod falešnou vlajkou, "teroristickému" útoku měsíce připravovanému vlastní vládou (svůj lid pak ještě přidusí stanným právem), aby mohl být připsán islámistům a existovala dostatečná záminka pro ozbrojený vpád do nového "chalífátu" a začátek třetí světové války. Když už sionisté získali pro židovský národ domov, mají v plánu zorchestrovat v Izraeli další holocaust. Až bude Izrael zrazen těmi národy, které se zasadily o jeho uznání, bude moci přijít ochránce židů, Diplomát, který vyjedná mír ve všech částech světa.²¹

Náboženský terorismus nevzniknul proto, že se někdo našel; jsou to iluminátská programová díla, násilí na zakázku. Tzv. islámští "radikálové" či "fundamentalisté" jsou herezi islámu a nestojí za ním islámské náboženství, nýbrž satanova synagoga, stejně jako za sionismem. Ta vyměnila civilizaci za náboženství, aby mohla v brzké době kriminalizovat každý náboženský projev mimo jejich univerzální náboženství. Nájemní vrazi jsou zdrogovaní a jejich motivací je věčný pobyt v ráji, ve kterém se již nyní pod vlivem nacházejí. Teroristé jsou živými náboji Iluminátů a budou sprovedeni ze světa, jakmile splní úkol. Ten gigantický podvod o tom, že máme co do činění s náboženskou nesnášenlivostí, bylo možné vypracovat jen dnes, kdy všechna média, kontrolovaná satanovou synagogou,

²¹ *The Externalisation of The Hierarchy*, str. 302: «Starobylost Toho, který Přichází, spočívá ve jménu, které je mu dáno v početných písemnostech světa: Jezdec na Bílém Koni. Tento Avatar může sestoupit do fyzické roviny a zjevit se v ní, aby řídil Svůj lid jako Princ, který vede k míru prostřednictvím války».

vypráví stejné příběhy se stejnými argumenty. Pro vytvoření kontextu třetí světové války bylo třeba najít nového perfektního nepřítele Západu. To, čeho jsme nyní svědky, jsou satanistické rituály přivolávající Syna zatracení. Islám není nic jiného než jedno falešné náboženství, které má být obětováno v boji satana proti satanovi. S blížícím se příchodem Antikrista bude vraždění nevinných stále brutálnější a masovější. Jde o to zničit koncept náboženství jako takový a předložit jej davům, které nejsou znalé pravd spásy díky vlastní zednářsko-satanistické aktivitě v našich společnostech, jako éterickou záležitost, kterou člověk ztrácí hlavu. Nakonec -nechávají se slyšet- bude svět připraven přijmout světlo univerzální manifestace čisté Luciferovy doktríny.

Techniky klamání, zotročování a zabíjení ze strany satanské elity jsou vynalézavé. Jedná se o laboratorní výrobu epidemických virů, zavádění povinného očkování, veselé indikování antidepresiv, zákazy pěstování vlastních plodin ve prospěch geneticky modifikovaných potravin, odebrání dětí rodičům, fiskální tyranii pracujících, přepisování zákonů a omezování lidských svobod. Moc nepřátel je upevňována krvavými obětmi satanovi, které si žádá na oplátku - pády letadel, vykojení vlaků, "teroristické" útoky všeho druhu. Vraždy se musely stát součástí normálního dne, abychom se stávali stále otupělejšími. *Povstane národ proti národu*, ale to ještě nebude konec. Valící se lavina skončí v celosvětovém kataklyzmatu, které umožní zásadní reorganizaci současného společenského řádu. Socialismus a nacismus minulého století byli experimentální předchůdci projektu rovného světa; za režimu šelmy se bude zdát, že komunismus byla její dětská hračka.

Globální bratrství bude povinné a za oponou míru a všelidské svornosti bude vyznání křesťanského Boha pronásledováno na smrt. V řeči New Age to znamená, že kdo si nenechá vymýt mozek novými univerzálními směrnicemi, bude zavadným kusem v evoluci rasy, ztělesněným zlem. V USA jsou pro případné vzbouřence připraveny filtrační tábory,²² stejně jako na Ukrajině podle některých zpravodajů vyrostla střediska dočasné izolace na převýchovu osobnosti podle MKUltra. Přicházející despotickou říší definuje heslo "bratrství, nebo smrt" - pro toho, kdo odmítne ruku, která jej může nakrmit. Obyčejní lidé budou katalogizováni jako služebníci světa, tj. budou na každém kroku hlídanými otroky malé elitní skupinky, která jediná bude těžit z hlouposti miliónů podvedených, kteří si nyní zacpávají uši a radostně se vydávají klamům pseudospirituality New Age.

Zdravá laicita, autonomie státu vůči církvi, se v posledních letech zvrhla v laicismus, protože ti, kdo rozhodují o nových zákonech, Boha nemilují, a ruší údajně panující diskriminaci svou vlastní diskriminací. «Politický svět se drží svých norem a cest a vylučuje Boha jako něco, co nepatří na tuto zemi» (Joseph Ratzinger, *La Repubblica*, 2004). Dynastii símě hada se podařilo uchvátit materiální dědictví světa a nyní může šlapat také na Kristův příslib království prosazováním diktátů proti Bohu a člověku. Svou Thelemou velebí nejtěžší lidský egoismus a živí vzpouru proti spasitelskému kříži. Kříž a Bible budou postaveny mimo zákon se stejnou logikou, pro kterou dnes není vhodné nosit ve Francii symbol rodiny na tričku. Právo na potrat, stejnopohlavní manželství a všechny feministické a depopulační invence zcela znemožní svobodné praktikování křesťanského ná-

²² *Co nesmíte vědět*, str. 321: «Výrazného rozšíření pravomocí se dočkal úřad Federal Emergency Management Agency (Federální agentura pro zvládání krize). Po celém území [USA] bylo vybudováno několik stovek koncentračních táborů. Tyto FEMA kempy mají nejmodernější výbavu, jsou přísně střežené a připojené na zcela nové železniční tratě - a zatím jsou všechny prázdné. Tábory by mohly ihned pojmout několik tisíc až desetitisíce obyvatel. V USA se tedy v blízké budoucnosti počítá s miliony vězňů».

boženství. Kdo neprodá své prvorozenství za udržení své úrovně života, doplní v některých případech počet mučedníků, v jiných se útrapami doby soužení vytříbí a zbělí a finálně uvidí přicházet svého Krále v přímém přenosu.

Satanova synagoga se vždy pohybuje v herezi a do katolických sfér moci se infiltrovala tiše a nepozorovaně. Právě uvnitř katolické církve dokoná antikřesťanskou revoluci, která již dříve způsobila, že víra rozumu nahradila víru Církve.²³ Až se objeví Anti-krist, bude mít k ruce církev temnoty se všemi jejími dělníky na očištění planety od "zla". *Zradí vás i vaši rodiče, bratři, příbuzní a přátelé a někteří z vás budou zabiti. A všichni vás budou nenávidět pro mé jméno. (Lk 21,16-17). Budou vás vylučovat ze synagóg; ano, přichází hodina, že ten, kdo vás zabije, bude se domnívat, že tím uctívá Boha. To s vámi budou činit, protože nepoznali Otce ani mne. Ale to jsem vám pověděl, abyste si vzpomněli na má slova, až přijde ta hodina (J 16,1-4).*

²³ *The Externalisation of The Hierarchy*, str. 297: «Od roku 1400 se stále objevují menší avatarové, vyvoláni odpovědí na menší krize, na národní dilemata a náboženské potřeby. Přijali podobu mužů a žen, kteří byli obránci některé pravdy nebo spravedlivé záležitosti, nějakého lidského práva nebo správného požadavku».

11. DIALEKTIKA ILUMINÁTŮ

Samozřejmě se náboženství tajných organizací rovná filosofii vyznávané německými idealisty. Všichni, kdo v pozadí implementují nový světový systém, jsou mistři hegelíánské dialektiky. Racionalismus dříve zamíchal pořadím triády Bůh, svět, člověk. Německý idealismus to vše slil dohromady: existuje jen absolutní duch. Aby si uvědomil sám sebe, postaví se proti jiné, fiktivní realitě - rozdvojí se. Potom zjistí, že takto vzniklé "já" a "ne-já" mohou existovat jen v absolutním Já, proto se sloučí, ale následně zase rozdvojí. Dialektika je konstantní rozvoj antitezí a syntéz, nekonečný kosmický proces, univerzální ekologismus, jehož je člověk součástí. Bůh jako logos je uvnitř každého člověka. Není důvod obracet se k Bohu, protože člověk je částí Boha, každý člověk je logos, začátek všech věcí - hegelianismus je panlogismus.

Prvním následkem této filosofie je ateismus. Existuje jen jedna skutečnost, jedna světová Duše, a je jí Bůh, nebo člověk? Člověk rozhodl, že to bude on, Bůh je hrozbou jeho existování, také proto byl "zabit" Nietzsche. Druhým je zjištění, že neexistuje ani člověk ani stvoření, lidé jsou jen "momenty rozvoje nějakého momentu rozvoje absolutní Ideje"²⁴ čekající na smrt, která je ekologická. (Reinkarnace má stejný smysl - existuje jen jedna realita, která se různě manifestuje, objevuje, vynořuje.) «Ony tři aspekty božství, buď centrální energie nebo duch, koordinující síla nebo duše a to, co oba používají a sjednocují, konstituují ve skutečnosti jeden vitální princip, který se manifestuje v rozdílnosti. Tyto jsou těmi Třemi v Jednom, Jednom ve Třech, Bohem v přírodě a přírodou v Bohu» (*A Treatise on White Magic*, str. 20). Druhou reakcí na hegelianismus je existencialismus, člověk potřebuje ubránit svou existenci.

V hegelíánské "vědě" neplatí zákon sporu. Dokáže formulovat teze, které říkají ano i ne.²⁵ Protiklady se těší stejného kvalitativního hodnocení, oba dva póly jedné reality jsou nutné k pohybu vpřed člověka a celé společnosti. Ta se v průběhu dějin syntetizuje ve stále lepších formách božství, rozšiřuje své uvědomění si sebe, poznání a chápání toho, čím je, až nakonec s jednou božskou realitou úplně splyne. Jak se podstatná část moderní filosofie vyvíjela odkláněním se od křesťanství, vyvinula se v antivědění, je opakem vědění a neví nic, protože hledá pravdu v tom, co neexistuje samo o sobě. Jenom Bůh o sobě může říci JÁ JSEM a člověka do této skutečnosti zahrnout.

²⁴ *The Light of The Soul*, str. 52: «Přitahující síla Superduše, když postupně přitáhla k Sobě duši oddělenou od všech věcí, je silou samotné evoluce, velkým agentem atrakce, který vrací ke svému původnímu zdroji exteriorizované jednotky božského Života, jednotky vědomí».

²⁵ Kardinál Walter Kasper v březnu roku 2014: «Učení musíme zachovat. Učení o nerozlučitelnosti manželství není možné měnit. Je to jasné učení, opřené na slovech samého Ježíše Krista. Musíme je nicméně pochopit hlouběji a aplikovat příslušným způsobem na naši situaci. Něco podobného se událo už během koncilu, zejména ve vztahu k ekumenické problematice. [...] Proto se ptám, zda by se nedalo totéž udělat i s jiným učením. Zachovat mu věrnost a zároveň být věrni lidem, tak jak sám Pán Bůh je lidem věrný». Biskup Heiner Koch pro DomRadio.De, 25-02-15: «Především: pro nás svátost manželství je a zůstane nerozlučitelnou. Vidím však také mezi znovu sezdanými rozvedenými hlubokou eucharistickou zbožnost. Hledáme cesty, jak bychom jim umožnili přístup ke svátostem, aniž bychom zpochybnili princip. [...] Doufám, že [...] pak budeme moci druhým vysvětlit, proč se Svatý otec a synoda vydali jedním směrem a nikoli jiným». [Koho je to citace, ukáže se dále], *El Jesuita*, 2010, str. 48: «Je pravda, že jsem byl, jako celá má rodina, praktický katolík. Ale hlavu jsem neměl jen v náboženských otázkách, protože jsem měl také politické zájmy, i když v intelektuální rovině. Četl jsem Nuestra Palabra a Propósitos, publikace komunistické strany, a hrozně se mi líbily články jednoho jejich vynikajícího člena a památného muže ze světa kultury, Leónida Barletty, které mi pomohly v mé politické formaci. Ale nikdy jsem nebyl komunistou».

Dialektické principy nejsou pouze jednou nemocnou teorií. Ti, kdo mají moc, po každé uvrhnou na lidstvo nové neštěstí a následně přichází s jeho řešením. Konflikty dvou stran jsou to, co potřebují, vytváří je a řídí k jejich předem stanoveným výsledkům. Hegelova teorie z roku 1823 zní: «Konflikt vyvolává změnu a plánovaný konflikt vyvolá plánovanou změnu». Státy pozdvižené z komunismu (teoreticky vytvořené v roce 1848 jako antiteze stávajícího ekonomického a politického systému) byly antiteticky shromážděny do Evropské unie, aby takto stmelené mohly syntézou marxismu s kapitalismem přejít pod daleko sofistikovanější diktaturu (SSSR i EU jsou obojí invence stejné kapitalistické elity). Strategií je potápět prestiž veřejných zaměstnanců medializacemi korupcí a ničit důvěru v současná státní zřízení. Svět byl mistrně zatažen do válečné a ekonomické pasti: Nový světový řád tak může přinést mír za cenu ztráty osobní svobody. Bude ekonomicky fašistický (Hitlerův režim představuje zkoušku nového řádu na menší ploše) a nábožensky satanistický jako výsledek spojení ateismu a nového typu duchovna.²⁶

Podstata dialektických procesů je založena na postupném vyvolávání změn ve vnímání lidí, kteří nemohou vidět, že jsou manipulováni k přijetí nových hodnot a konceptů. «Boží vůle spočívá v produkci určitých důležitých rasových změn ve vědomí rasy, které úplně změni postoj člověka k životu a jeho vnímání spirituálních, esoterických a subjektivních esencí života. Tato síla vytvoří (společně s energií lásky) tu obrovskou krizi hrozící lidskému vědomí, která se jmenuje druhá krize a je iniciací rasy do Tajemství věků, do toho, co bylo skryté od počátku» (*The Destiny of The Nations*, str. 13). Hegeliáni dnes organizují boj proti materiální a konzumní společnosti za účelem vyburcování spirituálních potřeb člověka, které budou naplňovat spiritismem, okultismem, magií a falešnými bohy.²⁷ Jakých proměn jsme v jejich režii svědky, shrnul na začátku konkláve roku 2005 Joseph Ratzinger: Přecházíme «od marxismu k liberalismu až k nevázanosti; od kolektivismu k radikálnímu individualismu; od ateismu k vágnímu náboženskému mysticismu; od agnosticismu k synkretismu». Bibličtí *falešní proroci* jsou všichni mesiáši zednářského Nového věku, je zbytečné je hledat jinde.

Vyznání vlastního božství vede zároveň k dobrovolnému vynulování vlastní hodnoty. Nové náboženství proto bude učit, jak s kosmickou Superduší splynout. «Staneme se jedno s Bohem, když se staneme jedno s naší vlastní nesmrtelnou duší, a když se vytvoří tato obrovská událost, zjistíme, že vědomí individuální duše je vědomí celku, a že separativnost a dělení, rozdíly a koncepty ty a já, Boha a nějakého Božího syna, se rozplynuly v poznání a realizaci jednoty. Dualismus uvolnil místo jednotě. Je Cestou Jednoty. Sjednocená osobnost byla přesažena skrze uspořádaný proces rozvoje duše a dosáhlo se uvědomělé unifikace nižšího nebo osobního já s já vyšším nebo božským. Tato dualita musí

²⁶ *Evangelii Gaudium*, 205: «Prosím Boha, aby rostl počet politiků schopných zahájit autentický dialog, který se účinně zaměří na ozdravení hlubokých kořenů nešvarů dnešního světa, a nikoli jen jejich příznaků! Politika, často vysmívaná, je vznešeným posláním a jednou z nejcennějších forem lásky k bližním, protože usiluje o obecné dobro. [...] A proč se neobrátit k Bohu, aby inspiroval jejich plány? Jsem přesvědčen, že otevřenost transcendenci by mohla zformovat novou politickou a ekonomickou mentalitu, která by pomohla překonat absolutní dichotomii mezi ekonomikou a obecným sociálním dobrem».

²⁷ *The Externalisation of The Hierarchy*, str. 226: «Eliminovat z vědomí veškerou negativitu, vizualizovat sebe sama se vši jasností, spojit se se Silami Světla a nebýt mentálně neutrální. Snažte se, když se pouštíte do správné akce v konfliktu se silami materialismu, udržovat ducha lásky pro všechna individua, která byla vtažena do víru jeho moci. Když meditujete nebo vzýváte Síly Světla, vynasnažte se cele zapomenout na své vlastní těžkosti, tragédie a osobní problémy. Učedníci se musí naučit odvádět svou práci pro lidstvo navzdory tenzím, pnutí a limitům osobnosti».

být prvně pochopena a potom přesažena předtím, než se ve vědomí člověka pravé já obrátí v Já nejvyšší» (*From Intellect to Intuition*, str. 72). V jejich pojetí existuje "transcendentní" bůh, kterým je příroda a vesmír, a imanentní bůh, představován lidskými jednotkami a všemi nižšími formami života. Zbývá, aby tyto dvě části božství splynuly v jedno. Panteismus, který neguje Boží transcendenci vůči kosmu, vede ke zotročení člověka, jehož funkce je v něm omezena na službu Celku, tedy službu vládnoucí ideologii.²⁸ Křesťanská interpretace novoplatonismu ozřejmuje, že nakonec bude Bůh *všechno ve všem* za zachování identity každého z nás. Trinitární Bůh nenahlíží sám na sebe, nýbrž na svůj obraz ve druhé božské osobě, které dává svého Ducha. Striktní monoteismus, který vyznává islám nebo židovství a který je nezbytný pro vymyšlené náboženství New Age, ospravedlňuje vládu jednoho panovníka - tyрана, monolog a absolutismus. Bůh těch, kteří se iracionálně vzpírají Kristu, může být jen ďábel. Jedněm upírá svobodu přímo a druhým nabízí její překroucený koncept: zničení se vírou ve vlastní možnosti.²⁹

²⁸ *The Light of The Soul*, str. 425: «Jen jedna věc je důležitá: navázat kontakt s duší, dosáhnout spojení (záměrného a inteligentního) s Jedním. Toto spojení se může uskutečnit ve vědomí na fyzické rovině a projevit se jako pocit pokoje a radosti. Ale musí se projevovat rostoucí schopností sloužit rase a sloužit ji účinněji. City učedníka mají malou důležitost, jde o jeho chápavost a využití jako kanálu pro duchovní sílu. Je třeba uvážit, že na cestě nejde o ctnosti ani neřesti. To jediné důležité je to, co nás pohání jít dopředu na této cestě, která "září pokaždé více, dokud den nebude s námi"».

²⁹ *The Light of The Soul*, str. 7: «Raja Jóga neboli Věda Sjednocení dává pravidla a metody k: 1. Navázání vědomého kontaktu s duší, druhým aspektem, vnitřním Kristem. 2. Získávání poznání o já, kterým se udržuje pod kontrolou ne-já. 3. Cítit moc ega neboli duše v každodenním životě a předvádět jeho schopnosti».

12. FALEŠNÁ PARUSIE

Z dosavadních stránek již jasně vysvítá, že stojíme na prahu Antikristova podvodu, před kterým byla církev od počátku varována.³⁰ Je kruté sledovat, že místo toho, aby věřící křesťané mezi šílenstvím světa začali hledat stanovisko Boha, dále ve svém znepokojení tvrdí, že se neděje nic zvláštního a "všechno bylo vždycky". Nemohou potom tušit, že všechny ty fenomény manipulovaného nábožensko-politického kontextu, které se zdají vycházet z ničeho a které má svět za náhodné, jsou dokonale provázané, a pozadí všech sociokulturních proměn je esoterické. Ve stínu Nové éry a zednářských organizací pracuje tajná skupina moci, jejíž přípravy na intronizaci Mírotvůrce jsou nyní v plném proudu. Tyto klany uvěřily, že jsou vyvoleným národem, a představují se jako potomci Izraelitů s právem na Palestinu. Na místě vybudovali základnu pro Antikristův trůn, na Chrámové hoře již probíhají rekonstrukce mešity. Zplozenec satana pak pro sebe získá benefity Kristova vítězství, bude mu vzdávána čest a chvála a přisouzen každý biblický verš o Mesiáši a jeho věčném království. Samozřejmě to Antikristovo bude království ničemnosti, násilí a hrůzy, jaká nikdy nebyla, protože Pravda bude úplně zatemněna.

Absurdní situace, po které navíc katolíci sami touží, tak vzniká kolem problému milenarismu. Církvi je odsouzena víra v to, že by tisícileté království mělo nastat na zemi před Kristovým soudem. To by ale křesťan, který alespoň trochu zná biblická proroctví, nikdy netvrdil. Když sestoupí nová nebesa a nová země, nebudeme Krista vidět znova jako člověka. Celá věc je zamotaná už od starověku a málokdo se ji snaží uvádět na pravou míru. Ti, kdo rádi označují za heretické všechno, co by znamenalo muset "vstanout ze židle", už vítají mesiánský podvod o království z tohoto světa. Nezajímá je ani evangelijní zvěst, která je výhradně eschatologická, ani recitovaná modlitba *přijď království tvé*, a sami jsou chiliasty, podporující království pro dobré i zlé.

Dříve než Ježíš vrhne oheň na zem, dočkáme se jeho fyzické nukleární imitace. «Nyní je možné třetí velké Přiblížení a uskuteční se, když skončí světová válka a člověk, očištěn ohněm a utrpením, dá do pořádku svůj dům a bude tak připraven na nové zjevení» (*The Externalisation of The Hierarchy*, str. 413). To, že se Antikrist brzy objeví na scéně a chybí mu jen krátká třetí světová válka, ví všichni světoví lídři skrývající se za islám, židovství, lidové křesťanství nebo předstíraně laický mandát. Jenom katolíci nebudou vědět nic až do poslední chvíle. Tak například prezident Hugo Chávez přivolával tuto osobnost v roce 2012 slovy: «...a vzpomínali jsme zde, že jednoho dne, říká Korán, se vrátí. Kristus za ruku s Imamek dvanáctým, Mahdim, přijdou spolu, Mahdi. A ten den přijde na zem pokoj. Je třeba prosit Mahdiho a Krista, ať si pospíší, ať přijdou rychle, ať si pohnou, ať už jsou tady (*potlesk*). Kolik nebezpečí pro tento svět, tento nový svět, který bojuje o život, který se rodí». Mahmúd Abbás vedle přikyvuje.

Zevrubný popis chystané nové éry nám přinesl Mahmúd Ahmadínežád, někdejší prezident Íránu, na 67. zasedání Valného shromáždění OSN (2012): «Pane prezidente, přátelé a drazí kolegové, dosáhnout trvalého míru a bezpečí s důstojným životem pro všechny je možné, i když je to velká dějinná mise. Všemohoucí Bůh nás v tomto úkolu neo-

³⁰ KKC, 675: «Před Kristovým příchodem musí církev projít závěrečnou zkouškou, která otřese vírou mnohých věřících. Pronásledování, které provází její putování po zemi, odhalí "tajemství nepravosti" v podobě náboženského podvodu, přinášejícího lidem zdánlivé řešení jejich problémů za cenu odpadnutí od pravdy. Největším náboženským podvodem je antikristův podvod, to je falešné mesiášství, jímž člověk oslavuje sám sebe místo Boha a jeho Mesiáše, který přišel v těle».

pustil a řekl, že se stane skutečností. Pokud by tomu tak nebylo, nesouhlasilo by to s jeho moudrostí. Všemouhoucí Bůh přislíbil dobrého člověka, člověka, který miluje národy, který miluje absolutní spravedlnost, člověka, který je dokonalou lidskou bytostí a který se jmenuje Imam Al-Mahdi a přijde v doprovodu Ježíše Krista. Přijde řídit lidstvo, aby naplnil slavné a věčné ideály. Příchod Posledního Spasitele bude znamenat začátek, znovuzrození, vzkříšení. Bude to začátek míru, trvalého bezpečí a opravdového života. Jeho příchod bude znamenat konec útlaku, nemorálnosti, chudoby, diskriminace a začátek spravedlnosti, lásky a empatie. Přijde a skoncuje s nevědomostí, povrchností a předsudky, když otevře dveře vědě a poznání. Založí svět rozumnosti a připraví cestu ke kolektivní, aktivní a konstruktivní účasti všech na řízení světa. Přijde přinést dobro, naději, svobodu a důstojnost celému lidstvu, jako by toto bylo děťátkem. Přijde, aby člověk zakoušel potěšení z toho, že je člověkem a že je doprovázen dalšími lidmi. Přijde, aby se naše ruce spojily, srdce se naplnila láskou a myšlení očistilo, abychom byli ve službě bezpečí, blahobytu a štěstí všech. Přijde, aby navrátil všechny syny Adama, nezávisle na barvě jejich kůže, k jejich přirozenému počátku po dlouhé historii rozdělení a rozkolů, aby je dovedl do věčné radosti. Příchod Posledního Spasitele, Ježíše Krista a Spravedlivého, přinese brilantní budoucnost navždy, ne skrze násilí nebo války, ale díky probuzení a růstu dobroty v každém člověku. Jeho příchod dodá dech, vzdech nového života studenému a zmraženému tělu světa. Požehná lidstvu svým jarem, který ukočí naši zimu nevzdělanosti, chudoby a válek zrodem doby rozkvětu. On bude jarem všech milovníků spravedlnosti, svobody a následovníků nebeských proroků. Bude to jaro lidstva a pookřání všech dob. Spojme naše ruce a připravme cestu pro jeho příchod, s empatií a spoluprací, harmonií a jednotou. Krácejme po této cestě ke spáse, aby žíznivé duše lidstva zakusily nesmrtelnou milost a radost. Ať žije toto jaro! Moc díky».³¹

Ač je to s podivem, křesťané věří tomu, že se Antikrist zjeví jako odporná nelidská zrůda a oni před ní v pravý čas utečou. Pokud však žijí v klamu dnes, tedy v protichůdnosti k Písmu, bude v počáteční fázi prakticky nemožné rozpoznat satanský původ této nové celebrity a její humanistické doktríny. Je třeba mít poznání dříve, a dostává se nám, Bůh nás nenechává nevědomými ani před tělesnými nebezpečími. Antikrist přijde právě tak, jako Galilejští viděli Krista odcházet - z nebes. V agentuře NASA je k tomu od 90. let připravován projekt *BlueBeam*, za jehož vyzrazení zaplatili životem tři lidé. Jedná se o tu nejpokročilejší technologii 3D hologramů a rádiových frekvencí, pomocí kterých bude nafiňována "duchovní reality show" na obloze, viditelná ze všech částí glóbu. Maitreya, očekávaný Mesiáš, bude představovat všechny proroky v jednom a supresi všech stávajících monoteistických náboženství - neustálého zdroje nenávisti, rozdělení a válek, která vyloží v jedné dokonalé syntéze. Přijde, když bude lidstvo na pokraji vysílení,³² a postaví

³¹ *The Reappearance of The Christ*, str. 14: «Až se objeví Kristus, Avatar Lásky, tehdy "synové lidí, kteří jsou nyní synové Boha, odhlédnou od zářivého Světla a ozáří tímto Světlem syny lidí, kteří zatím neví, že jsou syny Boha." Tehdy se objeví Ten, který přichází, Jeho kroky se zrychlí v údolí stínů, protože Všemocný, který se nalézá na vrcholku hory, vydechuje věčnou lásku, svrchované světlo a klidnou a tichou vůli. Nové světlo zazáří na unavené a ponuré údolí země. Takto přijde opět mír na zem, mír dosud nepoznaný. Tehdy vůle k dobru vykvete jako porozumění a porozumění přinese plody dobré vůle v lidech».

³² *The Externalisation of The Hierarchy*, str. 289: «Vždy v plynutí dějin a v každé lidské krizi, vždy v hodinách potřeby, při zakládání nové rasy nebo probuzení lidstva, již připraveného pro novou a širší vizi, Boží Srdce, hnáno Zákonem soucitu, posílá Instruktora, Spasitele Světa, Iluminátora, nějakého Avatara. Předá

si v Jeruzalémě svůj palác, který bude po rozbombardování Říma centrem univerzálního světového náboženství, předsedaného Falešným prorokem.

Tento Kristus bude mistrem v doktrínách Nové éry, kterými jsou již fanatizováni všichni lidi dobré vůle. «Když se vrátí, najde svět mimořádně svobodný církevního domínia a spárů. Lidstvo zažívá zdravé a užitečné vzdalování se církvím a ortodoxním náboženstvím, a to nabídne výjimečnou příležitost k restauraci pravého náboženství a prezentaci jednoduchého návratu k duchovnímu způsobu života» (*The Reappearance of The Christ*, str. 16). Bude mluvit několika světovými jazyky, citovat Bibli a obdrží (falešná) stigmata. Budeme svědky pseudozázraků a klamných znamení lživého proroka konaných k jeho cti. Bude to mesiáš pýchy a lidské hrdosti - ne ten, který se ponížil, aby byl oslaven svým Otcem. Bude hlasem, který umlčí všechny ostatní. Ti, kdo se nebudou chtít zapsat do jeho odborného učiliště, budou považováni za retardovaná fanatická individua a čeká je vyvražďování ve jménu rovnováhy Matky Země. Taková genocida je něco posvátného a ekologicky a morálně ozdravného.

poselství, které vyléčí, určí další krok, jež má rasa udělat, osvítlí temný světový problém a poskytne člověku výraz nějaké stránky božství, dosud nepochopené».

13. ŽIVOT VE LŽI

Ještě před 25 lety neexistovalo žádné povědomí o celosvětovém spiknutí mezi obyčejnými lidmi. První na něj začali upozorňovat koncem minulého století severoameričtí křesťané. Po nafingovaném atentátu 9/11, který umožnil vpád USA do Afghánistánu a Iráku, se o pozadí nejasných světových událostí začíná zajímat množství soukromých vyšetřovatelů. Ti pak v plné ekonomické euforii přelomu tisíciletí varovali před plánovanou finanční krizí a museli jsme se dožít roku 2008, aby jim začala být věnována pozornost. Poznatky o konspiracích se následně začínají překládat do národních jazyků. Zhroucení ekonomiky byla chladně vypočítaná smrtelná past, znamenala devastaci celých generací, které se rozloučily se svou budoucností. V posledních letech přestala být existence satanismu a zednářská kontrola nejvyšších instancí moci jen pravděpodobnou spekulací (s tím, že ti, kdo varují svět před satanisty, nejsou křesťané). Dnes se obecně ví, že otěže globalizace má v rukou internacionální sionismus, a díky práci nezávislých médií mrzne stále více lidem shovívavý úsměv na rtech. Bankovníctvím kontrolují falešní židé bohatství planety, nadnárodními koncerny přisun potravín a vody, vlastní tiskové agentury, knižní a hudební vydavatelství, řídí obchod se zbraněmi a mezinárodní justici. Stvořili všechny hrůzy 20. století a ty, které následují. Až se odevzdají fyzické peníze a kreditní karty, bude jim lidstvo vydáno na milost a nemilost. Masy jsou stále víc manipulované, protože nemají informace, a každý den polykají nové fikce a lži. Člověk nemá žádnou možnost úniku, pokud se nyní nepřimkne ke Kristovu kříži.

Nelze již déle chránit satana mlčením. To, že si laická církev neuvědomuje závažnost postupování babylonské unie a nedokáže si spojit útoky na ontologickou pravdu s úplným ovládnutím světa satanem, je chyba našich biskupů, kteří se mají jako první o tyto věci zajímat a varovat. Místo toho nejsou se svými podřízenými schopni zartikulovat nejelementárnější fráze na obranu Božího slova a zákonů. Zahlcují sebe a věřící věcmi, které vůbec nejsou aktuální, podporují všechna možná lidská díla, jen ne urgenci spásy duší, a přesvědčují sebe i druhé, že jsme na tom nikdy v církvi nebyli tak dobře, zatímco ji demontují. Poloviční pravdy jsou lži a opomínání, skrývání Božího slova tím nejtěžším zločinem. Znesvěcování kostelů, svatokrádeže a volný průchod všech herezí jsou pro naše služebníky oltáře naprosto neutrálními zprávami. Pro svůj sklon k příjemnému mají klidný spánek. A pokud někdo řekne věty proti potratům nebo řekne, že křesťané dnes opět prolévají krev, není mu to k ničemu, obrací se zády ke Kristu pokaždé, co ve svém proslovu nepožaduje navrácení k jeho pravdám.

Homosexuální tyranie ze strany menšinové části společnosti je jedním z nejsubtilnějších nástrojů k zavádění globálního antitolerantního systému. Vzhledem k tomu, že sexuální relace lidí stejného pohlaví jsou negací Boží -a tedy jediné- logiky, slouží zasvěceným tyto převrácené akty jako kanály k získávání moci od satana. Proto se jím věnují na černých mších společně s rituálním vražděním dětí. Homosexualita je v jejich podání démonickým kultem, jehož prostřednictvím lze nejlépe útočit na svátost kněžství. Takto orientovaní zednářští adepti jsou od šedesátých let minulého století dosazováni do seminářů, aby jimi způsobenými skandály sexuálního zneužívání byla zasazena smrtící rána sebevědomí bojující církve - homomafie v nejvyšších církevních kruzích mocně přispívá

k rozkladu instituce.³³ Církevní preláti však nemají v plánu homosexualizování společnosti a církve nikterak stát v cestě, protože ti, kteří ji ještě neschválili, se neodvažují zvednout hlas. Vůbec se nemusíme divit, že místo nich hájí zdravý rozum a Boží pravdy o člověku Václav Klaus. Po celé své působení byl českými stádními primitivy a hulváty vysmíván a taková je daň za pravdu, kterou katolíci odmítli. Jako ovce se pohnou za Falešným prorokem, který bude všechna náboženství instruovat, jak zachraňovat planetu od neexistujícího globálního oteplování a dalších údajných bezprostředních katastrof.

Kdo nežije s Kristem, žije mimo realitu, nerozumí působení satana, nepoznává jej v jeho dílech a nevěří, že by zde měl mít nějakou zásadní roli. Noví křesťané nedokážou chápat, že Církev nikdy nebude mít slávu na zemi. Již byla odevzdána pohanům a bude ukřižována k radosti všech. Lidé, kteří dnes nevidí nic zvláštního, nikdy Krista neznali. Ti, co jej znali a slíbili věrnost na celý život, jej za chvíli prodají za příspěvek na chudé. Falešný Kristus jim padl do noty, protože po nich nechce, aby se čehokoli vzdali. Rozhodli, že svět přestane být slzavým údolím a vyhnanstvím, když jej naplní svými vzdušnými zámky. Vzdali se teologického uvažování ve prospěch Boha urážejícího humanismu, povrchních a světských řečí a podporování společenského ega svého a všech ostatních. Veškerá eschatologická čtení jsou již dlouhou dobu v kázáních záměrně ignorována a mnohá Ježíšova slova odhazována z důvodu toho, že duchovním absolutně nic neříkají.

Ti, co mají tlumočit pravdu, úplně zapomněli na to, že tento svět je lživý, že jsme všichni pod nadvládou lži od samého počátku a nebude tomu jinak do doby, než se všechna biblická proroctví vyplní. Pokud nikdo nemluví o této výchozí skutečnosti, nemají věřící důvod jednat tak, aby byli ospravedlněni v Božích očích. Pokud nikdo nevysvětluje, že svět je jeden ze tří pramenů pokušení, nemůžeme mluvit o upadnutí do pokušení - jsme odevzdáni nepříteli. Mezi katolíky existuje takové prázdno znalostí, že každá herecká úchylka v nich může zapustit kořeny. Pastýři, co nemluví o nutnosti našeho obrácení, mohou za všeobecné panování představy, že se o víře všechno dávno ví a není třeba hledat pravdu. Nakonec se nikdo nebude ostýchat vyměnit jméno Ježíš za "světlo", drtivá většina lidí dá přednost jednotě v různosti bludů před pravou doktrínou spásy a kněží uvěří, že to, co bylo hříchem dříve, jím není dnes. Ta New Age scénérie, na kterou hledíme, je ona zkouška, která prověřuje obyvatele země. Vypadá atraktivně a nevinně, protože je chytrou manipulací, perfektně zosnovanou lží, která se tváří jako lepší pravda a větší dobro. Jde jednoduše rozložit, pokud přemýšlíme o tom, co děláme. K tomu se ale většina lidí nedostane, protože je pohodlná si cokoliv přechíst nebo vyslechnout. Díky své lhostejnosti k Bohu se už většina křesťanů zabydlela v uklidňující smrtelné falši.³⁴

³³ StJoseph.Cz, část rozhovoru s polským odborníkem v tématu, p. Dariuszem Oko, uskutečněném v červenci roku 2013: -Čím podle vás ohrožuje katolíky hereze homosexualismu? «Mimo jiné je v této chvíli v sázce zachování jednoty katolické církve v perspektivě deseti let. Z obdobného důvodu se totiž v posledních několika letech rozpadla světová episkopální církev na dvě skupiny a v USA došlo i k rozdělení v evangelické církvi augsburského vyznání». -A proč to štěpení? «Hlavně šlo o udělování kněžství a biskupských hodností homosexuálům. Odpovědní křesťané z těchto náboženských společností, kteří byli proti, prostě neholdali zůstat v jednotě s křesťany, kteří lehkomyšlně schvalují takovou praxi. Samozřejmě i v katolické církvi jsou duchovní, kteří se v této záležitosti vzpírají papeži. Zrovna v posledních dnech, právě z tohoto důvodu, byli ze svých funkcí odvoláni dva poměrně čerství biskupové: Róbert Bezák (52 let) z Trnavy na Slovensku a pak dominikán Vilhelm Lapelis (51 let) z Lipawy na Litvě».

³⁴ Jer 5,30-31: *Úděsná, otřesná věc se děje v zemi. Proroci prorokují klamně, kněží vládnou na vlastní pěst a můj lid to má rád. Co však uděláte, až nastanou věci poslední?*

Život je příležitost kompletně odevzdat svého svévolného ducha Bohu, oprostít se od každého hříšného smýšlení a naučit se milovat jen jeho skutečnosti, protože na vztahu já-Bůh bude stát naše věčná existence. Máme být společně s Kristem viditelnou chválou jeho Jména. Jakákoliv činnost dělána pro naši slávu a persistenci přestane v okamžiku soudu existovat a my uvidíme, že jsme kvůli tolika odmítnutým utrpením a křížům z nás nestihli setřást podobu nepřítele... Víme, že Kristus dlouho nepřichází proto, že má s námi trpělivost, jinak by planeta už dávno zmizela v Božím hněvu. Na druhý příchod však mají kněží připravovat své svěřence v každé době. Místo toho vymysleli, že to "někdy jednou" může patřit vždy jen nereálné budoucnosti. Umřít rozdrčený pod ignorantským ujišťováním sebe i druhých, že všechna varování před blížící se zkázou jsou konspirační legendy, je proto nyní jedna z možností. Židé sice věří špatně a jsou antikristi, ale křesťané s nimi srovnali krok: jako jedni nevěří v první příchod Krista, druzí nevěří ve druhý, a umí velmi dobře mluvit o farizejích. Nepozorují, že se Ježíš vrací, že nás přichází vytrhnout ze smrti, a všim jsou od něj odváděni jenom dál a dál. Kdo ještě nemůže vidět, že víra většiny lidí tak zeslábla, že zbývá málo k tomu, aby byl Bůh v praktickém životě úplně zapomenut? Dal se poznat těm, kdo jej nehledali a kdo se jej nedotazují. Proto si udělá nový lid z těch, kdo ví, co to je pokora a mohou tak být přitáhnuti na jeho Srdce.

14. VÍTĚZSTVÍ ROZUMU

«Jaký je důvod té veliké radosti, která nám byla zvěstována zvolením kardinála Ratzingera za Petrova nástupce? Kde se nachází tajemství atrakce, která podněcuje naše pevné přimknutí k Benediktu XVI.? Snad je to schopnost tohoto muže dojít *ke člověku*; a to v Kristově jménu. Když v prosinci roku 2000 prohlásil, že "nejzávažnější chudoba je neschopnost radosti a znechucení životem, který je považován za absurdní a protikladný", neudělal tím nic jiného, než že přistoupil ke zraněnému srdci post-existenciálního člověka. "Je pravda - říkal nám - že tato chudoba je dnes velmi rozšířená, jak v materiálně bohatých společnostech, tak v chudých zemích. Neschopnost radosti předpokládá a vyvolává neschopnost milovat. Proto je třeba nové evangelizace. Pokud člověk neumí žít, nefunguje nic dalšího. Ale toto umění není předmětem vědy; může ho předat jen ten, kdo má život, kdo je Evangelie osobně."

Nebo je to možná jeho *víra v lidský rozum*, nikdy neoddělená od Víry, Božího daru. Osvícenství se snažilo oživit devalvovaný rozum. Když však vezmeme v potaz romantické, idealistické a existencialistické následky, které tak vyprovokovalo, můžeme soudit, že tehdejší pojetí rozumu neučinilo zadost lidským nárokům. Destrukce víry, metafyziky a rozumu jsou nedílné součásti. Toho se držel kardinál Ratzinger na onom setkání předsedů biskupských komisí pro nauku víry pořádaném v Mexiku: "Bída filosofie, bída, ke které dovedl ochromený pozitivistický rozum sám sebe, se stala bídou naší víry. Víra se nemůže osvobodit, pokud se znova nerozvine samotný rozum." A toto není žádná nová nauka Ratzingerova myšlení, už v památné úvodní přednášce při příležitosti svého povolání na katedru fundamentální teologie v Bonnu v roce 1959 se držel toho, že "skutečný požadavek křesťanské víry se nemůže ve své velikosti a vážnosti vyjavit jinak, než scénářem toho, co člověk předem nějakým způsobem poznal jako absolutní." Tímto Ratzinger demonstroval, že opuštění metafyzické dimenze v pojmu Boha by znamenalo také opuštění požadavku univerzality křesťanské víry. [...]

Snad by to mohla být ta jasnost, s jakou k nám hovořil o podstatě křesťanství. Mnohými způsoby a při mnohých příležitostech nám připomínal, že "křesťanství není moralismus. Křesťanství je skutečnost společné historie Boha a člověka." Redukcionismy, kterými může trpět chápání křesťanské události, nejsou malé problémy. Proto ani ne před rokem znova hlásal: "Dnes se křesťanství představuje jako starodávná tradice, kterou tíží dávné zákony, něco, co známe a co už nám neříká nic nového. Je to mocná instituce, jedna z velkých institucí, která nás tíží. Pokud zůstáváme u tohoto dojmu, neprožíváme podstatu křesťanství, kterou je vždy nové setkání, událost, díky které můžeme najít Boha, který s námi mluví, který se k nám přibližuje, který se stává naším přítelem."

Možná je to jeho upřímná svoboda ve chvílích, kdy je třeba označit zlo, které sužuje naši církev. Nejen, že je špiněná zvenku, nýbrž ona sama je ta, která Kristu působí utrpení. Nemůžeme zapomenout na slova, která pronesl při úvaze nad devátým zastavením křížové cesty v posledním Svatém týdnu, kdy byl Jan Pavel II. ikonou trpícího Krista: "Neměli bychom ale myslet na to, kolik musí trpět Kristus ve vlastní církvi? Na to, kolikrát se zneužívá svátosti jeho přítomnosti, a na prázdnotu a špatnost srdce, kam často vchází? Kolikrát sloužíme jenom my a neuvědomujeme si jeho! Jak často se deformuje a zneužívá jeho Slovo! Jak málo víry je v mnoha teoriích, kolik prázdných slov! Kolik špinavosti v církvi a mezi těmi, kteří by mu pro své kněžství měli být zcela odevzdáni! Kolik pýchy, kolik soběstačnosti!"

Přesto ne. Nic z předchozího není to, co -v jádru věci- konstituuje hlavní důvod naší pevné a uvědomělé adheze k Benediktu XVI. Autentickým kořenem, esencí naší velké radosti je to, že Bůh dále řídí svou církev v osobě Petrova nástupce; že Kristus, opírajíc se -to každopádně- o mimořádné schopnosti a talent tohoto muže, nám nabízí svou Milost, aby nás vedl ke spáse a poznání Pravdy. Že Duch znova navštívil svou církev a dal nám Benedikta XVI. Že je to Kristus, kdo s námi zůstává po všechny dny v Církvi řízené Petrem až do konce časů».

Takto se vyjádřil k začátku nového pontifikátu p. Pablo Domínguez. Bezpochyby Benediktův patrologický přehled a důraz na propojení teologie s filosofií za každé okolnosti je příčinou tak vyváženého intelektuálního mandátu. Neustále musel usměrňovat zednářsko-tradicionalistickou hermeneutiku, která každý rok s větší vervou potápěla Petrovu loďku. Celý svůj život vyučoval Pravdě s geniální jasností a svými slovy již dával pociťovat něco z té věčné radosti, pro kterou žil. Každá část jeho rozsáhlého teologického odkazu je tou nejsrozumitelnější odpovědí všem, kdo by církev vyslyšeli o naději, kterou má. Láska k poznání u něj od počátku způsobovala, že neměl v hlavě místo pro nic jiného než pro Boha. Autor knihy *Benedikt XVI., most mezi břehy* prozrazuje, že jeho nadšení a vůle budila na univerzitách úžas: «Říkalo se dokonce, že Joseph má inteligenční kvocient snad mnohem vyšší než Albert Einstein».

Světlu byl nepohodlný z důvodu, že si nebral servítky a nazýval věci pravými jmény. Takto už v roce 1997 mistrně shrnul celý problém, na který poukazujeme zde, v předmluvě ke knize *L'Évangile face au désordre mondial* belgického kněze Michela Schooyans, bojovníka proti OSN, která je *sanctum sanctorum* New Age spirituality. «Od počátku osvěcenství víra v pokrok vždy odsouvala stranou křesťanskou eschatologii, aby ji nakonec nahradila zcela. Příslib štěstí se již neváže k onomu, nýbrž k tomuto světu. [...] Na jedné straně existovaly systémy marxistické orientace, které slibovaly člověku dosáhnout kýženého království skrze politiku navrženou jejich ideologiemi: záměr, který dost hlučně ztroskotal. Na druhé straně tu jsou pokusy vystavět budoucnost výrazně se inspirující v pramenech liberálních tradic. Tyto pokusy nabírají stále vyhraněnější formu, která je přítomná pod názvem Nový světový řád, a nacházejí pokaždé evidentnější vyjádření v OSN a jejich mezinárodních konferencích, zvláště těch v Káhiře a Pekingu, z jejichž návrhů cest pro dosažení podmínek odlišného života vysvítá autentická a typická filosofie nového člověka a nového světa. Filosofie tohoto typu již není zatížená utopií, která charakterizovala marxistický sen. Naopak, je velmi realistická co se týče stanovení limitů blahobytu... [...] Tato filosofie již neočekává, že by lidé, dnes uvyknutí bohatství a blahobytu, byli ochotni nést potřebné oběti pro zajištění všeobecného blahobytu, nýbrž navrhuje strategii na zredukování počtu strávníků u stolu lidstva, aby se nenarušilo domnělé štěstí, kterého někteří dosáhli.

Zvláštnost této nové antropologie, která by měla tvořit základ Nového světového řádu, se stává zjevnou především ve vyobrazení ženy, v ideologii *Women's empowerment* zrozené na konferenci v Pekingu. Cílem této ideologie je seberealizace ženy, ale hlavní překážky, které se mezi ní a její seberealizací staví, jsou rodina a mateřství. Proto musí být žena osvobozena jedinečným způsobem od toho, co ji charakterizuje, tedy od její ženské specifičnosti. Ta je volána k anulaci v rámci *gender equity and equality*, v rámci nerozlišené a uniformní lidské bytosti... [...] Je třeba poděkovat Michelu Schooyans, že dal v této knize energicky hlas nezbytnému protestu. Ukazuje nám, jak pojetí lidských práv,

kteře charakterizuje moderní dobu, a kteře je tak důležitě a tak pozitivní z mnoha stránek, zažívá od svého zrození skutečnost, že je položeno jen na člověku, a v důsledku na jeho schopnosti a vůli působit, aby tato práva byla uznána univerzálně. Na počátku chránil univerzalitu práv odraz zářivého křesťanského obrazu člověka, ale v míře, v jaké tento obraz slábne, se objevují nové otázky. Jak se mohou respektovat a propagovat práva nejchudších, když naše pojetí člověka se mnohdy zakládá -jako říká autor- "na žárlivosti, úzkosti, strachu a dokonce nenávisti? Jak jedna ponurá ideologie, která doporučuje sterilizaci, potrat, systematickou antikoncepci a dokonce eutanázii jako cenu za nezřízený pansensualismus, může navrátit člověku radost ze života a radost z lásky?"».

Jednoho bodu, kterého se dotýkal - gender ideologie, si poslední hrstka katolíků všimla se třicetiletým zpožděním. Eschatologii se zabýval od počátku svých studií, a tak jeho předmluvu získala také kniha *El Fin de los tiempos* od argentinského kněze Alfreda Sáenze z roku 1996. Kardinál při této příležitosti poukazuje na to, že termín *konec času* je v církvi «téma programovaného zapomenutí», a vyzývá zavázat se «s přítomnými dějinami tou silou, kterou dává naděje v definitivní zřízení všech věcí v Kristu».

Během svého působení v úřadech Joseph Ratzinger jenom pozoroval vynořování nových forem marxistické ideologie, které se v církvi prosazovaly v krocích vedoucích od existencialismu přes politickou teologii až k samotnému projektu lidské spásy. Metodou je ortopraxe rozvíjená z perspektivy praxe: «Pravda, která předchází praxi, neexistuje; spíše naopak, pouze je možné stanovit pravdu skrze správnou praxi, která má absurditou vytvořit nějaký smysl proti absurditě» (*Theologische Prinzipienlehre*, 1982). Znova a znova upozorňoval na to, že se vytváří teologie bez Krista, a proto bez Boha. Tak předpověděl návrat marxismu, když vysvětloval, že člověk nevěřící v transcendenci a pohybující se uprostřed relativismu, který nezná základní etické hodnoty a nezná důvod žití, ani politického, potřebuje každopádně nalézt něco absolutního a potřebuje, aby jeho jednání mělo smysl. A od toho je doktrína altruismu a kolektivismu, se kterou přichází Nová éra. Filosofie, proti kterým vystupoval, nevidí žádný rozpor mezi nihilismem, nesmyslností života a teologií pozemského ráje. Kladl nám na srdce: *Oni se o vás horlivě ucházejí, ale nemyslí to dobře; chtějí vás připravit o spásu a strhnout vás na svou stranu* (Ga 4,17). Vítězil nad nimi inteligencí a proto, že říkal pravdu, stal se nepřítelem mnohých.

15. Vatikánský převrat

Benedikt věděl v otázkách víry všechno o všem. I kdyby se sešli všichni jeho katoličtí nepřátelé, nesahali by mu svými souhrnnými znalostmi po kotníky. «On má jedinečnou, úžasnou schopnost jednou větou nebo myšlenkou definovat teologický traktát», řekl v únoru roku 2013 jeho spolupracovník p. Santiago Martín. Tento Svatý otec nemyslel ve frázích, zaměřoval se na nejhlubší podstaty problémů, a tak mohl identifikovat pravou příčinu pronásledování církve: není způsobováno nepřáteli zvenčí, ale hříchy jejích členů. To je jediná nástraha, které se má Církev bát, říká, můžeme jenom volat *kyrie eleison*. Nejednota a ztráta víry římských prelátů byla jeho stálou a největší bolestí. Jako papež si počínal odvážně a moudře, ihned zakázal ordinaci homosexuálních kněží, důsledně vyložil argumenty pro jejich nekompatibilitu se svěcením a předsevzal si provést poctivou očistu kněžské hierarchie. Tak během osmi let odvolal 85 biskupů ze svých postů, mezi nimi i arcibiskupa Bezáka. Musíme konstatovat, že následné chování tohoto a hysterie jeho stoupenců jsou dokladem katastrofálního stavu (nejen) slovenských a českých věřících, kteří chtějí být církví, i když jsou autenticky proticírkevní.³⁵

Zednáři se snažili působit dojmem, že pokoncilní papežové pracují na jejich straně. Jaké s nimi měli problémy, dokazuje dvojník Pavla VI. (tak mohl být schválen indult pro přijímání na ruku) nebo vražda Jana Pavla I. po 33 dnech úřadování. Bylo jen otázkou času, kdy si rebelující část kléru prosadí všechny své požadavky. Za Benediktova vedení se už církev nacházela v takové fázi odpadu, že jej nerespektoval téměř nikdo. Když v roce 2006 vydal nařízení, aby národní biskupské konference během jednoho nebo dvou let připravili věřící na výraz *pro multis* v konsekrační formuli, nebyl u nás uposlechnut. Mnozí kardinálové a teologové svůj odboj proti právoplatné hlavě církve vůbec neskrývali. Rakouská Farářská iniciativa a její Výzva k neposlušnosti pak byla jedním ze spouštěčů vynucené demise, která jediná mohla uvolnit prostor všem zvráceným reformám New Age anarchie "všechno platí", jejímž potírání zasvětil Ratzinger svůj život.

Jako autentický Kristův svědek plaval proti proudu a proto byl štván všemi médii světa. Pekelné brány pracují stále stejným způsobem: Najímají provokační agenty, kteří na základě krivých obvinění zapálí knot sváru mezi subjektem a veřejným míněním, aby

³⁵ Chiesa.Espresso.Repubblica.It, *Případ "biskupa s lidskou tváří" odvolaného papežem*, 20-09-12: «Podle finální zprávy z návštěvy, Bezák, poté, co v úřadu svého předchůdce propustil všechny administrativní personál arcidiecéze, svěřil enormní diecézní majetek dvěma komerčním společnostem, Ninett a Hanalex, které založili a vedli dva jeho přátelé, Ondřej Studenec a Anna Hušcavová, protagonisty dřívějšího ubohého řízení statků vedlejší diecéze Banská Bystrica, kde byl Bezák farářem před svým jmenováním arcibiskupa Trnavy. Je skutečností, že během pár měsíců řízení, než byl vztah s Ninett a Hanalex přerušen, tyto dvě společnosti nahromadily dluh téměř 600.000 eur za nesplacené půjčky a nevyplacené zisky. Je to dluh, který vatikánské autority považují za "navždy ztracený". Neméně závažné jsou však doktrinální a disciplinární omyly, které v monsignorovi Bezákovi spatřily vatikánské autority. Poté, co přerušil kontakty s vlastním pomocným biskupem a odsunul všechny vedoucí pastorační správy zděněné po Sokolovi -generálního vikáře, kancléře, soudního vikáře, ekonoma, děkany- monsignor Bezák svěřil "odpovědné funkce nehodným kněžím, někdy pocházejícím z jiných diecézí, kteří žili v poměrech otevřené nemorálnosti a nekázně". Čtěme: homosexualita a konkubinát. Nejen to. Bezák se odlišoval -vždy podle vatikánských autorit- "zjevným nerespektováním liturgických norem, podporováním tvrzení odporujícím katolické doktríně, které magisterium konstantně vyučuje v otázkách nerozlučitelnosti manželství, eutanázie a svátosti kněžství, s minimálním respektem k římskému pontifikovi". A to nemluvíme o jeho "veřejnému vysmívání se kněžím v sutaně" a o "nošení nedůstojných světských oděvů také při oficiálních příležitostech, jako jsou návštěvy farností za účelem udělení svátosti biřmování". Bezák si opakovaně stěžoval, že nebyl vatikánskými autoritami informován o skutečných obviněních, které proti němu stojí...»

lídr, který se odmítá podřídit internacionálnímu diktátu, mohl být svržen ve vší nenápadnosti. Benediktův odchod musel korespondovat se začátkem éry Hora. Tak před Vánoci roku 2012 oznámil, že nevydá encykliku *Lumen Fidei*, kterou dopsal v červnu. Jako nejpokornější z pokorných s mlčením podstoupil své ukřižování. Později, v září roku 2013, se o něm vyjádřil na mši s jeho bývalými studenty: «Každý musí v životě nalézt své správné místo. Ale jaké místo je opravdu správné? [...] My jsme na Kristově cestě, na správné cestě, pokud se na jeho místě a jako On snažíme stávat lidmi, kteří "sestupují", abychom se stali opravdu velkými Boží velikostí, která je velikostí lásky. [...] Kříž je posledním místem a Ukřižovaný nemá žádné místo, je bez místa, byl svlečen, stal se nikým, a přece evangelista Jan spatřuje v tomto extrémním ponížení opravdové povýšení: Tímto způsobem je Ježíš nejvýše, je na výši Boha, protože výše Kříže je výší Boží lásky».

Zuřivost, s jakou satan systematicky likvidoval Benedikta XVI., má jednu z hlavních příčin v restauraci tridentské mše svaté, která měla upadnout v zapomnění. Neohroženost, s jakou se zasadil o rehabilitaci původního ritu, provázela veškeré jeho počínání. Zednáři napadali tohoto jediného skutečného nepřítele, kterého měli - jednotící element Kristova Těla a osten démona, za pomoci svých infiltrovaných Jidášů Iškariotských, kteří jej zesměšňovali, ponižovali, obelhávali, zrazovali a bičovali všemi dostupnými prostředky, až padnul. Benedikt nemohl sám dále vyhazovat překupníky z Otcova domu, protože by ho zabili. Odešel se modlit na poušť, kde bude moci dokončit Boží vůli, a zbytek věrných, který patří Bohu, jej v tom bude následovat.

Pokud si někdo myslí, že Církev není Kristovým Tělem, nebo jí chce zabránit vydat svědectví pravdě, aby mohl přebývat na této krvi zborčené zemi donekonečna, patří mu Ježíšova slova *jdi mi z cesty, satane, tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka*. Moci umřít s Církví je ta největší čest, její poslední dokonalé zaktualizování Kristovy oběti vydá plody spásy a věčného života. V Malachiášovu proroctví figuruje Benedikt XVI. jako předposlední papež a Petr Římský napovídá vedení z nebes - to je to dítě, které dokázalo po dva tisíce let *železnou berlou pást všechny národy* a bude *přeneseno k Bohu a jeho trůnu* v momentě, kdy se Církev bude muset před pronásledováním skrýt v útočištích. Sedesvakantismus neexistuje a je hříchem, jenže mnoho lidí, jelikož neuvěří, dokud je čas, ztratí později v panice víru v *já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa*.

Když Svatý otec odstoupil v plném vědomí toho, co bude následovat, naplnilo se nejedno slovo Písma.³⁶ Petr, skála zadržující pád společnosti a ukazatel směru, je ten, kdo musel být odstraněn z cesty, aby dostal zelenou *člověk nepravosti*. V předposlední den svého mandátu nám Benedikt XVI. připomínal: «Vždy jsem věděl, že v této loďce je Pán a vždycky jsem věděl, že loďka Církve není moje, není naše, nýbrž Jeho. A Pán ji nenechá klesnout ke dnu». Dnes je vězněm Vatikánu s občasným efektním povoláním před kameru, ale jako sám vyjádřil v textu abdikace, «tato služba pro svou duchovní povahu musí být konána nejenom činy a slovy, ale neméně také utrpením a modlitbou». A dále vysvětloval: «Neopouštím kříž, nýbrž zůstávám s ukřižovaným Pánem novým způsobem. Ne-

³⁶ Iz 22,21-25: *Obléknu ho do tvé suknice, připevním mu tvoji šerpu, tvou vladařskou moc vložím do jeho rukou a stane se otcem obyvatel Jeruzaléma i Judova domu. Na jeho rameno vložím klíč domu Davidova; když otevře, nikdo nezavře, a když zavře, nikdo neotevře. Zarazím ho jako hřeb na spolehlivém místě a stane se stolcem slávy otcovského domu. Ale zavěsí se na něj všechna váha otcovského domu, výhonky a odnože, všechny malé nádoby, jak misky, tak i všechny džbány. V onen den, je výrok Hospodina zástupců, povolí hřeb zaražený na spolehlivém místě, zlomí se, spadne a náklad, který je na něm, se zničí.*

budu již nositelem úřední moci církve, ale zůstanu ve službě modlitby, takřkajíc na dvoře svatého Petra»³⁷ (generální audience, 27-02-13). Na papeže Benedikta XVI. platí více než na jakéhokoli jiného dělníka na vinici Páně tato slova Písma: *Kalich, který já piji, budete pít i vy* (Mk 10,39). Nezveřejněné třetí fatimské tajemství hovoří o tom, co bylo prorokováno v La Salette. Falešný papež slouží satanovi, pravý je držen v zajetí (o síly byl dvakrát prosit ke svatému Celestýnovi) a odpadá církev, která rozhodně nemá kapacitu si špatné zprávy připustit byť jako možnost, udržuje vši silou dojem, že je vše při starém.

Na Benediktových bedrech ležela již od jeho působení v Kongregaci pro nauku víry všechna tíha církevního domu, všechny hříchy věřících a všechny hereze existující od počátků fungování církve vracející se stále v nových obměnách a ve větší razanci. To umožnilo tomuto teologickému géniovi cele se sjednotit s Kristovým srdcem a jeho vykupitelskou misí, ve které pravda, jako vždy hlásal, nemá jinou zbraň než sebe samotnou. «Kristovo milosrdenství není laciná milost, nepředpokládá banalizaci zla. Kristus nese na svém těle a ve své duši veškerou tíhu zla, všechnu destruktivní sílu. Den odplaty a rok milosrdenství se sbíhají ve velikonočním tajemství, v Kristu mrtvém a vzkříšeném. Toto je Boží odplata: On sám, v osobě svého Syna, trpí za nás. Čím více budeme zasaženi milosrdenstvím Pána, více solidární budeme s jeho utrpením, více pohotově doplnit na našem těle *to, co zbývá do míry utrpení Kristových* (Kol 1,24)» (kázání, 18-04-05).

³⁷ Stefano Violi, profesor kanonického práva, shrnul svou studii demise těmito slovy: «[Benediktova služba] pokračuje prostřednictvím výkonu duchovní dimenze pontifikálního úřadu, který mu byl svěřen a kterého se nikdy nechtěl vzdát. Nevzdal se úkolu, který není zrušitelný, nýbrž jeho konkrétního výkonu».

16. NÁSTUP LŽIPROROKA

Synové tohoto světa jsou prozíravější než synové světla, vždy o krok popředu, a to druhé únorové pondělí roku 2013 bylo příliš mrazivé. (Zednáři si pro své akce nejčastěji vybírají data s číslem 11 nebo 13.) *Opovrženímhodný*, jak popisuje nového římského vládce 11. kapitola proroka Daniela, *nerušeně přitáhne a úskočně se zmocní království*. Měsíc po odstranění posledního papeže jsme byli svědky intronizace reálné biblické postavy - šelmy ze země, představitele zednářských entit všech denominací. *Jako povodní budou před ním odplaveny a zlomeny paže protivníků* [pravověrní duchovní], *právě tak i vůdce smlouvy* [Svatý otec]. 13. března v čase 17:02, dvě hodiny před Bergogliovým zvolením, můžeme číst v on-line reportáži ke konkláve stránek LaVanguardia.Com: «Arcibiskup z Bostonu, Sean O'Malley, je nejvhodnější a nejpřípravenější na to, aby vedl rekonstrukci katolické církve jako nový papež, ujistil dnes bývalý františkánský bratr a brazilský teolog Leonardo Boff. "Tento kardinál má všechny předpoklady pro to, aby vedl nový typ církve, církve třetího tisíciletí, církve, která může být globalizována", potvrdil Boff v telefonickém rozhovoru pro Efe. Boff má za to, že O'Malley, Američan irského původu a člen řádu menších bratří kapucínů, vyniká svou jednoduchostí, zaměřením na chudé, svou oddaností jako misionář v Americe a pro způsob, jakým spravoval vážné problémy bostonské arcidiecéze, zraněné skandály sexuálního zneužívání. "Jde o františkána, který je vzdělaný ve španělské a portugalské literatuře, hovoří oběma jazyky regionů, ve kterých žije většina katolíků, a pracoval s chudými", sdělil brazilský ex-kněz, emblematický představitel teologie osvobození. Boff řekl, že nemá strach riskovat a prorokovat, že 68-letý O'Malley bude novým papežem a dá si jméno František I.». Světec z Assisi je zneužit jako vývěsní štít politické kampaně na záchranu třetího světa, která povede k jednomu unifikovanému komunistickému zřízení,³⁸ realizaci extremizované socialistické utopie, kterou je NWO.

Óscar Maradiaga, také jezuita, byl dalším horkým favoritem voleb, a v důsledku toho je dnes pravou rukou "římského biskupa". Pomáhá mu vyjadřovat mínku, že církev

³⁸ Lubomír Štula, *Revolucionář kardinál Maradiaga*, 06-07-14: «S odvoláním na list Evangelii gaudium vystoupil kardinál Maradiaga především s radikálním útokem proti kapitalismu, tak radikálním, že to překonává obdobné manifesty komunistických stran na konci stalinské éry. Kardinál opakuje ohrané motto: "Chudí jsou stále chudší, protože bohatí jsou stále bohatší." Co je na jeho ideologii nové, je její náboženské zdůvodnění. Maradiaga obvinil kapitalismus z modloslužby: "Tento systém je postaven na modlářství, ale uctívat je možno jedině Boha a nikoliv modly, a to i v případě, že touto modlou je tržní hospodářství nebo ekonomický liberalismus." Podle toho kardinála všichni ti, kteří podporují kapitalismus, těžce hřeší proti prvnímu přikázání. To je zbloudilá lež teologie osvobození, která neodpovídá katolické sociální nauce. Kapitalismus, jakkoliv se v něm vyskytují vady a excesy, nepředstavuje sám o sobě morální zlo, které naopak vždy představuje komunismus. Podle kardinála se však koncilní církev rozhodla zaútočit na kapitalismus tak, aby ho přivedla k smrti. To je její posvátné poslání na záchranu chudých. S útoky na kapitalismus jsme se již setkávali: Nyní však má nastoupit poslední rozhodující útok se zběsilou intenzitou». RadioVaticana. Cz, *Papež František k bezdomovcům: jste darem pro církev!*, 22-05-13: «Bezuzdný kapitalismus nás naučil logice zisku za každou cenu, daru jako návratné investice, užitečnosti bez ohledu na člověka... Výsledkem je krize, kterou zažíváme!» *Papež: Ekonomický systém zneužívá člověka*, 06-07-14. *Seminář o globálním obecném dobru*, 12-07-14: «[Seminář] pořádá papežská rada Iustitia et Pax ve spolupráci se Světovou bankou, OECD a institucemi OSN zabírajícími se sociálními a hospodářskými otázkami. Styčným bodem diskuse je sociální učení papeže Františka, který se nezdá vracet k otázce obecného dobra a potřeby ekonomického systému, který by zahrnoval všechny lidi». *Petrův nástupce: Růst sociální nerovnosti ohrožuje demokracii*, 02-10-14: «Papež František dále zdůraznil, že starost o chudé a sociální spravedlnost "vyžaduje hluboké reformy, které povedou k redistribuci produkovaného bohatství a univerzalizaci volného trhu, aby sloužily rodinám, a k redistribuci suverenity jak na rovině národní, tak nadnárodní"».

už nemá monopol na pravdu a musí se s pokorou zapojit do společného hledání a záležitostí světa. Tomáš Halík nebyl jediný, kterému výsledek konkláve přinesl očekávanou radost: «Jezuité jsou intelektuální elita. To jsou prostě skvělí chlapi, že jo, to jsou lidé, kteří dostávají dlouhý intelektuální trénink, spirituální trénink, praktický trénink, to jsou lidé věční, otevření světu, to je nejlepší řád na světě» (Speciál ČT24, 13-03-14). Zrovna člen Jorge Mario však budí dojem, že nevychodil základní školu. Nemá znalosti v teologickém ani jiném oboru a ani inteligenci, pouze vychytralost. Ideální lidová figurka k ohromování věřícího i nevěřícího stáda nikdy neslyšenými lingvistickými obraty.

S těmi, kteří se s ním spojí, bude jednat lživě [všechny podvede a pohltí]. Rozdělí mezi své lidi loupež, kořist a majetek [Vatikánská banka byla napojena na Světovou banku] a opevněným místům [věrným srdcím] bude strojit úklady, až do času. [...] Nepřikloní se ani k bohům svých otců ani k Oblíbenci žen, nepřikloní se k žádnému bohu, neboť se bude činit větším nade všechny. Jen boha pevností bude ctít na jeho místě, zlatem, stříbrem, drahokamem a drahocennostmi bude ctít boha, kterého jeho otcové neznali. Cizího boha uvede do opevněných pevností; kdo ho uzná, toho zahrne slávou [nové kardinálské kolegium]. Takovým svěří vládu nad mnohými a jako odměnu jim přidělí půdu.

Falešný prorok se podbízí stejně zainteresovaným hráčům od prvního momentu svého vystoupení smluvenými okultními znameními. Mnohdy zaměstnávají jeho ruce, které nikdy nežehnají křížem. V Riu si například k tomuto svému "žehnání" vzal islámský "růženec" tasbih. Na pektorálu má místo ukřižovaného Krista boha říše mrtvých, Osirise, a nad ním holubici letící dolů (Isis), která je vyňata z erbu Ordo Templi Orientis. Tyto dvě postavy jsou předzvěstí brzkého zrození božího syna Hora. Variaci pohanského božstva najdeme i na jeho kardinálském a papežském znaku, jehož hrozno (z erbu OTO) nám Bergoglio popsal jako květ nardu svatého Josefa, osmicípá hvězda Ishtar (Isis) je Panna Maria. Přímo hrůzostrašná je ferula, kterou mu v říjnu roku 2013 daroval přítel Maradiga.³⁹ Ježíšova hrud' je koncipovaná jako hlava Bafometa, dva prsty pravé ruky ukazují písmeno V jako předloha, nohy jsou omotané hadem - a není to první hadí kříž, se kterým se Bergoglio předvedl. (Kněží jej hájí argumentem, že had vyvýšený na poušti byl předobrazem Krista, ale Kristus se "stal hříchem" na jeden historický okamžik, kterým jej zničil, a symbolem spásy je jeho svaté Tělo.)

Papežské křeslo s vyobrazením Ducha svatého nahradilo obyčejné dřevo jako výmluvná demonstrace začátku nové éry. Stejně tak nebylo tomuto pánovi dovoleno nasadit si rybářský prsten, protože Benediktovo papežství -přes to, že změnilo formu- pokračuje nedotčené. Falešný prorok, už tak s obličejem každou chvíli zkřiveným bolestí (přece jen se pohybuje v prostředí svatých věcí), si nikdy neklekne před Kristem v eucharistii, protože to pro satana není možné. Namísto vzdávání slávy Bohu je tato osoba potřebná každý den nového potlesku davů, proto na každém kroku demonstruje s dokonale okázalou pýchou své "pokorné" obyčejné říkající něco jako "vůbec si neuvědomuji svou svatost", aby tak vydala v komparaci starou éru církve s nynějším způsobem úřadování. *Král bude dělat, co se mu zlíbí, bude se vypínat a činit větším nad každého boha a bude divně mluvit i proti Bohu bohů, co mu nepřísluší, a bude ho provázet zdar, dokud se nedovrší hrozný*

³⁹ Tuto berlu s paprsky nazvali "Slavný kříž" a má vyjadřovat Kristovo předjímání vzkříšení. Je nám sděleno, že jak Ježíš opouští kříž -přeskakuje se tři dny v hrobě- ten ztrácí svůj význam a pomalu se rozpouští. Hlava prakticky není vidět, Ježíšovo vysazení z hřebů opatřili gnostiční autoři vysvětlením, že je «v napětí ke světlu, v osvobození stlačené energie, v pokusu o vzlet a ve skutečném přesunu...»

hněv, neboť rozhodnutí bude vykonáno. Od nynějška mají přístup do katolické instituce všichni, a jako ve svých přednáškách už dříve vyhradil Halík, budou moci chodit jakoby kolem, věřit si ve svého "neznámého boha" a zároveň být součástí jediné církve, která je pustí ke svému eucharistickému stolu: zázrak ekumenismu.

Falešný prorok učí, že Boha nepoznáváme studiem, nýbrž sbíráním lidských kontaktů, díky kterým stoupáme po schůdcích do nebe. Jeho doktrína není pro ty, kteří chtějí hledat Boží vůli, nýbrž pro ty, kteří jsou sami o sobě dobří lidé. A všichni chudí lidé jsou dobří lidé, ubezpečuje, podobně jako všichni staří lidé jsou moudří. «Láska k lidem je duchovní síla, která je natolik zásadní pro plné setkání s Bohem, že kdo nemiluje bratra, *je ve tmě a žije ve tmě, zůstává ve smrti a Boha nepoznal.* [...] Když tedy prožíváme mystiku blízkosti vůči druhým s cílem usilovat o jejich dobro, naše nitro se rozšiřuje, aby mohlo přijmout od Pána ty nejkrásnější dary. Pokaždé, když se v lásce setkáváme s lidskou bytostí, stáváme se schopnými objevit něco nového o Bohu. Pokaždé, když otevřeme oči, abychom rozpoznali druhého, naši víře se dostává více světla, abychom byli schopni poznat Boha» (EG, 272). "Globalizovaná lhostejnost" vůči člověku je zlo, které léčí pobídkami k přátelskému sdílení se a společenskému vyžívání. «Jak moc nám prospěje hledět na něj, jak je každému blízko! [...] Vidíme, jak je otevřen setkání [...] a nestará se o to, že je považován za žrouta a pijana. [...] Přitahování takovým vzorem se chceme zcela zařadit do společnosti, sdílíme život se všemi, nasloucháme jejich starostem, hmotně i duchovně spolupracujeme na jejich potřebách, radujeme se s těmi, kdo se radují, pláčeme s těmi, kdo pláčou, a usilujeme o vytvoření nového světa, jeden vedle druhého spolu s ostatními» (EG, 269). Jeho hlavním úkolem je udělat z eucharistické oběti bratrskou večeři, aby již více nesmiřovala Boha s člověkem. *Bude sopotit a jednat proti svaté smlouvě. Obrátí se a přikloní k těm, kdo opustili svatou smlouvu* [protestantské církve].⁴⁰ *Jeho paže se napráhnou a znesvěť svatyni i pevnost, vymýtí každodenní oběť a dají tam ohyzdnou modlu pustošitele* [symbol Antikrista na svatostáncích]. *Ty, kteří jednají svévolně vůči smlouvě* [vlažní a nehodní kněží], *přivede úlisnostmi k rouhání.*

⁴⁰ RadioVaticana.Cz, *Papež: Syn člověka přijde a najde nás ještě uprostřed diskuse*, 25-01-15: «Mnoho kontroverzí mezi křesťany, jež byly zděděny z minulosti, lze překonat, odsune-li se stranou každý polemický či apologetický postoj a společně se v hloubi hledá to, co nás sjednocuje... [...] Musíme uznat, že k dosažení hlubiny Božího tajemství potřebujeme jeden druhého, potřebujeme se setkat a konfrontovat pod vedením Ducha svatého, který [...] smiřuje rozdílnosti». EG, pozn. 44: «Svatý Tomáš zdůrazňoval, že [...] [Boží] dobrotu "nemůže vhodně prezentovat jedno jediné stvoření". Proto potřebujeme chápat rozmanitost věcí v mnohosti jejich vztahů. Z analogických důvodů si potřebujeme vzájemně naslouchat a doplňovat se ve svém částečném vnímání skutečnosti i evangelia».

17. KDO JE 6ER6O6LIO

Bergoglio je papež, jakého lidé chtěli a jakého si zaslouží. Naše dějiny jsou pevně v Božích rukou a převzetí církve pekelnými mocnostmi umožnilo všeobecné odpadlictví křesťanů, kteří jsou rádi, že se jim lže. Každé oslabení víry jednotlivce, ale především kněze, vytvořilo prostor pro působení demoličních sil, a Kristova Církev ve finále přetrvá jen proto, že její Zakladatel za ni dennodenně cedí krev. To, co zažíváme nyní, je vzpoura proti Kristovu Božství v plném rozpuku. New Age zaprodání preláti uzurpovali ve Vatikáně terén a vytvořili falešnou hierarchii, které byl od druhého vatikánského koncilu kladen odpor. Poslední čtyři papežové pracovali mezi nepřáteli se svázanýma rukama a jejich autorita, jak o tom sami mluvili, končila u dveří jejich kanceláře. Jejich přání byla kúrií bojkotována, řeč manipulována, veřejnost systematicky podváděna, a oni zadržovali postup spiknutí svými vlastními těly. Hnutí odporu proti Benediktu XVI. a osočování papežů ze zednářství a bludařství je největší proticírkevní kampaň, která temnému bratrstvu vyšla. Po zlomení posledního mučedníka si mohli zvolit svého zástupce, obratného politika z krutě soužené Argentiny, a podle plánu nechávat církev ve víře, že dále «následuje korouhev apoštolských klíčů» (*instrukce Alta Vendita*, 1844).

Jorge Mario v Argentině zjistil, že má dobrý efekt, když lidem říká, ať se za něj modlí, a tak si získával fanoušky z nekatolických prostředí. S protestanty se modlil "charismaticky", s židy účastí na židovských obřadech, s muslimy směrem k Mekce. Žehnal argentinskému Univerzálnímu parlamentu náboženství, jehož emblém se symboly dvanácti různých náboženství za chvíli uvidíme všude. Jeho nejlepšími přáteli byli vždy zednářští židé, protestantští "teologové" a homosexuální, pedofilní a celibátu a víře odpadlí kněží. Abrahamu Skorkovi věnoval v říjnu roku 2012 čestný doktorát na katolické univerzitě. Kolega falešný žid přednesl při této příležitosti za uznalého potlesku přítomných celou sympatickou doktrínu Antikrista. K jedinému Bohu na Sión, kterého mají monoteistická náboženství společného, se přichází skrze lásku a je třeba bojovat za pravdu a spravedlnost «mimo teologické analýzy a pohledy, mimo teologické rozdílnosti. Musíme vybudovat odlišnou lidskou realitu. Čekáme Mesiáše, ale aby přišel, musíme mu připravit půdu». Ukázkovým společenstvím "katolického" kardinála se židy bylo každoroční slavení Kristallnacht v argentinských katedrálách - komemorace, jejíž texty jsou sepsány členy lóže B'-nai B'rith a ve které Kristovo místo zaujímá "židovský lid"; on je tím trpícím služebníkem a pravou mešní obětí. Tato osoba však nevyhověla ve své arcidiecézi po *Summorum pontificum* jediné žádosti o umožnění slavení tradičního ritu. Ono zednářské věření a cítění "se všemi" má své jasné hranice.

Ochutnávku čisté Bergogliovy víry nalezneme např. v knihách rozhovorů, jedna se jmenuje: *Jezuita: Konverzace s kardinálem Jorge Bergoglio SJ*. Základní teologické východisko tohoto satanova služebníka, které je třeba znát - a to se týká celého jeho falešného pontifikátu - je převedení hříchu z osobní na sociální rovinu. Zlem je jen "sociální hřích", tedy mafiánství, korupce, nevytváření dostatku pracovních míst, diskriminace imigrantů, obchod s lidmi. Na otázku, zda je situace Argentiny problémem chybné ekonomické politiky, odpovídá kardinál Jorge: «Řekl bych, že to je nakonec problém hříchu. Už několik let žije Argentina v situaci hříchu, protože se nestará o lidi, co nemají chléb ani práci» (str. 105). O chvíli předtím prohlásil: «Stále říkám, že jediná sláva, kterou máme, jako podtrhuje svatý Pavel, je to, že jsme hříšníci. [...] Proto pro mě hřích není skvrnou, kterou musím očistit. Mám se omluvit a smířit, ne jít do čistírny Japonce za rohem mého

domu» (str. 99-100). Jednoduše je třeba se stávat *lepším člověkem*, a to na základě uznávání vlastních chyb, jako to dělají nevěřící. Tímto způsobem se může papež objímat s veřejnými hříšníky, ukazovat jim své "milosrdenství" a nevyžadovat, aby se řídili Desaterem, protože on při tak vysokém stupni žité pokory nemá autoritu, aby cokoliv komukoliv diktoval. Bůh uznává všechny, a jediné, co je vyžadováno z naší strany, je nechat se milovat. Bergoglio je mistr polovičnických pravd, které celou pravdu dokonale negují.

Když v Argentině suspendovali "kněze", který podporoval homosexuální manželství a hlásal, že církev jak ve středověku předepisuje pravdu a zakazuje lidem myslet si to, co si myslí, opakoval Bergoglio na kameru trapné, univerzálně vyhýbavé fráze, které si s sebou vzal do Říma: «Je nezbytné usilovat o základní shody. [...] Oceňujeme jako dar pluralitu pohledů a to, co navrhujeme, je jednota v rozdílnosti. Uniformita je v této chvíli náš největší nepřítel. [...] V tomto je klíč: veškerá snaha a dialog musí utvářet setkání. Dialog je náročný, protože předpokládá vyjít ze sebe samého, postavit se na místo druhého a zjistit, jak věc vidí druhý» (TV Pùblica, *Homosexuální manželství, Bergogliovy shody*, 13-07-10). Papežská teologie bez obalu hlásá: Je třeba se obohacovat životními postoji, hodnotami a myšlením druhých; poznáváním bližních a rozhovory prostými předsudků je možné se integrovat do jednoho těla. Bůh sám sebe upozaduje a požaduje po nás hlavně a jediné angažovanost vůči světu.⁴¹

«Ve svých každodenních "perlách" pracuje Bergoglio vytrvale se "vstupním momentem překvapení", který má navodit u posluchačů nejistotu o tom, o čem byli dosud přesvědčeni, aby kazatel vstoupil do role charismatického proroka, který po dlouhé době, ne-li vůbec poprvé v dějinách, přivádí katolickou víru na pravou míru. Mnoho posluchačů na to zírání s překvapením a jsou jakoby očarováni, asi jako davy ze známé Andersenovy pohádky. [...] Pokud se někomu např. Františkova velká exhortace jeví nějak špatně srozumitelná, je to právě důsledek jeho dvojakosti. Klasickým příkladem budiž 182. odstavec, kde autor píše: "Již nelze tvrdit, že náboženství se musí omezit na soukromý sektor a že existuje jenom proto, aby připravilo duše na nebe. Víme, že Bůh si přeje štěstí svých dětí také na této zemi, i když jsou povolány k plnosti věčné, protože On stvořil všechno a hojně nám to poskytuje k užívání, aby to mohli užívat všichni. Z toho plyne, že křesťanská konverze vyžaduje přehodnocení 'zvláště všeho, co se týká sociálního řádu a dosažení obecného blaha.'" Celý text je přímo snůškou diskvalifikujících "evangelizačních" faux pas. Začíná obvyklým ohromujícím bergogliovským šokem: *Již nelze tvrdit, že...* neboli všechno je jinak, a já vám řeknu, jak to vlastně je. Každého soudného čtenáře však napadne otázka: Ale kde se vlastně tvrdilo, že se náboženství musí omezit na nějaké sektory? Co to vůbec znamená? [...] Papežovo "úsilí o sociální nápravu" zde sahá k svéráznému tvrzení: Hlavním posláním náboženství podle něho již není příprava pro život věčný, vede nás také k tomu, že si máme radostně užívat již zde na zemi. Jako důkazu se dovolává 1. listu apoštola Pavla Timoteovi. Tento list byl ovšem napsán před dvěma tisíci lety, není to tedy žádný překvapující objev, který se náhle vynořil, nebo který jsme po celou tu dobu zanedbávali. Překvapující je jen Bergoglioova aplikace...» (Lubomír Štula, 17-07-14).

⁴¹ Otázkou, «jak se mohlo dospět k výkladu "spásy duše", pojatému jako útěk před zodpovědností za celek, aby se pak křesťanský program pojímal jako egoistické usilování o spásu, vyhýbající se službě druhým» (*Spe Salvi*, 16), provádí Benedikt ve své encyklice o naději. 15: «Copak není namísto právě dnes konstatovat, že tam, kde zpusťne lidská duše, pozitivní uspořádání světa marně čeká na svou definitivní podobu?»

Falešný prorok nemůže jinak než negovat veškeré duchovní skutečnosti. Bůh tady «volá lidskou bytost k její plné realizaci a nezávislosti na jakémkoli typu otroctví». Proti tomu se staví «tržní kategorie» (EG, 57). Skutky milosrdenství a solidarity s lidmi jsou spásonosné, na nic není třeba chodit oklikou přes Boha, marxismus bude teprve kvalitně zrealizován. «Pokud se však neodstraní vylučování a nerovnost ve společnosti nebo mezi různými národy, nebude možné vykořenit násilí. [...] Tento sociální a ekonomický systém je nespravedlivý ve své podstatě. [...] Jsme daleko od toho, že bychom již dosáhli "konce dějin", vždyť podmínky udržitelného a mírumilovného rozvoje se dosud ještě vůbec nevytvořily, natož aby se naplnily» (EG, 59). K nebeské blaženosti chybí rovné realizační příležitosti všech a dokonalé nahrazení křesťanské filosofie filosofií zcela lidskou. «Domy a čtvrti se stavějí spíše za tím účelem, aby izolovaly a ochraňovaly, než aby spojovaly a integrovaly. Hlásání evangelia bude v těchto prostředích základem opětovné stabilizace důstojnosti lidského života, neboť Ježíš chce ve městech rozdávat život v hojnosti (srov. Jan 10,10). Jednotný a úplný smysl lidského života, který nabízí evangelium, je nejlepším lékem na nešvary města, třebaže je nutné vzít v úvahu, že jednotvárný a rigidní program a styl evangelizace není pro tyto situace vhodný. Když křesťan do všech důsledků prožívá to, co je lidské, [...] stává se lepším a činí město plodným» (EG, 75). Tento "pontifik" má své příznivce za neužitečné zabeďněnce, kterým může říct cokoliv a oni mu dají za pravdu (v tom, co říká, i v tom, že to jsou), protože milují svůj život ve světě. Kdo si uvědomuje, že křesťanství je o následování Osoby, a ne o lidských kategoriích dobrého jednání, má poslední možnost utéct od jeho satanismu daleko. «Dokážu-li tedy pomoci jednomu jedinému člověku žít lépe, je darování vlastního života druhým dostatečně odůvodněno. Je krásné být věrným Božím lidem. A do plnosti dorůstáme tehdy, když boříme zdi a naše srdce se naplňuje tvářemi a jmény» (EG, 274). Právě Bergoglio byl poslán přinést lidstvu onu falešnou transcendenci,⁴² která je mrtvá, imanentní a nesmyslná.

Na této zemi se nacházíme v zajetí, Bůh poslal svého Syna zemřít, aby nám řekl, ať jdeme za ním. Kdo pokládá za definitivní tento svět, jde v jedné linii se smrtí. Ve světě je všechno navrženo tak, abychom si nevšimli, že je cestou k věčnému ztracení, a stupidně se v něm snažili nacházet štěstí a trvalé blaho. Život není závod, rekreační park ani tržiště, každý zde máme své ultimátum. Ježíš se vzdal svého života, abychom ho měli my, a v tomto čase je stále mužem plným bolesti. Eschatologie je to, co se již stalo, pro nás to ještě není, ale tyto události jsou dávno definitivní. Církev při druhém Kristově příchodu opět nepoznává dobu svého navštívení, s dvěma prorokujícími Srdci volajícími po obrácení napříč světadílem udělala, co se jí zlíbilo, a proto Falešný prorok může skrýt jejím očím to, co vede k pokoji. Satan je Bohu podřízený a nemohl by dělat nic, pokud by Nejvyšší nechtěl prověřit oddanost svých služebníků uprostřed globálně instalované nepravosti, která brzy dosáhne vrcholu. Kněží si budou nad Kristem hromadně thrat roucho, podvedeni Bergogliem uvěří, že každý může žít, jak chce, když nepřestane mít respekt k druhému. Kdo bude následovat Falešného proroka, kam půjde, zapře ve prospěch politicky a nábožensky spojeného světa Boha v Trojici.

⁴² EG, 203. «...je nepříjemné, mluví-li se o světové solidaritě, je nepříjemné, mluví-li se o přerozdělování dober, je nepříjemné, mluví-li se o obraně pracovních míst, je nepříjemné, mluví-li se o důstojnosti slabých, je nepříjemné, mluví-li se o Bohu, který požaduje angažovanost ve prospěch spravedlnosti. [...] Pohodlná lhostejnost tváří v tvář těmto otázkám zbavuje náš život i naše slova veškerého smyslu».

18. NEW AGE CÍRKEV

«Křesťanská církev může ve svých početných frakcích sloužit jako svatý Jan Křtitel, hlas volajícího na poušti, a jako centrum, ze kterého lze docílit celosvětové iluminace. Církev musí prokázat velkou snášenlivost, nevyučovat převratným doktrínám a už vůbec ne lpět na nějaké zpátečnické představě. Církev jako výchovný faktor by měla uchopit velké základní nauky (zničit tak staré formy, kterými jsou vyjadřovány a uchovávány) a ukázat svůj pravý, duchovní vnitřní význam. Hlavní úkol církve je učit, a učit ustavičně, zachovávat vnější podobu za cílem získat nesčetné osoby, které jsou zvyklé na církevní metody. Instruktoři musí být vycvičení, znalost Bible rozšířena, svátosti mysticky vyloženy a musí se prokázat moc církve léčit. Za tři hlavní proudy, skrze něž je připravována Nová éra, lze považovat církev, Zednářské Bratrstvo a pole vzdělávání. V esoterní skupině složené ze skutečných duchovních esoteriků, kteří jsou přítomní ve všech velkých exotericích církve, jakákoli je její denominace, a v zednářství, máme tři cesty, které vedou k iniciaci. Tyto tři skupiny konvergují v míře, v jaké se přibližují ke svým vnitřním svatým. Není žádný rozdíl mezi Univerzální Církví Jednou, posvátnou vnitřní Lóží pravých Zednářů a nejvnitřnějšími kruhy esoterních společností. Tři druhy lidí uspokojily svou potřebu, tři hlavní paprsky se vyjádřily a třemi cestami bylo vykročeno k Mistru, všechny tři vedou ke stejné bráně a stejnému Hierofantu. Mistři využívají tuto formu (církevní organizace, Zednářského Bratrstva, esoterní skupiny) co nejvíce: Snaží se pracovat jejím prostřednictvím, uvěznují život uvnitř stísnujících zdí, dokud to slouží cíli a rasa je touto formou vyučována. Přejde chvíle, kdy tato forma přestane plnit svou úlohu, struktura zeslábně, zkrystalizuje a stane se zranitelnou a lehce zničitelnou. Zmizí, a nová forma zaujme její místo» (*The Externalisation of The Hierarchy*, str. 512).

Církev se sama odsoudila ke krachu díky nedbalosti, s jakou již páté desetiletí nakládá s pojmem hříchu a dalšími pravdami spásy. V posledních letech můžeme sledovat, že se namotává na New Age svou vlastní ekumenickou vůlí. Je jí příjemné být se všemi zajedno proto, že ona sama již nepotřebuje přicházet ke Kristu. Z jakého důvodu bychom měli požadovat nějaké změny vyznání, když mimo katolická prostředí nalézáme tak skvělé osobnosti, uvažují její členové. Ani charismatické farnosti -do kterých se koncentruje život- ve své nadšené pseudoevangelizaci nepřivádějí novokřtěnce k obrácení, protože přejali zednářsko-bergogliánský optimismus, který se vyhýbá mluvení o existenci a esenci našich nepřátel. Dnes lidé nejčastěji konvertují ne ke Kristovu kříži, ale ke společenství, primitivnímu socializování se a cítění se dobře. Katolické "techniky" slavení byly zbloudilými charismatickými aktivisty maximálně zprotestantizovány, aby přitahovaly světskou pozornost a přibližovaly lidi k sobě. «Všichni mají právo obdržet evangelium. Křesťané mají povinnost hlásat jej, aniž by někoho vylučovali; nikoli jako někdo, kdo ukládá nový závazek, nýbrž jako někdo, kdo sdílí radost, poukazuje na krásný obzor a nabízí lákavou hostinu. Církev neroste proselytismem, nýbrž "přitažlivostí"» (EG, 14). Bůh se milostivě přijímá do životů poté, co je vyhodnocen jako něco prospěšného.

Ke sjednocení ducha, exteriorizaci vyšší vibrace ve světě neboli zavedení falešné jednoty do křesťanských společenství slouží zednářům právě charismatická sekta, která získává každým dnem lepší pozici.⁴³ V tomto směru byla významná video intervence "pa-

⁴³ Lubomír Štula, *Bergogliova ekuména milovými kroky?*, 29-07-14: «Jaký závěr musí i laický pozorovatel vyvodit z vystoupení současného "papeže" na evangelikálním shromáždění v italské Casertě? Že je to vlastně úplně jedno, k jaké sektě nebo náboženskému spolku se kdo hlásí. Hlavně když se naučí říkat "Pane, Pa-

peže Františka" na texaské konferenci vedoucích evangelikálních charismatických skupin v lednu roku 2014, kterým předsedal údajný anglikánský biskup Tony Palmer. Bergoglio ve svém poselství prohlásil, že Bůh slíbil jednotu a všechno, co si předsevzal, také dokoná. Perverzním tónem hlasu vyložil biblický příběh o Josefovi v tom smyslu, že stejně je Řím nyní ochoten přijmout do náruče své ztracené bratry. Naši katoličtí nadřizení z Papežské rady pro jednotu křesťanů dali chvíli předtím v dokumentu *Od konfliktu ke společenství* život termínu "nemožná možnost", který stanovuje, že rozdělení církve na katolickou a protestantskou větev je překonáno, protože ve skutečnosti nikdy nebylo - Kristovo tělo je jedno. Stejně argumentoval Palmer: Lutherův protest je ukončen od roku 1999, kdy byl ve Vatikánu vyjasněn spor o víře a skutcích. V březnu zveřejnil svůj další apel: «Sám papež František nás žádá o plnou jednotu a společenství. Je překrásné, jak se nás snaží přivést k faktu, že skutečným přijímáním není chléb, ale bratr. Používá příběh o bratrších a Josefovi, o jejich hladovění, které je donutilo jít do Egypta hledat jídlo a kterým našli něco víc než chléb - našli bratra. A to je to, co papež František říká, to je to, co bude nalezeno pravým přijímáním. Nalezneme jeden druhého, nalezneme bratrství, najdeme bratra a sestru, které jsme ztratili. Když hledáme chléb, který si myslíme, že potřebujeme, nacházíme bratra». Pár měsíců po tomto rouhání (zřejmě) zemřel při dopravní nehodě.

V katolické církvi již nelze bránit pravdu bez jitření emocí. Především její mladší členové si stojí za tím, že je v pořádku věřit podle New Age, a nekompromisní katolická stanoviska jsou považována za proslovy nenávisti. Povrchní, univerzálně aplikovaná přívětivost je znamením lásky Kristovy, i když ateisté se tímto způsobem uměli stýkat dávno před námi. Poslední módou - a faktickou výhrou New Age proroků - je žít za každých okolností vesele, žít ve světě a se světem a nechat se fascinovat jeho dechberoucími představeními. Zároveň je dobré mít nějaké to spirituální "spolčo" a utvrzovat se s kolegy, jak je křesťan kompletní, když umí žít jako "normální člověk". Za církevního vedení, které definitivně zvrátilo kurz Petrovy loďky, si nikdo nevolí putovat vyprahlými extenzemi Golgoty, když lze žít v milosti úplně jednoduchým způsobem.

Duch svatý působil a stále působí mocně po celé dějiny Církve. Ukazuje kladnou pravdivostní hodnotu každého bodu katolické doktríny. Vstupuje do srdcí, ve kterých ne-

ne" a především "nezůstává stát", tedy netrvá zkonstatěle na tom, co kdysi platilo, ale dnes už se nemá pokládat za aktuální! Ať už věří onen letniční houf v to či ono, každý z účastníků mohl odcházet z tohoto setkání s papežem Bergogliem zcela spokojen a bez nejmenších obav, že by se se svou subjektivní, údajně přímo a osobně Duchem svatým zjevenou vírou nacházel na nesprávné cestě. Navíc svou kritikou na adresu svých "stojících katolíků" katolický papež takřka varoval před pomyšlením obrátit se k jediné pravé církvi. Podobně jako ve své exhortaci i zde předvedl František svou originální účelovou "exegezi" Písma svatého, když bez uzardění označil výslovně vznik nových sekt a denominací za dílo Ducha svatého. [...] Fórum letničního sboru v Casertě však bylo pro Františka vítanou příležitostí dát najevo, co mu leží na srdci: pokročit ve svém úsilí o zařazení Kristovy církve do onoho jednoho těla nové celosvětové církve, jejíž chrám se už pyšní v Astaně. Letniční hnutí je rakovina, která se podmaňujícím způsobem ujala právě v Jižní Americe a soustavně decimuje tamější církev. Je to proud, který odmítá institucionální církev a nahrazuje ji krajním subjektivismem zpečetěným velkým sebevědomím živým údajnými charismaty. Letničních je dnes již 470 mil., s evangelikály je jich na 600 mil. a tvoří dvě třetiny protestantů a třetinu křesťanů na světě. Je to ten nejúspěšnější převlek, jaký si Nepřítel pořídil, aby dosáhl svého cíle. Letniční sekty jsou pro masonerii odrazovým můstkem, odkud usilují paralyzovat katolickou církev, hlavní překážku plánů jednotné světové církve. Pastoři, s nimiž se František tak rád schází, nejsou nějací náhodní přátelé, ale dávní spolupracovníci na této jejich společné frontě, před kterými dokonce pokleká s předstíranou pokorou, aby přijal jejich "požehnání". [...] To, co je přitom nejvíce zarážející, není jen toto papežovo perfidní vystupování, ale naprostá laxnost a pasivita celého jeho dvora i ostatní církve k jeho svévolnému počínání. Je to neklamně znamení, jak dokonale se ujala vláda falešného proroka a jak rychle pokračuje vnitrocírkevní destrukce».

nachází nadřazenost, a jako *Spiritus veritatis* usvědčuje člověka z hříchu, nechává jej cítit bolest nad vlastní špatností a sjednocuje s Kristovým myšlením. Jedná v životě křesťana geniálními způsoby, které nejsou samostatnými viditelnými akty nebo nějakými kvantifikovatelnými úspěchy, jedná každý den od samého rána u toho, kdo umí «očekávat neočekávatelné» (Pablo Domínguez). Prostoupení Duchem jsou svatí kněží, protože obětují sebe za život světa. Duch, kterého mají charismatici, je duch Bergogliův, a proto s ním půjdou až na kraj propasti. Tito falešní učitelé víry, kněží, samozvaní léčitelé, proroci, udělali z Kristovy doktríny psychologismus, maření sebe po božském vzoru zvrátili v hledání životního naplnění a zbavování se hříchů v hotové ospravedlnění vírou. Místo jediné pravdy, která může člověka zachránit, předkládají k věření vlastní nebo New Age pointy. «Klanět se Bohu v duchu a pravdě znamená: 1. Být před Bohem upřímný. 2. Být pravdivý a nic nepředstírat. 3. Uctívat ze srdce. Pravdivé uctívání je jednotící silou, která působí sbližování lidí napříč rasovými, etnickými a náboženskými hranicemi», najdeme na webu charismatické obnovy. I údajně bezpečně katolický kurz Sieverse je zasvěcením do obráceného New Age myšlení a výsměchem Boží lásce až *do konce* a Boží přítomnosti v eucharistii. Propagátoři těchto esoterických dýchánek a abstraktní víry jsou nepřátelé Kristova kříže. Právě Boží slovo vždy působí skandalizaci⁴⁴ a New Age křesťané se poznají podle toho, že nesnesou slyšet cokoli negativního. V Trojici jsou Pravda, Láska a Jednota to samé, nelze mluvit zvlášť o světle, a jednota je v učení, ne ve smíření člověka s člověkem a jeho hříchem. Pravý katolík bojuje, nehledá mírové kompromisy. Boží vůli ovšem je, aby klam církvi proběhnul a vyjevil smýšlení každého srdce.

Podle proroctví Alice Bailey, jak se budeme blížit "Kristovu" zjevení, ty církve, které jsou obnovené, se budou držet základních věroučných premis a přestanou uchovávat svou externí formu. Jeden ze tří agregátů k hlavní skupině pravd je: «Rozvoj Vědy Invokace a Evokace jako prostředku a metody přibližování se božství, která vyplýne ze starodávných zvyků modlit se, jako to dělají masy, a z praktikování meditace vyvinuté mystiky a okultisty» (*The Externalisation of The Hierarchy*, str. 416). Zemřela litera a stará forma křesťanství, «ale duch žije dál a nabývá nových forem» (*From Bethlehem to Calvary*, str. 6). Falešný transcendentní mysticismus na letničních srazích je fáze přechodu k transcendentnímu okultismu, který přiznává lidským energiím božskou kvalitu. Třetím krokem je realizace transcendentního náboženství, ve kterém bude Celek lidstva výrazem božství v jednotě s přírodou a planetární Hierarchií, podobnými božskými realitami (*The Externalisation of The Hierarchy*, str. 56).

⁴⁴ Jer 20,7-8: *Po celé dny jsem jen pro smích, každý se mi vysmívá. Sotvaže promluví, úpím, přivolávám násilí a zhoubu, neboť Hospodinovo slovo mi přináší jen potupu a pošklebky po celé dny.*

19. PAPEŽ NOVÉ ÉRY

Co nový "pontifik" v žádném případě posluchačům nenabízí, je transparentnost. Z tlamy bestie se řinou samá dvojznačná nebo rozumu neprostupná vyjádření a málokdo se umí přiznat, že ničemu z jeho slátanin nerozumí. Písmo cituje způsobem, že z něj již 99% vyhodil do koše, a ve stálé zásobě má jen několik překroucených praktických naučení. Pokud slyšíme nějakou izolovanou pravdu, její teologická hloubka je asi taková, jaké je potřeba k zasazení pažitky do květináče. Každé prohlášení disponuje maximální politickou korektností a žádná věta, kterou řekl, nikdy nebyla vlastní pouze katolíkům: Kněží se vůbec nezdráhali kvůli němu odhodit veškerou systematickou teologii jako více nepotřebnou. Falešný prorok vyučuje, že «dva plus dva se rovná pěti, protože čtyři by bylo málo a šest moc»,⁴⁶ a všichni jeho stoupenci na tuto novinu s jásáním přistupují. Cílem je znesvětit nejprve Slovo a potom Tělo, eucharistii, aby pravá Církev musela vyklidit prostor. Poprvé se způsobem plně viditelným předkládají věřícím nauky Luciferovy teosofie skrze papežskou autoritu, což je zednářský triumf enormních proporcí. Když křesťané neuznávají apoštolova slova o tom, že *přátelství se světem je nepřátelství s Bohem*, nemohou při tomto případě pozorovat nic zvláštního.

Znakem pokory nově zvoleného papeže je přijetí všech papežských insignií a výsad, protože se jimi odkazuje na Boží majestát. Bergoglio je více než mistr, proto dělá vše jinak, a jako nejhorší žalobce a protivník Církve ji ponižuje bez přestání. O křesťanech, kteří jej mohou ohrozit, se vyjadřuje jako o těch, které Bůh nemiluje, a věrné posvěcené služebníky osočuje z nemocného srdce a kariérních aspirací. Obklopil se zednářskými druhy, kteří si společně s dalšími roztodivnými individui přijímanými na papežském dvoře mohli konečně sundat masky. Bergoglioova falešná církev se utvořila jako paralela k pravé, kterou je třeba znásilnit a přivést ke smrti, a dvě šelmy pak získají kontrolu nad spiritualitou planety. Kdo chce být částí nového jara církve, musí být stále otevřený překvapením Boha⁴⁷ a mít "pružnou, nepředpojatou a nedogmatickou mysl". Proto je lidem masírován mozek pobídkami, aby kráčeli vpřed,⁴⁸ což neznamena nic jiného než nechat se satanem táhnout do černé díry.

⁴⁶ EG, 249: «I když jsou některá křesťanská přesvědčení pro židovství nepřijatelná a církev se nemůže zřící hlásání Ježíše jakožto Pána a Mesiáše [pozn. jakožto Boha, Bergoglio], existuje mezi námi bohatá komplementarita, která nám umožňuje společně číst texty hebrejské Bible a vzájemně si pomáhat při zkoumání bohatství slova, jakož i sdílet mnohá etická přesvědčení a společnou starost o spravedlnost a rozvoj národů». 251: «Smiřlivý synkretismus by byl v konečném důsledku totalitarismem těch, kteří usilují o usmíření bez ohledu na hodnoty, které je přesahují a jimiž nemohou libovolně disponovat. Pravá otevřenost implikuje nejen věrnost svým nejhlubším přesvědčením a jasnou i radostnou identitu, ale také ochotu "chápat druhé... s vědomím, že dialog může každého obohatit"».

⁴⁷ Emailová zpráva, 24-10-2014: «Přátelé, přijměte prosím pozvánku na přednášku Marka Orko Váchy, kněze, biologa... Přednáška bude "o začátku a konci lidského života" s důrazem na stále aktuálnější téma - eutanazii. Je eutanazie civilizační chorobou, nebo řešením neřešitelného? Pohled na eutanazii není černobílý. Marek O. Vácha má dar nahlížet na nově kladené otázky naší společnosti z více úhlů a ukázat jiný pohled i člověku, "který má jasno"». Reinhard Marx na Stanford University, 18-01-15: «Dvěma tématy současné synody jsou rozvedení a znovusezdaní katolíci a katoličtí gayové, zvláště ti, kteří žijí v partnerství. Máte při své současné službě příležitost naslouchat přímo těmto katolíkům? «Tento problém není nový. Mám dojem, že v této teologické oblasti máme ještě spoustu práce, nejen co se týče otázky rozvodů, ale také teologie manželství. Žasnu, když někteří řeknou, že v tomto tématu je "vše jasné". Věci nejsou jasné».

⁴⁸ *The Rays V*, str. 364: «Domněnka ortodoxních duchovních, že slovo "spirituální" znamená mít hluboký a opravdový zájem o ortodoxní náboženství, není potvrzena skutečností spirituálního života. V den, kdy bude svět výrazně řízen svými zaslouženci, toto mylné přesvědčení bude zavrhnuto a všichni pochopí, že

Bergoglio eliminoval veškeré reference o skutečném nadpřirozeném plánu spásy a falešnými evangelijními zásadami zredukoval víru na obyčejnou sociální nauku z ulice. Z papežského stolce se rozlévá jed s příchutí medu, každý den nové lži, podvody a zmatky ve formě kázání New Age, kterými jsou věřící odváděni od Boha bez toho, aby to bylo přímo řečeno. Když budeme neustále poslouchat, že jádrem evangelia je starost o materiálně chudé, nebude nás za chvíli zajímat, co je v něm napsané skutečně. Vzkříšením již nepoužívaného slova "proselytismus" se chce říci, že dříve jsme se nesnažili chápat druhé a neevangelizovali sdělováním pravdy v lásce. Ovšem dříve se také církev nestarala o nemajetné a marginované a je čas to napravit. Bergoglio je nový Jidáš, který si bere chudé jako rukojmí, aby vzal Bohu poslední čest, která mu je vzdávána. Hlásá marxismus v té nejprůhlednější formě a proto nikdy nezapomene připomenout, že budeme souzeni podle toho, jestli jsme nasýtili a oblékli bratry. Cílem je co nejdříve přetvořit církev na neziskové organizace, na zdegenerované politické strany (Joseph Ratzinger) a zbavit je jejich svátostného poslání.

Falešný prorok může vystavovat svůj absolutní relativismus bezostyšně na odiv, protože Pravdu již skoro nikdo nemiluje. Jeho záběr pak sahá daleko za hranice církve, světský člověk okamžitě pozná člověka, který stojí na jeho straně,⁴⁹ a přilne k němu. Pod rouškou svobody a lidské důstojnosti však nalezneme zvrácenost, nenávist k Božímu stvoření a popírání Boha jako Stvořitele, Vykupitele a Posvětitel, a kněží se nad jeho pokryteckými řečmi dojímají. Řeholnice, nepraktikující a nevěřící, nepřátelé Církve, hereci, všichni jej následují a čím větší urážku Boha představí,⁵⁰ tím více je milován a obdivován. Když mluvil Ježíš, lidé odcházeli, protože často tak tvrdou řeč nemohli snést. Jiní mu ale viseli na rtech a nakonec se vzdali všeho pro něj. Krista Nové éry může následovat kdokoliv bez toho, aby musel něco na sobě měnit, vše zařizuje milost samotná. Faktem je, že už žijeme dobu navraceného komunismu, protože nikde není možné říci, že pravda je to, co bylo pod výsměchem či hrozbami deskartováno. Není možné zaplést se se zlým duchem nelogiky, nerozumu a falešného proroctví, je to předem prohraná bitva.

Pozvolné rozjíždění třetí světové války, obchody se zbraněmi, s lidmi, nulová sociální budoucnost, skandály v církvi... to vše je uměle vytvářeno a řízeno tak, aby byl nakonec Falešný prorok jediný, kdo říká to, co všichni chtějí slyšet. O hmotné bídě, nezaměstnanosti a vraždění bezbranných mluví s cynickým zadostiučiněním a všechnu slávu mučedníků si vezme pro sebe. S Antikristem bude extrémně glorifikovaný celým ignorantským lidstvem, bude vyvýšen na status spasitele planety, do něhož se již stylizuje prostřednictvím proslovů k mocným organizacím a schůzek s vlivnými světa. Na počátku úřadování si najmul mezinárodní poradenské firmy, aby mu vytvářely image a řídily formy komunikace Vatikánu se světem. Není třeba říkat, že tyto podniky jsou maximálně anti-křesťanské. Také za první stránky zednářských deníků se platí milióny.

veškerá činnost, která pohání člověka dopředu, k nějaké formě rozvoje (fyzické, emocionální, intuitivní, etc.) je podstatně spirituální povahy a poukazuje na zkušenost vnitřní božské entity».

⁴⁹ *El Jesuita*, str. 160: «Pro mě je naděje v lidské osobě, v tom, co má v srdci. Věřím v člověka. Neříkám, že je dobrý nebo špatný, nýbrž že v něj věřím, v důstojnost a velikost člověka».

⁵⁰ Kázání, 15-06-13: «Co je to smíření? Vztít něco z této strany, něco z druhé a spojit to? Ne, to je jenom část. Právě smíření je, že Bůh v Kristu vzal naše hříchy a sám se učinil hříchem pro nás. A když se jdeme zpovídat, nejde o to, že řekneme hříchy a Bůh nám odpustí. Tak to není. Přicházíme za Ježíšem Kristem a říkáme mu: "Tohle je tvoje, já tě znova dělám hříchem." A mu se to líbí, protože to byla jeho mise, stát se hříchem pro mě. [...] A moje hříchy jsou tam, na jeho těle a v jeho duši».

V této fázi se již rozpoutává to nejhorší provinění proti Hospodinu - cizoložství,⁵¹ Ezauův hřích, kombinování Církve s elementy nižší nebo žádné kvality, které jí nepatří. Nově vyšlá hvězda totiž nemá strach ze žádné odlišnosti od Kristova jména a buduje babylonskou prostitutku.⁵² Nevěstku, která vyhledává styky s neortodoxními církvemi a nekřesťanskými náboženstvími, nazývá «nevěstou ozdobenou šperky» jiných kultur (EG, 116). S jakou rychlostí tu máme *chrislam*, a ani jedno slovo šelmy se dvěma beráncími rohy není zpochybněno, aby se splnila prorocství o úplné zkáze. Panictví 144 tisíc označených značí duchovní neporušenost těch, kdo se nestali součástí žádné z Bergogliových orgií. Jedním Babylonem už byl starověký Řím se svým panteonem bohů všech dobytých národů. Jeho všezahrnující ekumenismus fixoval politickou moc. Dnes má Řím opět prim a Bergoglio. Jedna církev s jedním ekumenickým, neosobním a lhostejným bohem bude stejně tak obrovská, protože neodmítne žádný omyl (Lev Veliký).

"Sinagoglio" niky neřekl, že je Ježíš Bůh, skutečně takovou afirmaci nenajdeme v žádné z jeho stovek zrealizovaných promluv, a naopak neměl žádný problém pronést, že církev je vdova (synové vdovy si říkají zednáři), protože Pán od ní odešel.⁵³ S návratem "Mesiáše" vyhlásí, že mešní oběť ve stávající formě již nemá v sestoupeném ráji místo. Ještě předtím však bude eucharistie rozdělována všem, aby církev přestala s kontrolováním a zadržováním milostí.⁵⁴ Každý biskup, který byl v nedávné době odstaven z úřadu, se může radovat; buď proto, že je mimo spáry anticírkve, nebo proto, že je pronásledován pro spravedlnost. Všichni ostatní ztratí v padělané církvi víru. Pravý ekumenismus bude zrealizován pod vedením Petra a Benedikta XVI., dokud bude žít. Církev katakomb bude složená z malých skupin katolíků, kteří zůstanou věrni Kristu, z dalších křesťanů, kteří se nepřidají k Falešnému proroku a poznají celou pravdu, a nad tím vším zřejmě bude tradice východní církve, která zůstane stát nezlomena.

⁵¹ Oz 6,7.9-10: *Po způsobu lidí přestoupili smlouvu, ve všem se vůči mně zachovali věrolomně. Jako hordy na někoho číhající spolčují se kněží, vraždí na cestě do Šekemu, prosazují své mrzké plány. V izraelském domě vidím strašnou věc: Izrael se tam poskvřňuje Efrajimovým smilstvem.*

⁵² EG, 246: «Pokud se soustředíme na přesvědčení, která nás spojují, a připomeneme si princip hierarchie pravd, budeme moci svižně kráčet k novým společným formám zvěstování, služby a svědectví. [...] Věci, které nás spojují, jsou moc a moc cenné! A pokud opravdu věříme ve svobodné a velkodušné působení Duha, kolik jen věci se můžeme učit jedni od druhých! Nejde jen o to získat informace o druhých, abychom se lépe poznali, ale o shromáždění toho, co do druhých zasel Duch, jakožto daru, který je určen také nám».

⁵³ Kázání, 17-09-13: «Tato vdova je ikonou církve, protože také církev je, v určitém smyslu, vdova. Její Manžel odešel a ona kráčí dějinami s nadějí, že se s ním setká. Mezitím ona, církev, je sama! Pán není viditelný. Má určitou dimenzi vdovství... Musím myslet na vdovství církve. Naše matka církev je odvážná! Má odvalu ženy, která ví, že její děti jsou její a že je musí bránit a přivést k setkání s Manželem».

⁵⁴ RadioVaticana.Cz, *Papež o úskalích komercializace milosti*, 11-12-14: «Svatý Pavel se mocně staví proti této spiritualitě zákona, která říká: "Jsem spravedlivý, když konám to a to. Pokud to nekonám, nejsem spravedlivý." Ty jsi však spravedlivý proto, že se k tobě přiblížil Bůh, laská tě a s něhou ti říká krásné věci. To je naše spravedlnost: blízkost Boží, jeho něha a láska. I s tím rizikem, že nám bude připadat směšný, Bůh je až natolik dobrý. Kdybychom měli odvahu otevřít svoje srdce Boží něze, kolik jen bychom měli svobody! [...] Bůh] každému z nás zpívá hajej dadej. Jako maminka». EG, 47: «Všichni se mohou určitým způsobem účastnit církevního života, [...] a ani dveře svátostí by neměly být zavírány z ledajakého důvodu». EG, 114: «Církev musí být místem zdarma rozdávaného milosrdenství, kde všichni budou moci pocítit, že jsou přijati, milováni, že je jim odpuštěno a že jsou povzbuzováni k tomu, aby žili dobrým životem evangelia».

20. KONTINUITA ZJEVENÍ

Víra New Age hlásá, že Kristus byl jedním z úsvitů předznamenávajících budoucí příchod pátého království. Svou cestou obětí umožnil otevření duchovní cesty a vědomí člověka se nyní probouzí k jejímu nastoupení. «Lidstvo dosáhlo bodu, ze kterého může vzejít něco nového, jako se stalo pokaždé v analogických podmínkách jiných království. Můžeme vytvořit a jako rasa dát vznik novému lidskému království, které Kristus nazval Božím královstvím, královstvím duší, duchovních životů. Ukázal hodnoty toho království svým vlastním životem, zosobňujíc charakter občanů toho království, a otevřel dokořán dveře těm, kteří se mohou uschnout (skrze službu a disciplínu) vyjít z lidského království a vejít do spirituálního. Láska, bratrství, spolupráce, služba, sebeobětování, inkluзивita, nezávislost na doktríně, uznání božství v nás, takové jsou vlastnosti občanů Božího království, které nadále tvoří naše ideály» (*From Bethlehem to Calvary*, str. 262).

Kromě již zmíněných základních skutečností, kterými si náboženství New Age pomohlo k univerzalitě a které jsou realita Boha, nesmrtelnost a vztah člověka k Bohu, je dalším klíčovým dogmatem kontinuita zjevení. Ta hovoří o evolučním božstvu, všechno budoucí překonává předchozí, pravda se zjevuje progresivním způsobem. «Aktuální očekávání světa dokazuje, že jsme na počátku nového zjevení, zjevení, které nijak nepopře naše božské duchovní dědictví, nýbrž ke kráse minulosti přidá jasnou vizi budoucnosti» (*From Bethlehem to Calvary*, str. 11). Již známe postup: falešné náboženství se pokaždé opře o nového falešného proroka, který jako pečeť všech předešlých "doplní" nauky tradice o satanem diktované výmysly jasného antikristovského zaměření (nechybí mezi nimi lživý příslib ráje) a udělá to tak, aby zanechal dojem kontinuity s Izraelem a vírou v Hospodina. Pokud si přečteme třeba krédo Josepha Smitha, dostane se nám jasné vize celého New Age programu proroka Bergoglia. Antikrist bude mít vyšší hodnotu, než měl Ježíš ve své době, bude třetím velkým Přiblížením se božství a přinese nauky dříve neslyšené, odhalí tu pravdu, která byla rezervována nové éře. «Není snad možné, že naše aktuální představy o Bohu, považovaném za Univerzální Mysl, Lásku a Vůli, nebudou obohaceny o nějakou novou myšlenku nebo kvalitu, pro které zatím nemáme jméno, slova, a ani nejmohavější ponětí?» (*The Reappearance of The Christ*, str. 148). Pokud by to nebylo možné, Bůh by byl omezený, konstatují. Nové vlastnosti boha budou odhaleny v praxi království, které je již nějakou dobu falešnými duchovními lídry konstruováno.⁵⁵

Tyto teze perfektně matou. I když Duch svatý přináší Církvi pokaždé hlubší vhled do Božích tajemství a nepřestává zjevovat poznání, nejedná se o novinky a nic, co by mělo naše postavení před Bohem posunout do jiného světla. New Age namísto přibližování člověka k Bohu přibližuje božství k člověku, prohlubuje poznání o něm samém, uvědomění si jeho vlastní ohromnosti. «Může to být reakce člověka na nějakou novou nauku,

⁵⁵ *From Bethlehem to Calvary*, str. 274: «Království není složeno z ortodoxních lidí teologické mysli. Jeho občanství je širší než toto, zahrnuje každého člověka, který přemýšlí v širších termínech než individuálních, ortodoxních, národních, rasových. Členové přicházejícího království budou myslet na celé lidstvo, a pokud by byli separatističtí, nacionalistní, nábožensky fanatičtí nebo obchodně egoističtí, nebudou mít v tom království místo. Slovo spirituální bude mít širší význam než ten, který mělo v předchozí éře a která už našťastí přechází. Všechny formy života budou nazírány z pohledu spirituálních fenoménů a nebudeme považovat jednu aktivitu za spirituální a druhou ne. Motiv, cíl a skupinová užitečnost určí duchovní přirozenost jakékoliv aktivity. Pracovat pro celek, mít zájem pomáhat skupině, poznat, že Jeden život tluče ve všech formách, a pracovat na základě vědomí, že všichni lidé jsou bratři, tvoří počáteční kvality, kterými se musí honosit občan království».

nějaký lepší vývoj, který vyústí do nového, obohaceného náboženského přiblížení se centru života. Nějaký Posel ukazoval cestu. Ale vždy to znamenalo pokrok, postup, odmítnutí některého existujícího omezení, zapuzení nežádoucího a špatného. Člověk si rychle podmaňuje čtyři živly. Obdělává půdu; brázdí vody; kontroluje elektrické ohně planety a lita vzduchem jako vítěz. Vynořuje se nyní otázka: Co přijde poté, moji bratři? Další transcendence je před námi. Je to jedna z věcí, kterou zjeví Avatar, který přijde» (*The Externalisation of The Hierarchy*, str. 291). Kontinuita zjevení umožňuje pochopit, že všechno je pro člověka, pro jeho blaho, pro realizaci jeho rozpínavého ducha. Nakonec dojde k úplnému zbožštění lidského ega a výměně katolické morálky za kult vlastní osoby.

Když svět definitivně rozhodl, že se mu Logos jako univerzální odpověď nelíbí, našel se v satanově nabídce modernějšího a ničím nevázaného spasitelského schématu. «Světová ortodoxní náboženství jsou rychle odsouvána na druhou kolej v mysli lidí a nepochybně se přibližujeme k centrální spirituální Skutečnosti. Teologie, která se vyučuje v církevních institucích, je hotová a málo užitečná. Kněží a duchovní, ortodoxní vedoucí a fundamentalisté se snaží uchovat to staré, co sice stačilo v minulosti k uspokojení hledajícího, ale dnes už neplní svou úlohu. Lidé náboženští, upřímní, ale ne osvícení, bojují svým mladistvým rebelantstvím proti doktrinálním postojům. Zároveň a společně se všemi hledajícími vyžadují nové zjevení» (*The Reappearance of The Christ*, str. 137).⁵⁶ Falešný prorok vytváří nové společenské paradigma syntetizováním přirozeného dobra i zla, "žehnáním" všech nápadů a výstupů lidské kreativity. Nabádá k revoluci a dělání povyku, aby mohl nastartovat období dějin s vyšším stupněm lidskosti, tolerance, služby. Na setkání v Rio de Janeiro poukázal na zásadní problém církve, která je snad «zahleděná příliš sama do sebe a uvězněná ve svém toporném způsobu vyjadřování. Možná, že dnešní svět učinil z církve pouhý relikv minulé, který nestačí na nové otázky. Možná měla církev odpovědi pro dětství člověka, ale ne pro jeho dospělost» (27-07-13).⁵⁷ Tradiční křesťanství je přežitá a nežádoucí ideologie smrti a odřikání, s papežem Bergogliem začíná doba světla a rozletu. Je proto třeba zbavit se posledních "dětských nemocí", a tak se děje prostřednictvím jeho každodenního poučování, že A není jako A, nýbrž jako B.

O pokoncilní vývoj se velkou měrou zasloužili naivní a zpohodlnělí pastýři, kterým se nezdálo slovo evangelia dostatečně vážné. Dnes je již v kostelích úplně pohřbeno a potravou návštěvníků se stala nová chlácholivá spiritualita, která neznačí stezku k životu. «Takový pastorační postoj [...] se ve svém hlásání soustřeďuje na to podstatné, na to, co je nejkrásnější, největší, nejpřitažlivější a současně nejdůležitější. Nabídka se zjednodušuje, aniž by proto ztrácela hloubku a pravdivost, a tak se stává přesvědčivější a jasnější» (*EG*, 35). Bůh podle hlavy církve odpouští bez pokání a bez vyzvání, ale všichni jeho posluchači již byli Kristem spaseni.⁵⁸ Lidská rasa, které hřích úplně zaslepil intelekt, musí

⁵⁶ *EG*, 43: «Ve svém neustálém rozlišování může církev také dospět k poznání, že některé její zvyklosti ne-souvisejí přímo s jádrem evangelia, a ačkoli se v průběhu dějin hluboce zakořenily, dnes už nejsou interpretovány stejným způsobem. Mohou být krásné, ale při předávání evangelia neposkytují nyní stejnou službu. Nemějme strach je revidovat. Podobně existují církevní normy či předpisy, které mohly být velmi účinné v jiných dobách, ale už nemají stejnou výchovnou a životodárnou sílu».

⁵⁷ *The Reappearance of The Christ*, str. 139: «Ty samé staré formule, zastaralé teologie a zatuchlé interpretace považují za adekvátní pro členění aktuálním potřebám a bádání moderního člověka, ale ony nejsou».

⁵⁸ Kázání, 22-01-15: «[Mnozí] jdou za Ježíšem, aby mu naslouchali a prosili o uzdravení a potom se od něho vrátí a cítí spásu. [...] On je Spasitel a my jsme od něho spaseni. A to je nejdůležitější. To je síla naší víry. [...] Kéž je náš křesťanský život pokaždé více přesvědčen, že jsme byli spaseni a že máme Spasitele...»

být systematicky iniciována, aby přijala falešného Krista bez námitek. Brzy začneme být dotazováni, zda očekáváme Ježíše, a téma parusie bude na denním pořádku. «Spirituální meta je zřítit království Boží. Prvním krokem k onomu je připravit mysl lidí k přijetí faktu, že návrat Krista je bezprostředně blízko. Musí říci všem lidem na všech místech, že Místři a jejich skupiny žáků aktivně pracují na tom, aby udělali pořádek v chaose. Musí říci, že existuje Plán a nic nemůže zastavit naplnění toho Plánu. Musí také říci, že Hierarchie trvá a trvala tisíce let a je výrazem akumulované moudrosti věků. Musí především říkat, že Bůh je láska, že Hierarchie je láska a že Kristus přichází, protože miluje lidstvo» (*The Externalisation of The Hierarchy*, str. 701).

Na začátku svého pontifikátu Falešný prorok autoritativně prohlásil: Kdo se nemodlí ke Kristu, modlí se k ďáblu. Modlitební setkání za mír ve vatikánské zahradě s muslimem a židem bylo jeho první veřejnou invokací Antikrista.⁵⁹ Rouhání falešných učitelů Zákona vždy spočívá v převedení nadpřirozených zaslíbení do našeho času a naší organizace. Takto prorokoval Shimon Peres: «*Nezdvihne již meč národ proti národu, válce se již nebudou učit*. Duše se pozvedá při četbě těchto veršů věčného nazírání. A my můžeme -nyní a společně, Izraelci a Palestinci- proměnit tuto ušlechtilou vizi ve skutečnost blahobyty a prosperity. Je v naší moci přinést mír našim dětem» (08-06-14). Korunu však akci nasadil "římský biskup": «Doufám, že toto setkání bude začátkem nové cesty ke hledání toho, co spojuje, aby bylo překonáno to, co rozděluje» (Ježíš). K dalšímu úspěšnému postupu člověka napříč dějinami bude nutná úplná exterminace toho Boha, který zvítězil nad satanem.⁶⁰ Proto elity nechávají vraždit lidi těmi nejbystiálnějšími způsoby a podporují islamizaci Evropy, aby národy, nemající tváří v tvář následkům jinou možnost, zanechaly náboženských rozepří⁶¹ a přešly na "jeden společný jazyk lásky".

⁵⁹ *The Reappearance of The Christ*, str. 100: «Kristus přichází pro celý svět. Přichází pro Východ i Západ a předpověděl "moment konce" svou planetární katastrofou... zoufalství a invokace. Věděl, že v momentech krize a vrcholných napětích samo lidstvo vyvolá Jeho znovuoživení. Nový zákon je pravdivý a přesný; pouze interpretace učiněné lidmi odklonily lidstvo z cesty».

⁶⁰ *The Externalisation of The Hierarchy*, str. 663: «Křesťanská církev pokládala takový důraz na mimořádnou pozici Krista jako jediného Božího Syna, že byl po celá staletí podsouván a podněcován velký omyl; Sám Kristus vytušil možnost tohoto omylu a snažil se jej zmírnit poukázáním na to, že všichni jsme "Synové Boží" a že "větší věci než Já budete činit", oznámení, které žádný komentátor nikdy nepochopil a vhodně nevysvětlil. Skrytý fakt je, že není na Zemi žádný tvor, od nejnižší až k nejvyšší formě života, který by se nevyvíjel k vyššímu a lepšímu vyjádření božství, a Kristus Sám není v tomto univerzálním evolučním zákoně výjimkou. Proto v této chvíli, díky tomu, že se připravuje, aby pozvedl celou lidskou rodinu blíže Bohu, se vystavuje určitým mocným energiím, které se sbíhají, a absorbuje tak do Sebe proudy duchovní síly, podřizující se dynamické stimulaci, která je pro Něj naprosto nová».

⁶¹ RadioVaticana.Cz, *Papež k účastníkům mezinárodní charismatické konference*, 31-10-14: «Papež zdůraznil, že uniformita není katolická, ani křesťanská a poukázal na ekumenismus krve, který spojuje mnoho křesťanů z různých částí světa. "Dnes nás Ježíšova krev, prolitá mnoha jeho svědky v různých částech světa, interpeluje a žene k jednotě. Pro pronásledovatele nejsme rozdělení, nejsme luteráni, pravoslavní, evangelikálové, katolíci... Nikoli. Jsme jedno! Pro pronásledovatele jsme křesťany! Další je nezajímá. Toto je ekumenismus krve, který se dnes žije"».

21. OPOZICE PROTI PAPEŽI

Jelikož se tradicionalisté postavili nad Kristův příslib, že nás povede On samotný ve svém zástupci až do konce časů, stali se ochotnými pěšáky zednářské strategie. Se zadosťučiněním přijímali nabízené hřebíky a nemocnými způsoby je do posledních papežů zatloukali s vytrvalostí, která je pomohla vyřadit ze hry. Tápání ve tmě ohledně identity apokalyptického ničitele je nyní jejich odměnou.⁶² Dokud neřeknou *benedictus, qui venit in nomine Domini*, neuvidí, jak moc se Bohu vzdálili. Mezi výroky Svatého otce a Falešného proroka existuje přímý rozpor a rozdíl v jasnosti, jaký je mezi dnem a nocí. Kdo to nevidí, nevidí pravdu a lež, nezná Písmo a je mu lhostejné, že se trhá na kusy všechno, co je svaté, co miluje Bůh a co zachraňuje člověka už na této zemi. Když Benedikt XVI. mluvil a varoval věřící před nebezpečími, která se plně projevila už v pokoncilní církvi a měla dále postupovat a bořit Pánův dům, nikdo jej nebral vážně. Totální většina jeho textů je úplně ignorovaná. Protože od počátku zaujal jasnou protipozici vůči talmudickým a zednářským silám, byl ilegálním způsobem sesazen a zbaven veškerých pravomocí. Bergoglioova sekta nyní provede všechny typy reforem, aby v lůně pravé církve zřídila dokonale doupeň lupičů. Falešný prorok si vytesal hrob vysoko a momentálně se všem zfanatizovaným, kteří ho adorují jako boha, směje za zády.

Joseph Ratzinger se již v roce 1984 v rozhovoru s Vittorioem Messori představil jako nejuvědomělejší bojovník proti New Age teologii falešných církevních hodnostářů. Zvládli projít všechny body, které jsou v nové satanské doktríně Říma klíčové. Bergoglio tak například nemá při své judaizaci křesťanského společenství a zavádění padesátiprocentních pravd jiný název pro církev než *Boží lid*. «Pojem "lid Boží" ve skutečnosti poukazuje vždy na starozákonní původ církve, na její kontinuitu s Izraelem. Avšak ve smyslu Nového zákona je církev přesněji vystižena jiným znakem, pojmem "Tělo Kristovo". Člověk není církví a nestává se jejím členem ideologickou příslušností, nýbrž také začleněním se do tohoto Těla Páně křtem a eucharistií. Za chápáním církve jakožto "Božího lidu", dnes tak výhradně stavěným do popředí, se opět skrývají vlivy eklesiologie vedoucí de facto zpět ke Starému zákonu, a snad i vlivy politické, stranické a kolektivistické. Ve skutečnosti neexistuje žádné opravdu novozákonné, katolické pojetí církve bez přímého a živého vztahu nejen k sociologii, ale především ke christologii. Církev není pouze "kolektivem" věřících. Jelikož je "Tělem Kristovým", je něčím daleko více než souhrnem svých členů» (*O víře dnes*, 1994, str. 39-40).⁶³

Pokud je církev lid Boží, vyjde vstříc všem hříchy popírajícím požadavkům zástupu, který nechce hledět k nebi, a přizpůsobí době také svou vnější prezentaci. «Vždy musíme mít před očima, že církev není naše, nýbrž jeho. Z toho důvodu se nemohou "refor-

⁶² Jr 30,11-12.14-15: *Potrestám tě ovšem podle práva, bez trestu tě neponechám. Toto praví Hospodin: Ranou nepřítel jsem tě ranil... Proč křičíš pro svou těžkou ránu, že je tvá bolest nevyléčitelná? Způsobil jsem ti to pro množství tvých nepravostí, pro tvé nesčíslné hříchy.*

⁶³ Falešný prorok použil ve své exhortaci pojem *Boží lid* 90x, *Tělo Kristovo* pochopitelně nevyslovil v souvislosti s církví ani jednou za své působení. Eucharistie je podle něj «památka církve a zpřítomňuje Krista a nesmírné množství těch, kteří se na nás dívají» (*EG*, 13). Zednáři musí zničit víru v reálného Boha ve světě. «Boží slovo nás také vybízí k tomu, abychom uznali, že jsme lidem: *Kdysi jste nebyli jeho lid, teď však jste lid Boží* (1 Petr 2,10). [...] Misijní poslání je vášně pro Ježíše, avšak současně i vášně pro jeho lid. [...] ...nejme-li slepí, vnímáme těž, že Ježíšův pohled se rozšiřuje a s velkou láskou a vřelostí se upírá ke všemu lidu. Tak chápeme, že on chce použít nás k tomu, aby se stále více přibližoval ke svému milovanému lidu. Bere nás z lidu a posílá nás k lidu, takže naše identita bez této příslušnosti nemá smysl» (*EG*, 268).

my" a "obnovy" -i když jsou nutné- vyčerpávat v horlivých snahách o nové, zlepšené církevní struktury. Vše, co z takových snah může vyplynout, je církev "naše", podle naší míry, církev, která sice může být zajímavá, ale právě proto, že pochází od nás, již ze své podstaty není pravou církví, tou církví, která je nositelkou víry a dárkyní života ve svých svátostech. Chci říci, že to, co můžeme konat, je nekonečně menší Tomu, kdo koná. Proto pravá "reforma" nezáleží příliš na našich snahách o vytvoření nové fasády, nýbrž je tam, kde usilujeme o to, abychom "to naše" pokud možno nechali zmizet, aby to jeho, Kristovo, bylo lépe vidět. [... Světcí] reformovali církev nikoliv vymýšlením plánů pro vytvoření nových struktur, ale tím, že reformovali sebe. To, co církev potřebuje, aby ve všech dobách odpovídala potřebám lidí, je svatost, ne *management*» (*O víře dnes*, str. 43).

Falešný prorok usiluje o to, aby kolektivní cítění přebilo myšlení a přesvědčení jednotlivce a nekonfliktní přijetí každého kompromisu se světem povalilo každé katolické dogma. K tomu je třeba včas vystopovat v řadách biskupů potenciální lídry, kteří by mohli s Božím slovem stát neústupně v cestě, a nechat svou konspirační skupinku řídit životy lehce ovládané většiny. Druhý Vatikán byl naprosto legitimním shromážděním, které se muselo popasovat s odstředivými silami uvnitř Vatikánu. Biskupská synoda v roce 2015 již bude "koncilem" zednářského bratrstva, chlubicího se, že naslouchá nářku lidu. Téměř nikdo nebude mít odvahu vystoupit a hájit pravdu. «Při mnohých biskupských konferencích jakýsi skupinový duch, a snad i touha po klidném životě a konformismu, vede většinu k tomu, aby akceptovala postoje aktivní menšiny zaměřené k přesným cílům. Znam biskupy, kteří mezi čtyřma očima přiznávají, že by se byli rozhodli jinak než při hlasování na konferenci, kdyby museli rozhodovat sami. Akceptování skupinového tlaku zde bylo výsledkem obav, aby se na ně nehledělo jako na někoho, kdo "kazí hru", na někoho, kdo je "zpozdlý" nebo "málo otevřený". Zdá se, že je skutečně příjemné moci rozhodovat vždy společně. V takovém případě však nastává nebezpečí, že se kamsi vytratí ono "po-horšení" a "bláznovství" evangelia, ona "sůl" a onen "kvas", který je v dnešní těžké krizi více než kdy jindy nepostradatelný, především v případě biskupů, kteří jsou jednoznačně zodpovědní za jim svěčené věřící» (*O víře dnes*, str. 50). Prefekt Ratzinger trval na tom, že stále lépe organizované biskupské konference budou «úplným udušením» role biskupa, «nemají teologický podklad» a žádná «nemá sama o sobě učitelskou funkci» (*O víře dnes*, str. 48).⁶⁴ Bergoglio mluví otevřeně o decentralizaci papežství, aby jeho postupným rušením, tedy předáváním kompetencí kontinentálním konferencím, předsedáným jeho lidmi z C9, a národním biskupským konferencím, přestavěl církev na strukturu globální moci, sloučil náboženskou a politickou sféru a přešel k realizaci NWO, kde bude společně s Antikristem satanovou světovou autoritou.

Když už o katolické církvi nerozhoduje papež, může falešná skromnost falešného církevního vůdce předvádět svou schopnost rozumět všem problémům světa a nabízet je-

⁶⁴ EG, 32: «Také papežský úřad a centrální struktury univerzální církve potřebují slyšet výzvu ke konverzi v pastoraci. Druhý vatikánský koncil prohlásil, že analogicky k starobylým patriarchálním církvím mohou biskupské konference "poskytovat mnohostrannou a plodnou pomoc, aby sborové smýšlení nacházelo výraz v konkrétní realizaci". Toto přání se však plně neuskutečnilo, protože ještě nebyl dostatečně formulován statut biskupských konferencí, který by je pojímal jako subjekty konkrétních kompetencí, včetně určité autentické věroučné autority». EG, 16: «Nemyslím si ani, že je zapotřebí očekávat od papežského magisteria konečné nebo kompletní slovo ke všem otázkám, které se týkají církve a světa. Není vhodné, aby papež nahrazoval místní episkopáty při rozlišování všech těch otázek, které se vyskytují na jejich územích. V tomto smyslu vnímám potřebu pokračovat v blahodárné "decentralizaci"».

jich ateistická řešení. Míra hodnoty církve je nyní v jejím pozemském úspěchu: Bůh nedává člověku přístup k pravdě, nýbrž k akci (Joseph Ratzinger). «Doufám, že mezináboženská a ekumenická spolupráce ukáže, že k harmonickému životu bratří a sester není zapotřebí, aby muži a ženy opomíjeli svoji etnickou či náboženskou identitu», pronesl Falešný prorok na ostrově Srí Lanka (13-01-15) poté, co v plnosti odhalil svůj záměr: «dialog samozřejmě ukáže, jak se různí naše víra, tradice i praktiky. Nicméně, budeme-li poctiví při prezentaci svých přesvědčení, budeme s to jasněji nahlédnout to, co máme společné». O vytvoření sjednoceného světa na základě hodnot společných všem kulturám promlouval již ve své zhýralé exhortaci: «Církev hlásá *evangelium pokoje* a je otevřena spolupráci se všemi národními a mezinárodními autoritami, v zájmu péče o tak obrovské všeobecné dobro. [...] Je čas vědět, jak lze v kultuře, která v dialogu vidí především formu setkání, nabízet hledání vzájemného konsenzu a vzájemné dohody, aniž bychom jej však oddělovali od úsilí o spravedlivou společnost, která nikoho nevylučuje a uchovává si svou paměť» (EG, 239). Není to Kristovo evangelium, nýbrž satanismus, ve kterém církev namísto péče o Boží slovo pracuje na jeho úplném odsunutí. «Již dříve jsem se pokusil ukázat, kam to vše může vést a jaké typy tyranie falše se mohou vytvořit při exkluzivní vládě principu souhlasu», byl jasný Joseph Ratzinger, když odsuzoval ideologii konsenzu (Il Monoteismo, 2002). «Zdá se mi, že je to problém, který se s námi táhne již čtyřicet nebo padesát let: představa, že máme společná přesvědčení s celým světem a víra je jedna velmi osobní záležitost...», nechal se dále slyšet (ETWN, 2003). «To, co se na začátku tvářilo jen jako ústupek uložený okolnostmi, se už mezitím vypracovalo jako teorie: míra všech náboženství by byla v jejich příspěvku k praxi osvobození. Ve skutečnosti náboženství existují pro tento účel: tak nám to říkají moderní teoretici křesťanství, dokonce teologové. Pod tímto znakem se tedy může dát místo "ekuméně náboženství". Jednotlivým náboženstvím je dovoleno ponechat si své symboly, své formy kultu a své "mýty", jsou však nuceny považovat se za sjednocené v konceptu, že to všechno slouží ke zvětšení potenciálu osvobozujících sil ve světě» (Humanitas). Protože se Benedikt XVI. držel toho, že katolická dogmata jsou «službou pravdě, darem, který je věřícím dáván prostřednictvím Bohem zvolené autority» a «okna otevřená do nekonečna» (O víře dnes, str. 57-58), byl neustále obviňován, tupen až k nelidským limitům, násilně odstraněn a nakonec zapomenut i těmi, kdo jej měli následovat i na smrt, pokud by to bylo nutné.

Falešný prorok sjednotí křesťanské církve, sjednotí náboženství a vezme pod střechu své nové církve také nevěřící lidstvo, protože všechny naučí, že spravedlnost může být vlastní každému člověku. «...láskyplná pozornost je počátkem pravé starosti o druhého člověka a plyne z ní touha skutečně usilovat o jeho dobro. To znamená umět ocenit chudého člověka v jeho vlastní dobrotě, ocenit jeho způsob bytí, jeho kulturu a jeho prožívání víry. [...] Jedině na základě této reálné a srdečné blízkosti ho můžeme náležitě doprovázet na jeho cestě k osvobození» (EG, 199). Katolická víra je jím představována jako jedna z mnoha tradic, přičemž věrohodné je v ní jen to, co se dá využít na společná náboženská prohlášení proti nějakému společenskému zlu, a to je pak širším smyslem politiky a života každého člověka. S mírem, po kterém díky jeho akcím kněží volají, nechtěl mít Ježíš nic společného. Celá církev od jisté doby plně ignoruje, že je tu s Bohem nesmířený svět, na kterém On nechá poznat svůj hněv.

22. TEOLOGIE OSVOBOZENÍ

Benedikt XVI. vždy zdůrazňoval, že nejlepší službou chudým a utiskovaným je bránění ortodoxie a hlásání osvobození *od hříchu*. Neomarxistická teologie osvobození -a s ní i celé dnešní církevní myšlení- působí jen uvnitř dějin a přináší spasení tady a teď. Křesťané už dávno propadli jejím lžím a iluzi, «že "s trochou dobré vůle můžeme vyřešit všechny problémy". Ve skutečnosti i kdybychom neměli víru, ale byli alespoň trochu realističtí, uvědomili bychom si, že bez pomoci nějaké vyšší moci -kterou je pro křesťany jen Pán- jsme zajatci jednoho nenapravitelného příběhu» (*O víře dnes*, str. 124).⁶⁵ Falešný prorok tuto mentalitu politické samospásy již dokonale zglobalizoval. «To, co je nepřijatelné a společensky nebezpečné, je tato směska Bible, christologie, politiky, sociologie a ekonomie. Nelze zneužívat Písma a teologie k absolutizaci a sakralizaci nějaké teorie společensko-politického řádu. Ten je ze své vlastní přirozenosti vždy náhodný. [...] Bolestně smutné je také to, že se u kněží a teologů vyskytuje tato tak málo křesťanská naděje vytvořit nového člověka a nový svět ne skrze volání po osobním obrácení, ale pouhým ovlivňováním sociálních a ekonomických struktur. V základech nespravedlivých sociálních struktur se reálně nachází osobní hřích» (*O víře dnes*, str. 158). Kristův učedník ví, že bez přijetí pravdy o spasitelné oběti, která otevřela brány ráje, bude "mezinárodní společenství" uvalovat na národy jen stále větší teror, ať už jej skrývá za sebevznešeněji znějící humanistické promluvy. Nepatří světu a vírou, která exorcizuje zlé duchy, jej přemáhá a činí obyvatelným. «Ateistická kultura moderního Západu dosud přežívá díky osvobození z teroru démonů, které ji přineslo křesťanství. Ale pokud by toto vykupitelské světlo Kristovo uhaslo, svět by přes všechno své vědění a všechnu technologii znova upadl do hrůzy a zoufalství. A již můžeme pozorovat znaky tohoto návratu temných sil, když se sekularizovaným světem opět šíří satanské kultury» (*O víře dnes*, str. 115).

Nový pontifik se chopil kormidla a zajel do antikřesťanských vod, kde je člověk nejposvátnější bytostí vesmíru. Když křičí, že lidé nemohou být pokusnými králíky, novodobá otroctví jsou zločinem proti lidskosti a ekonomika maximalizace zisku obětovala člověka modle peněz,⁶⁶ je to vrchol parodie. Hříchem je nerespektování lidství druhého člověka; Kristovo jméno mimo Vatikán ani nezmiňuje a jinak mu slouží k prosazování globalizovaného bratrství bez skutečnosti synovství. «Evangelium se tak stává "projektem Ježíš", projektem sociálního osvobození nebo jinými projekty čistě historickými, imanentními, které se mohou dokonce zdát náboženské, ale ve skutečnosti jsou ateistické» (*O víře dnes*, str. 38). Bergoglioova církev a Lucis Trust od Alice Bailey se v této chvíli stávají tou samou entitou moci modelující osobní oltář Antikristu, který přijde, aby podvodným způsobem skončil s bídou světa. Prostřednictvím plevelné setby Falešného proroka lidstvo uvěří, že doktrína Nové éry, převlečená do mysticismu a pseudokřesťanského

⁶⁵ EG, 202: «Dokud se radikálně nevyřeší problémy chudých odmítnutím absolutní autonomie trhů a finančních spekulací a odstraněním strukturálních příčin sociální nerovnosti, nevyřeší se problémy světa a vpsledku žádný problém. Sociální nerovnost je kořenem sociálního zla».

⁶⁶ Kongregace pro nauku víry, *Instrukce O některých aspektech teologie osvobození*, 1984, IV/15: «Také se nemůže umísťovat zlo hlavně a jediné do ekonomických a sociálních "struktur" nebo špatných politik, jako by všechna další zla byla odvozena z těchto struktur jako své příčiny, a vytvoření "nového člověka" pak spočívalo v zavedení odlišných ekonomických a sociopolitických struktur. Určitě existují nespravedlivé a bezprávi produkující struktury, které je třeba mít odvahu změnit. Plody lidské činnosti, struktury dobré nebo špatné, jsou následky, a ne příčiny. Kořen zla tedy spočívá ve svobodných a zodpovědných lidech, kteří musí být obráceni milostí Ježíše Krista, aby žili a jednali jako stvoření nová...»

humanismu,⁶⁷ je lékem na krizi naší doby, přičemž je to poslední perverze pravdy, kterou bude Ježíš těmto služebníků satana tolerovat. Je to filosofie existencialismu, která předstíranou snahou vysvobodit člověka z temporálních pastí popírá jeho esenci - Božský původ, a nechává jej otročit tělu a smrti. Je to církev, která věřícím umývá nohy a jejich vinu nechává stočenou pod srdcem pro soudný den Páně; ke všem se sklánět a neposvěcovat Pravdou je ten nejvychytralejší výsměch Bohu. Těm duchovním, kteří zaváděním Bergogliových omylů ztratí duše pro nebe, nebude odpuštěno.

Odkaz evangelií není subjektivní lidová zbožnost kombinovaná se společenskou odpovědností za svět. Ateistické koncepty o harmonickém soužití občanů nikdy nebudou křesťanskými; biskup se nemůže smísit se světem a zároveň neztratit víru. Teologii osvobození navíc nejde o reformy a přísuny pomoci, ale o vyvolání revoluce, otřesu, ze kterého vzejde nový svět. Křesťanská víra je zneužívána jako motor tohoto politického hnutí, které slouží cílům Nového světového řádu. Benedikt XVI. uměl vysvětlit, že skutečným exilem člověka, chudobou a bolestí je nepřítomnost víry. Nejpotřebnější jsou ti, kdo žijí uprostřed zoufalství proto, že neznají Krista, a imanentistické falsifikaci křesťanství je třeba se postavit právě ve jménu lásky k chudým. *Církev pro chudé* není žádným novým termínem, Bůh miluje všechny formy chudoby. Ani Bergogliova interpretace chudoby v exkluzivně materiálním smyslu není nová: je to komunismus zahalený do Nové éry. Proto Bergoglio učí, že pravý Bůh je ten, kdo se zjevuje dějinně v Ježíši a v chudých. Ti uchovávají jeho přítomnost - nahrazují Logos a mystické tělo Církve.⁶⁸ Učení teologie osvobození přirozeně nevystalo ze spontánní iniciativy chudého obyvatelstva Latinské Ameriky, byla vypracováno evropskými intelektuály za účelem exportu marxistických mýtů na západní polokouli (Joseph Ratzinger). Smyslem je vystoupit třídním bojem proti opresivní církevní hierarchii a *reformou kurie* zničit její svátostnou sktrukturu. Falešní proroci také skrývají svůj totalitní kolektivismus za pobídkami vrátit se k tomu, jak žila prvotní církev, která měla vše společné a byla jedna duše a jedno tělo.

Církve budou brzy muset vykazovat vysokou ekonomickou aktivitu a poskytovat především hmatatelné služby, aby se mohly dále nazývat organizacemi lásky. Konkrétně sycení hladových je plán na odvedení pozornosti od zločinů proti Bohu, organizovaných člověkem. Sdělovací prostředky začnou po společné charitativní práci Falešného proroka a Antikrista vypouštět falešné informace o tom, že se země třetího světa proměnily v oázy, kde už nikdo netrpí hladem ani nemocemi. Tehdy se skutky lásky k bližnímu odstraní - znamenaly by, že v dokonalosti nadcházejícího systému něco skřípe. «Chudí prý nemají zapotřebí charity, nýbrž spravedlnosti. Skutky lásky, almužny, ve skutečnosti pro bohaté

⁶⁷ Prostor mylné nauce udělali křesťané sami - vyjádření Josepha Ratzingera k problematice teologie osvobození předtím, než se stal prefektem Kongregace pro nauku víry: «Je jisté, že omyl může vzniknout jen kolem pravdivého jádra. Ano, každý omyl je tím nebezpečnější, čím větší je poměr pravdivého jádra, které obsahuje. Je třeba dodat, že omyl by si nemohl přivlastnit onu část pravdy, pokud by byla dostatečně prožívána a dosvědčována na svém pravém místě, tedy ve víře církve».

⁶⁸ RadioVaticana.Cz, *Petrův nástupce: Chudí nám tajemně předávají Boží moudrost*, 13-12-14: «V lidech, kterým sloužíte, se dotýkáte jeho ran a hojíte je, a oni vám poskytují hluboké poučení, protože v nich se setkáváte s Ježíšem. Chudí nás evangelizují, neustále nás evangelizují...» EG, 198: «Proto si přeji církev chudou a pro chudé. Oni nás mají mnoho co učit. Kromě toho, že mají účast na sensus fidei, poznávají vlastním utrpením trpícího Krista. Je nezbytné, abychom se od nich všichni nechali evangelizovat. Nová evangelizace je pozváním uznat spasitelskou sílu jejich životů a postavit je do středu putující církve. Jsme povoláni objevit v nich Krista, propůjčovat jim svůj hlas v jejich záležitostech, ale také být jejich přáteli, naslouchat jim, chápat je a přijímat tajemnou moudrost, kterou nám Bůh chce sdělit jejich prostřednictvím».

představují způsob, jak se vyhnout nastolení spravedlnosti, jak utišit vlastní svědomí, uchovat si své pozice a přitom dále upírat chudým jejich práva. Místo toho, aby se prostřednictvím jednotlivých děl lásky podporovalo udržení stávajících podmínek, je třeba vytvořit spravedlivé uspořádání společnosti, v němž by všichni dostávali svůj podíl na statcích světa, a tudíž by nepotřebovali skutky lásky» (*Deus Caritas Est*, 26).⁶⁹ Papež, pro kterého je chudoba největším znamením času, na oko boří jeden idol a reálně staví druhý. Jeho výstavní panhumanismus spojuje konfese a kultury a je tím satanským nástrojem, který přinese přirozenou univerzalitu jako božské naplnění biblických prorocství.

«Marxistická ideologie využívá prvků židokřesťanské tradice, kterou ale přetváří na profetismus bez Boha; náboženské energie člověka zneužívá k politickým cílům a zaměřuje je k naději čistě pozemské, což je opak křesťanského tíhnutí k věčnému životu. A právě toto překroucení biblické tradice podvádí mnoho věřících, přesvědčených v dobré víře, že Kristova záležitost je ta samá, kterou předkládají vyslanci politické revoluce» (*O víře dnes*, str. 157). Ježíš je pro Falešného proroka, rouhajícího se jeho božství kdykoli má příležitost, jeden z avatarů, kteří nám přinesli Zákon Soucitu, lásku správně pochopenou a aktivně vyjádřenou, jeden z těch, kteří již našli v humanismu cestu k Bohu: «Kéž nám Pán umožní chápat toto tajemství jeho putování se svým lidem v dějinách, to jak vystavuje svoje vyvolené zkouškám i velikost srdce svých vyvolených, kteří na sebe berou bolesti a problémy, včetně zdání, že jsou hříšníky -vzpomeňme na Ježíše- aby šly dějiny vpřed» (kázání, 18-12-14). Ježíšovou praxí lze přeměnit historickou skutečnost na Boží království, vzkřísit ty, kdo byli ukřižováni skartačními sociálními systémy. «Mínění, považované za vědecký jistě a nezvratné, že Bible mluví výhradně jen v termínech historie spásy (a tedy způsobem antimetafyzickým) umožňuje fúzi biblického horizontu s marxistickou představou o historii, která postupuje dialekticky jako nositelka spásy; dějiny jsou autentickým zjevením a proto pravdivou hermeneutickou instancí pro výklad Bible. Tato dialektika je někdy podporována pneumatologií, čili zdůrazňováním činnosti Ducha svatého» (*O víře dnes*, str. 151), ideální záminky veškerého Bergoglioova blouznění.⁷⁰

⁶⁹ RadioVaticana.Cz, *Papež přijal členy lidových hnutí*, 28-10-14: «Poznamenal, že nehoráznosti chudoby nelze zamezit tím, že se podporují určité regulační strategie. Ty vedou k přeměně chudých lidí na domácké a neškodné tvory, vysvětlil. Podle papeže by Ježíš nazval jako "pokrytce" lidi, kteří chtějí chudáky donutit k pasivitě. "Chudí nechťjí svou chudobu trpně snášet [...]. Nečekají se založenýma rukama na asistenční programy nevládních organizací, které je chtějí znehybnět a ochočit, což je velmi nebezpečné." [...] Stávající systém je nutné změnit a vybudovat alternativní sociální struktury. Je nutné to učinit odvážně, ale také inteligentně, vytrvale, ale bez fanatismu, s elánem, ale bez násilí, vybízel Svatý otec». *Revoluce znamená jít ke kořenům*, 14-06-14: «"Odepisujeme celou jednu generaci, abychom zachovali neudržitelný ekonomický systém", prohlašuje papež František v exkluzivním rozhovoru pro list La Vanguardia. [...] Myslím, že žijeme ve světovém ekonomickém systému, který není dobrý. Ve středu jakéhokoliv hospodářského systému má být člověk, muž a žena, a vše zbývající má tomuto člověku sloužit». *EG*, 55: «Finanční krize, kterou procházíme, nám umožňuje zapomínat, že u jejího původu je hluboká antropologická krize: negace primátu lidské bytosti! Stvořili jsme nové idoly. Adorace starozákonního zlatého telete našla novou a nelítostnou verzi ve fetišismu peněz a v diktatuře ekonomie, která nemá tvář ani opravdový lidský účel».

⁷⁰ *EG*, 131: «Rozdíly mezi lidmi a společenstvími jsou někdy nemilé, ale Duch svatý, který tuto různost probouzí, může ze všeho vytěžit jen dobro a přetvořit to na evangelizační dynamičnost, jež pak působí přitažlivě. Různost musí být vždy usmířována s pomocí Ducha svatého».

23. FALEŠNÉ EVANGELIUM

Je nanejvýš zřejmé, že v Bibli nenalezneme slova o nějakém budování sociálního smíru nebo že Ježíš nikde nejevil zájem o přirozenost padlého světa, který je od počátku odsouzen k zániku. Zároveň máme jistotu jeho spasení a přetvoření v nová nebesa a novou zemi, čímž se naplní Boží plán s lidskou rodinou; Bergoglio naproti tomu předkládá spásu jako zajištění potřebných. Hledají se výlučně "přídavky" Božího království, Bibli nahradilo náboženství lidských práv, sociální spravedlnosti a obecného dobra. Vzhledem k relativizaci hříchu se není čemu divit, že pozemská a nebeská obec jsou pro zednáře prakticky to samé: «Nový Jeruzalém, svaté město, je cílem, ke kterému se ubírá celé lidstvo. Je zajímavé, že Kniha Zjevení nám říká, že plnost lidstva a dějin se uskuteční ve městě. Potřebujeme vnímat město kontemplativním pohledem, totiž pohledem víry, která objevuje Boha, jenž přebývá v jeho domech, na jeho ulicích a náměstích.⁷¹ Boží přítomnost pak provází každé upřímné hledání jednotlivců i celých skupin, toužící nalézt oporu a smysl života. On žije mezi obyvateli a prosazuje solidaritu, bratrství, touhu po dobru, pravdě a spravedlnosti» (EG, 71). Největší zlo světového společenství je nezaměstnanost mladých a samota starých; Matka Tereza říkala, že přijímání na ruku. Falešnému proroku především záleží na tom, ať zde rozvíjíme plnost naší existence a nevyhlížíme město, které přijde. K tomu slouží jeho kult setkávání, který sbírá od nekřesťanů všechno, co se mu zdá dobré a užitečné. Po pravdě může říkat, že New Age jednotou v diverzitě se neanulují jednotlivé tradice - katolické obřady plynouje přejdou na pohanské rituály.

«Dílo a nauka, které udělí Kristus, bude jen těžko uznané křesťanstvem, Východ je přijme jednodušeji. Přesto, abychom probudili křesťanstvo, budeme mu muset zasadit silnou ránu a surově představit pravdu, pokud chceme, aby křesťanské obce poznaly místo, které zaujímají v širokém a božském světovém zjevení, a začaly brát Krista jako Představitele všech kréd, a že zaujímá místo Světového Instruktora, které mu přísluší. Je to Světový Instruktor, ne křesťanský instruktor. On sám řekl, že má jiná stáda, pro která On znamená to samé, co pro ortodoxního křesťana. Možná jeho jméno není Kristus, ale jistě Jej následují tak opravdově, jako jejich bratři ze Západu» (*The Reappearance of The Christ*, str. 63). Bergoglio přichází nově s tzv. čistým poselstvím Nového zákona, výtahem a podáním, které «umožní oslovit opravdu všechny» (EG, 43). Znamená to zneužít ve vlastním sobectví ukotvenou lásku k bližnímu na exkluzivní prostředek spásy. New Age přepisem evangelií znova a znova stvrzuje dojem, že jsme v Božích očích všichni snadno přijatelní. Nikdy nedefinuje, z čeho a proč nás Bůh zachránil a co je třeba dělat pro získání věčného života.⁷² Jeho zmatečné nauky stojí na vnitřní nepravdivosti prvních premis. Pokud tyto nejsou prohlédnuty, může další úvahy rozvíjet požadovaným směrem. Bůh není stále nový, je stejný včera, dnes i navěky a jedná stále stejnými způsoby.⁷³ Proto

⁷¹ Jako na podobných místech *Evangelii Gaudium*, Bergoglio moc dobře ví, o kterém bohu mluví: «Je nám nabízeno Boží království; jde o to, abychom milovali Boha, který vládne světu» (EG, 180).

⁷² EG, 39: «Evangelium především vyzývá, abychom odpověděli Bohu, který nás miluje a zachraňuje, tím že jej uznáváme v druhých, vycházíme ze sebe a hledáme dobro všech. Tato výzva nemá být za žádných okolností zatemňována! [...] Pokud tato výzva nezání silně a přitažlivě, hrozí morální budově církve, že se stane domečkem z karet, což je naše nejhorší nebezpečí. Potom totiž tím, co se zvěštuje, nebude evangelium, nýbrž pár věroučných či morálních akcentů, které vycházejí z ideologických alternativ».

⁷³ EG, 11: «On je stále mladý, je trvalým pramenem novosti. [...] Ježíš Kristus může také rozbít nudná schémata, v nichž ho domýšlivě vězníme, překvapuje nás svojí neustálou, božskou kreativitou. Pokaždé, když se snažíme navrátit k prameni a znovu objevit původní svěžest evangelia, objevují se nové cesty,

je jeho Slovo, stále stejné a zároveň nezastaralé, maximálně aktuální v každé době na každém místě planety.

První příručkou Bergoglioova všeobecného komunismu je exhortace *Radost evangelia*. Jde o největší možnou hanebnost, jakou lze z papežského trůnu spáchat, o otevření a nijak nemaskované užití jazyka manuálů Lucis Trust, organizace, která připravuje vstup nové pohanské éry Vodnáře a Hora, v dokumentu pocházejícím údajně od papeže katolické církve, využívající ignoranství, uspokojení či spolupráce církevních hodnostářů a kněží. Pobídky k radosti ze světského stylu života mají svůj původ v tvrzení, že spása, den Páně, už je mezi námi. Eliminací pravé doktríny kříže získáváme přímou apostázi k Bohu a jeho milosrdenství, které, pokud není přijato lítostí a změnou života, aktivuje po smrti Boží spravedlnost. Absence lásky k bližnímu se projevuje v prvé řadě vytrvalým opomínáním referencí o existenci pekla, ve druhé naváděním ke konverzi k člověku a falešné radosti tohoto světa. Je třeba oponovat bodu 113, Ježíš má a bude mít kolem sebe jen elitní skupinu,⁷⁴ být Božím dítětem totiž vyžaduje značné úsilí. Obrácení, pokání, modlitba a stálá pomoc svátostí je jediná cesta jeho věčného milosrdenství.

«Prosme Pána, aby nám dal chápat zákon lásky. Jak dobré je mít tento zákon! Jak dobré je mít se vzájemně rádi nade vše! Ano, nade vše! [...] Nenechme si ukrást ideál bratrské lásky!», "exhortuje" falešný katolík Jorge Mario Bergoglio v bodě 101. Sousedství *zákon lásky*, se kterým vyrukoval a kterým nahradil první přikázání,⁷⁵ není biblické a poprvé je představila Alice Bailey ve své knize *A Treatise on Cosmic Fire*. Zákon lásky figuruje také v "modlitbě" globální kampaně Caritas Internationalis *Jediná lidská rodina, strava pro všechny*: «Poslal jsi nám svého Syna, aby sdílel své vlastní tělo a krev a vyučil nás Zákonu Lásky. Skrze jeho smrt a vzkříšení jsi nás zformoval do jediné lidské rodiny». Falešný prorok přišel, aby zrušil Zákon, dekalog a všechna přikázání Nového zákona: «My křesťané máme pěknou akční příručku, řeklo by se revoluční program. Vřele vám doporučuji, abyste si ho přečetli, jsou to blahoslavenství z páté kapitoly svatého Matouše a šesté kapitoly svatého Lukáše a také 25. kapitola Matoušova evangelia. Jak už jsem řekl mladým v Riu, tyto dvě věci obsahují celý akční program» (promluva k lidovým hnutím, 28-10-14). K tomu nám již dříve řekl své Joseph Ratzinger: «Neustálá aktivita, vůle dělat za každou cenu něco "produktivního" a "znamenitého", to jsou stálá pokušení člověka, a tedy také řeholníka. Tato orientace právě dominuje v eklesiologiích, které představují církev jako angažovaný "Boží lid", snažíc se tak převést evangelium na akční program, který přinese sociální, politické a kulturní "výsledky". Ale není náhodou, že církev má jméno ženy. V ní žije tajemství mateřství, bezplatnosti, kontemplace, krásy; jedním slovem hodnot, které se očím profánního světa zdají neúčinné» (*O víře dnes*, str. 83).

Na některých místech prokazuje Falešný prorok velmi vytríbený smysl pro humor: «Spasitel se narodil v jeslích mezi zvířaty, jako tomu bývalo u dětí chudých lidí, a byl u-

tvořivé způsoby, jiné výrazové formy, výmluvnější znamení, slova nabitá novým významem pro dnešní svět. Ve skutečnosti je každá autentická evangelizační aktivita vždy "nová".

⁷⁴ Mdr 4,15: ...*milost a milosrdenství patří jeho vyvoleným*...

⁷⁵ EG, 161: «Nebylo by správné interpretovat tuto výzvu k růstu výlučně nebo primárně jako věroučné vzdělávání. Jde o to, abychom 'zachovávali' to, co nám přikázal Pán, a jako odpověď na jeho lásku nechali mezi všemi ctnostmi vystoupit do popředí ono nové přikázání, které je první, největší a nejlépe nás charakterizuje jako učedníky: *To je mé přikázání: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás*. Když autoři Nového zákona chtějí shrnout křesťanské morální poselství v to nejpodstatnější, předkládají nevyhnutelný požadavek lásky k bližnímu: *kdo druhého miluje, splnil zákon... naplněním zákona je láska*».

veden do chrámu se dvěma holoubaty, obětí těch, kteří si nemohli dovolit koupit beránka. Vyrosl v domově prostých dělníků, pracoval a vydělával si na chléb prací svých rukou. Když začal zvěstovat Království, následovaly ho zástupy vyděděnců, a tak zjevil to, co sám řekl: *Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst*. Ty, kteří byli obtíženi bolestí a sužováni bídou, ujistil, že je Bůh nosí ve svém srdci: Blahoslavení, vy chudí, neboť vaše je Boží království. Právě s nimi se ztotožnil: *Měl jsem hlad, a dali jste mi najíst...* a učil, že milosrdenství vůči nim je klíčem k nebi» (EG, 197). Církevní prostředí vždy přirovnává k obědu a večeři: «Pokud si celá církev osvojí misijní dynamičnost, musí dosáhnout bez výjimek na všechny. Avšak koho by měla upřednostnit? Když čteme evangelium, nalezneme jednu velmi jasnou směrnicí: pozvi nikoli přátele a bohaté sousedy, nýbrž zejména chudé a nemocné, ty, kdo jsou často podceňováni a zapomenutí, kdo *nemají, čím ti odplatit* (Lk 14,14). Nesmí o tom být pochybnosti a ani neexistují žádná vysvětlení, která by oslabovala toto tak jasné poselství» (EG, 48). Jedná se o přípravu na onu eucharistickou štědrost, o které mluvil jeho falešný prorok "bratr Alois" na setkání Taizé v Praze.⁷⁶

Řečeno jednou větou - z Říma je hlášáno jiné evangelium než to, které jsme přijali. Je to činěno tak evidentní, tragickou formou, že kdo ještě nyní nebere "papežovy" výlety za získáváním politické podpory a přízně všech obyvatel planety za přátelení se světem, není Krista hoden. Kdo nerozumí tomu, že sociální evangelium je vždy evangelium anti-kristovo,⁷⁷ Boha nemiluje. Nehovoří s ním, protože kdyby to dělal, nedovolil by jej konfigurovat na lidskou pýchu. Obrana lidské důstojnosti a práv je znamením toho, že se uvnitř církve již nevyvyšuje Boží jméno. Většina kněží je totálně ztracených a nebýt události šesté pečeti Janova Zjevení, zřejmě by jim nebylo pomoci. Všichni koupili Bergogliovo evangelium o tom, že křesťan nesmí žít «ve stylu postní doby bez Velikonoc» (EG, 6), jako by na té umělé veřejné radosti bylo něco křesťanského. Opravdové přejímání Kristova života je možné jenom, «pokud zůstaneme spojeni s ním jako ratolest na kmeni, a proto se on sám rozhodl zůstat s námi v eucharistii, abychom my mohli zůstat v něm. Když se proto s vírou živíme jeho tělem a krví, jeho láska na nás přechází a uschopňuje nás, abychom zase my byli schopni dávat svůj život za své bratry. Z toho plyne důvod křesťanské radosti, radosti z lásky» (Benedikt XVI., Anděl Páně, 18-03-07).

⁷⁶ 01-01-15: «Neměly by církve, které zdůrazňují, že k přijímání eucharistie je nutná jednota víry a shoda ve služebné správě [!], připisovat stejnou váhu i harmonii a bratrské lásce? Nemohly by nabídnout větší eucharistickou pohostinnost těm, kteří vyjadřují touhu po jednotě a věří ve skutečnou Kristovu přítomnost?».

⁷⁷ EG, 65: «Navzdory celému proudu sekularismu, který v mnoha zemích prostupuje společnost, je katolická církev ve veřejném mínění věrohodnou a spolehlivou institucí, pokud jde o oblast solidarity a péče o nejubožejší. Opakovaně sloužila jako prostřednice, aby pomáhala nalézt řešení problémů týkajících se míru, svornosti, životního prostředí, obrany života, obrany lidských a občanských práv a tak dále». 238: «Evangelizace v sobě zahrnuje také cestu dialogu. V této době existují tři oblasti dialogu, v nichž musí být církev přítomna, aby sloužila plnému rozvoji lidské bytosti a usilovala o obecné dobro...» RadioVaticana. Cz, *Mír nelze vytvořit vlastněním nukleárních zbraní*, 09-12-14: «Mír musí stavět na spravedlnosti, sociálně-ekonomickém rozvoji, svobodě, respektování základních lidských práv... Musíme se hluboce zasadit o posílení vzájemné důvěry, protože jedině důvěra může zavést na zemi pravý a trvalý mír mezi národy».

24. SLUŽBA SVĚTU

Papež Benedikt říká: «Kristova Církev není ekumenická utopie, není to něco, co děláme my», je Tělem, ne ideou (kongres *Cristo: Camino, Verdad y Vida*, 2002). Falešný papež má tuto troufalou ideu: «Dnes, kdy sítě a nástroje lidské komunikace dosáhly nelslýchaného rozvoje, vnímáme výzvu k tomu, abychom objevili a sdíleli "mystiku" společného života, kdy se umíme smísit s ostatními, setkávat se s nimi, brát je do náruče, vzájemně se podepírat a být součástí toho poněkud chaotického davu, který se může proměnit na opravdovou zkušenost bratrství, na solidární karavanu, na svatou pout'» (EG, 87). Všichni musí vyjít ze sebe a připojit se k odpadlictví druhých. Místo vertikálního vzletu nabízí Jorge Mario Bergoglio postup výlučně horizontální: učí dívat se dopředu, překonávat překážky na trati a růst objemem. Jeho církev je sociální klub a jeho bůh samá shovívavost se všemi. Je to církev, která rozumí všem a je otevřená každému, jenom ne Bohu. Církev, která naplňuje chválami sama sebe. Falešní proroci budou slavit výročí reformace, protože katolická církev má klíče ke spáse a NWO jí musí nechat dveře zavřené. Na všech místech planety jsou Bergogliovými poskoky, papouškovými sjednané bludy,⁷⁸ podnikány praktické kroky ke zřízení církve jedné.⁷⁹

Nejvíce Falešný prorok útočí na soukromou modlitbu duchovního a věřícího, aby nebylo legitimní čerpat přímo od Zdroje, Duch svatý je jenom ve společenství «mezi bratry a sestrami». Vrchol veškerých jeho blasfemií by potom mohl být tento: «kontemplace, která vytěšňuje druhé lidi, je klam» (EG, 281). My nemáme žít pro lidi, ale pro Toho, který za nás zemřel, aby mohli být druzí přivedeni k Bohu skrze naše společenství s ním. Neustálými externími aktivitami se víra ztrácí, což Bergoglio ví nejlíp: «Současné se du-

⁷⁸ Bratr Alois, 29-12-14: «Aby Evropa mohla žít v míru a přispívat k pokoji ve světě, musí samozřejmě být budována na užších ekonomických a politických vztazích». 30-12-14: «Jistě, křesťané jsou zde v menšině. Ale v této zemi je také ušlechtilá tradice humanismu, kterou posiluje umění, literatura, malířství a hudba. A tak věřící i nevěřící společně podporují tendenci, která může odolat fádňimu materialismu, který naše společnosti ohrožuje». 31-12-14: «...jde o to rozhodnout se začít znovu žít v solidaritě. Každý si může říct, že pro něj bude přátelství mezi lidmi a národy prioritou, a přispět k tomu talenty, které dostal. Úsilí, nebo dokonce oběti, které to s sebou nese, dávají životu smysl a radost. [...] Jak se můžeme podílet na globalizaci v kladném slova smyslu, takové, která s sebou nenese utlačování chudých lidí nebo menšinových kultur? Jak můžeme žít ve světě, ve kterém stále víc převládá technologie? Mezi hlavní otázky patří nepochybně migrace a ekologie». (*The Externalisation of the Hierarchy*, str. 700: «Exteriorizování *ashrams* budou aktivní v... postupné reorganizaci sociálního řádu - řádu osvobozeného od veškerého útisku a pronásledování menšin, materialismu a hrdosti».) «Vždy bude potřeba pomáhat těm nejchudším. Ale ohled na důstojnost každého člověka nás vede k opuštění povýšeneckého přístupu a k životu ve vzájemnosti. Ti, kdo jsou chudší než my, nám mohou hodně dát. Pomáhají nám být lidštější a někdy také lépe porozumět evangeliu v celé jeho hloubce. My v Taizé nemáme nějaká předem hotová řešení těchto složitých otázek. Naše komunita chce spíš nabídnout prostor k hledání, vzájemnému setkávání lidí a k různým iniciativám». 01-01-15: «Je to radost, že evropské setkání svedlo dohromady křesťany různých vyznání i ty, kteří nesdílejí víru v Krista, ale snaží se být tvůrci pokoje. [...] Nepřišel ale čas dát přednost křesťanské identitě, která je nám všem společná a která nás už v Kristu spojuje? Neměly by se dnes křesťanské církve odvážit shromáždit pod jednou střechou, dokonce ještě předtím, než bude dosaženo shody v teologických otázkách? Apoštolové dostali dar Ducha svatého tehdy, když byli společně i s Marií shromážděni pod jednou střechou. A Duch svatý nás v naší rozmanitosti stále sjednocuje. [...] Jsme tu společně v této nádherné katedrále. Nemohla by se v mnohých městech místní katedrála nebo jiný významný chrám stát domem společné modlitby všech křesťanů z okolí? [...] Opatrování jednoty na obecní úrovni je tradičně spojováno s římským biskupem. Nemohl by být přijat jako služebník, který bdí nad svorností mezi svými bratry a sestrami v jejich obrovské rozmanitosti? Nebylo by možné si představit, že církve přijmou to, že jejich vztah k této službě má různé formy?».

⁷⁹ Iz 30,1-2: *Běda, synové umínění, je výrok Hospodinův, uskutečňujete záměry, ale ne moje, uzavíráte závazky, ale ne v mém duchu, vršíte hřích na hřích. Odcházíte a sestupujete do Egypta, ale mých úst jste se nedoptali, záštitu hledáte u faraóna, utíkáte se do stínu Egypta.*

chovní život zaměňuje za určité náboženské momenty, které sice nabízejí povznesení, ale neposilují setkávání s druhými, nasazení ve světě, nadšení pro evangelizaci» (EG, 78). Osobní vztah k Bohu samotný je pro něj imanentistická zkaženost. «Je třeba se jí vyhnout tím, že církev vyjde ze sebe, zaměří své poslání na Ježíše Krista a bude se angažovat pro chudé. Ať nás Bůh chrání před zesvětštěnou církví v duchovním či pastoračním hávu» (EG, 97)! Kdo neutíká před druhými, vyšel již z ateismu (EG, 254). Jelikož v satanismu neexistuje Bůh, který transcenduje svět, používá Bergoglio výraz *imanence* pro stav, kdy Kristus žije v nás a my v něm - to je nemocné uzavření se do sebe, a *transcendence* pro život ve službě světu a jeho Nové éře. Lze tomu rozumět, když spásonosné je milosrdenství vůči druhým samo o sobě: «Tato pravda hluboce pronikla mentalitu církevních otců a jako kulturní alternativa představovala prorockou resistenci vůči hédonistickému individualismu pohanství» (EG, 193).⁸¹ Cesta k Bohu je unikátně v bratrství, ješitnosti a sdílení zážitků, spása v tom, když hřešíme jedni s druhými. Křesťan má ale zůstat v sobě a tak se odevzdat Bohu, aby měl život - život je vztah a vztah s Bohem, On je naše prodloužení, nekonečné rozvinutí a smysl, odpověď na to, kdo jsme.

Nyní se bude "evangelizovat" již jen New Age doktrínou. «Nezbytnou se stává taková evangelizace, která bude vnášet světlo do nových forem vztahů k Bohu, k druhým a k životnímu prostředí a bude probouzet základní hodnoty» (EG, 74). Její skvělost spočívá především v tom, že je v souladu s naší hříšnou přirozeností: «Evangelizace, která má ducha, je něčím zcela jiným než souborem úkolů prožívaných jako tíživá povinnost, která se prostě snáší nebo přijímá jako něco, co odporuje vlastním sklonům a tužbám» (EG, 261). Samotné slovo *evangelium* je již tolikým abstraktním používáním úplně vyprázdněné. Nelze mluvit o Božím milosrdenství, když neexistuje nic, k čemu by se mohlo vztahovat. «Kněží připomínám, že zpovědnice nemá být mučírnu, nýbrž místem Pánova milosrdenství, které nás podněcuje ke konání možného dobra. [...] Všem se musí dostat útěchy a povzbuzení spásonosné Boží lásky, která tajemně působí v každém člověku, navzdory jeho nedostatkům a pádům» (EG, 44). Vše je tak pozitivní, hodné chvály, všechno působí Duch svatý a všechno směřuje k dobru, že člověk vůbec neví, o co tu vlastně jde. Bergoglio jde ale k jádru: «Dobře víme, že život s Ježíšem je plnější a s ním lze snadněji nalézt smysl každé věci. Proto hlásáme evangelium» (EG, 266). Všichni mu budou "získávat svět pro Ježíše" kompletně zbaveného pravdy. Charismatici již déle věří, že Kristus přijde bez boje, takže jim stačí naznačit, že doba je zde, a oni zařídí vše ostatní.

Chudí bestii slouží k tomu, aby poukazovala na svou velikost (*všechny své skutky konají tak, aby je lidé viděli*) a mohla tvrdit druhým, že jsou jejich cestou do nebe poté, co vyvolá špatné svědomí - toť její gnóze. Chce, abychom se dělili o majetek, o čas, o talenty... a Bůh přestane být tématem. «...biblická napomenutí [...] velice rozhodně vybízejí k bratrské lásce, k pokorné a velkodušné službě, ke spravedlnosti, k milosrdenství vůči

⁸¹ *The Externalisation of The Hierarchy*, str. 30: «Budoucí úsilí bude sestávat z přivedení k manifestaci vědomí duše prostřednictvím předcházejících snah určitých skupin. Proto... snaha musí být skupinová, protože duše má skupinové vědomí a není uvědomělá individuálně; nové pravdy éry vodnáře mohou být pochopeny jedině jako výsledek skupinové snahy». *The Rays V*, str. 341: «Iniciace je skupinová akce. Kdyby jasné myšlení bylo nahradilo egoistickou aspiraci jednotlivce, skutečnost skupinové iniciace by byla evidentní (z těchto důvodů): 1. Duše -ve své vlastní přirozenosti- si je vědoma skupiny a nemá individuální ambice nebo zájmy, ani není nějakým způsobem zainteresovaná na osobnostních cílech. Duše je zasvěcující. Zasvěcení je proces, kterým duchovní člověk, který přebývá v osobnosti, dojde uvědomění si sama sebe jako duše, se silami, vztahy a záměry duše. Když člověk toto pochopí, již v malé míře, začne vnímat skupinu».

chudým. Ježíš nám ukázal tuto cestu pozornosti k druhým svými vlastními slovy a skutky. Proč zatemňovat to, co je tak jasné?» (EG, 194). Solidární a uvědomělý může být každý, pokud jsou tyto vlastnosti chváleny světem, nejde o lásku. Bez víry nelze před Pána přistoupit. To, co bude v den soudu rozhodující, je láska, kterou jsme opětovali Lásce. «Naší první starostí tedy má být pomoc člověku, každému člověku, aby mohl plně lidsky žít. Obnovu země nelze uskutečnit bez obnovy člověka v jeho plnosti. To znamená zajistit, aby každý člověk měl z materiálního hlediska vše nezbytné, ale současně aby mohl žít v osobní svobodě, podle své vlastní zodpovědnosti a prožívat svůj duchovní a náboženský život. [...] nikdo z nás nepracuje sám pro sebe, nýbrž jménem Krista, který nám ukázal cestu služby.⁸² Láska, prožívaná odděleně, je protimluv!», nechal se slyšet Bergoglio při příležitosti solidárního dnu s haitskou církví (10-01-15). "Pokoj Kristův" společně s pokojem, o který usilují nekřesťané, má udělat ze země místo, kde mohou všichni žít, a to je protimluv. Abychom zde mohli žít v míru, je třeba se povzbuzovat v tomto nepravém životě v pustině a zachovávat všechna jeho "dobra". «V každodenním životě obyvatelé často bojují o přežití a v tomto boji se ukrývá hluboký smysl existence, který v sobě obvykle zahrnuje i hluboký náboženský smysl. Musíme ho kontemplovat, abychom navázali dialog, podobně jako Pán se Samaritánkou u studny...» (EG, 72). Nemohlo nám být již jasněji demonstrováno, že lidská transcendentální dimenze je opět anulována ve prospěch kolektivismu. «Co uděláme pro druhé, má transcendentní dimenzi: *jakou mírou naměříte, takovou se naměří vám*» (EG, 179). Máme přijímat vodu jeden druhého a nevážit ji z pramenů spásy. A aby člověk mohl být "spasen", bude se muset Antikristovu totalitnímu systému podřídit; v opačném případě nebude pro svou "nelásku" hoden života.

Mnoho křesťanů dnes mluví bez rozpaků o pokoji a spravedlnosti bez toho, aby zdůrazňovali potřebu obrácení. Svět nezná lásku, protože nezná Boha, a Bůh je v mešních přímlovách mrtvý již i pro katolíky. Překvapivě jsou schopní věřit v možnosti diplomacie a účinnost právních norem. Po Benediktově odstoupení již nikdo nepřipomíná, že jen přijetím evangelia může být člověk v pokoji se sebou samým a s druhými, a že spravedlnost je v poznání Boha. Stoupenci New Age proto mohou usilovat o vládu spravedlnosti bez vlády Spravedlivého v srdci. «Z lásky k Bohu vyplývá účast na Boží spravedlnosti a dobrotě vůči ostatním; láska k Bohu vyžaduje vnitřní svobodu vůči jakémukoliv vlastnictví a všem materiálním věcem: Boží láska se projevuje v zodpovědnosti za druhého» (*Spe Salvi*, 28). Aby byla lež Falešného proroka perfektní, říká, že dříve jsme byli stále jen zavření v chrámech a modlitba byla tím, co neutvářelo praktický život. V návaznosti na to přísahá, že Ježíš byl stále mezi lidmi. Rozjímání nad Slovem totiž osvěcuje rozum a hýbe vůlí člověka jako nic jiného. Úkolem současné církve, která již vyměnila duše za socialismus, je tak lépe provázet lidi jejich absurditou. Kdo je schopen říci dostatečně jasně, že všechna společenská zla plynou ze zanedbání nauky v chrámech a z nedostatku bázně před Bohem? Jediný úřad a milosrdenství pravé Církve je i nadále osvobozovat od moci démona a vnášet do života člověka osvobození věčných důsledků.

⁸² *From Bethlehem to Calvary*, str. 92: «Příkladem Svého života nám dal ideu, která se časem stala ideálem služby, proto dnes mnoho vládců a myslitelů světa věnuje svou pozornost blahobytu člověka a národů».

25. KNĚZ BEZ AUTORITY

V teologii osvobození, jejíž oficiální schválení je na spadnutí, Písmo interpretují zkušenosti a prožívání církevního společenství. Je třeba najít nové, vhodnější pastorační cesty, které nahradí dosavadní oficiální praxi. Pravda je historická, ne věčná a objektivně platná.⁸³ Aby byla učiněna naléhavou potřeba zlidštit rigidní katolické stanovy, jsou přikládány srdcervoucí příklady ze života. V Bergogliově případě nás nepřekvapí ani otevřená anulace smrtelného hříchu.⁸⁴ Jaké metody práce pak tato osoba vštěpuje kněžím? Teologii mají čerpat z Božího lidu, který kromě svých přání vykládá také Boží slovo: «teolog také musí pokorně naslouchat tomu, *co říká Duch církevním obcím*, a to prostřednictvím různých projevů víry, kterými žije Boží lid» (proslov k Mezinárodní teologické komisi, 05-12-14). Pastýřská láska pak již nespočívá v «rozdělování pokrmu pravdy křesťanskému lidu» při slavení mše svaté (Benedikt XVI., promluva, 01-06-06), nýbrž v obyčejném lidském rozmlouvání: «Dialog je mnohem víc než sdělení nějaké pravdy. Dochází k němu pro radost z rozmlouvání a pro ono konkrétní dobro, které prostřednictvím slov vzájemně sdílí ti, kteří se mají rádi. Je to dobro, které nespočívá ve věcech, nýbrž v samotných osobách, které se v dialogu vzájemně odevzdávají. Čistě moralistické nebo instruktivní kázání a také takové kázání, které se stává exegetickou přednáškou, omezuje toto sdílení srdcí, k němuž v homilii dochází...» (EG, 142). Falešný prorok si vzal do úst Jana Pavla II., který v konkrétním kontextu *Dies Domini* nemluví o kněžském komentáři Božího slova, ale o rozmluvě Boha s člověkem prostřednictvím liturgických čtení, a prohlásil, že homilie «je nejvýznamnějším momentem dialogu mezi Bohem a jeho lidem» (EG, 137). Dialog Pána s jeho lidem se projevuje blízkostí kazatele a radostností jeho gest (EG, 140) a kultura lidu je pramen živé vody pro to, co se má říkat a jak se to má říkat (EG, 139). «Kazatel je bytost kontemplativní, která se v nazírání zaměřuje na slovo podobně jako na lid. Tak objevuje "tužby, zvláštní vlohy i meze, způsob modlitby, podoby lásky, způsoby uvažování o životě a světě, které jsou pro tu kterou skupinu lidí charakteristické", věnuje pozornost "konkrétnímu lidu, k němuž se obrací, jeho jazyku, symbolům a otázkám, které klade" (EG, 154)». Sám Ježíš vynakládal úsilí na dialog (EG, 141), «byl velice otevřený k lidem a hledal cesty, jak pomoci» (kázání, 15-12-14), toužil s námi trávit svůj čas.

⁸³ Biskup Franz-Josef Bode pro DomRadio.De, 25-02-15: «Pro mne je také důležitá jedna zásadní teologická otázka: v jakém vztahu je dnes církevní učení ke každodennímu životu lidí? Vkládáme dostatečným způsobem konkrétní zkušenosti lidí do učení? Nemůže to zůstat tak, že učení bude odděleno od života. [...] Většina německých biskupů je nakloněna tomu, aby za určitých podmínek byl znovu sezdáním rozvedeným umožněn přístup ke svátostem. Již jsme to také sdělili Římu. Je však ještě třeba intenzivněji diskutovat o tom, jaké cesty otevírají Bibli a tradici církve».

⁸⁴ La Nación, 04-12-14: «Je pravda, že se objevily pozice více z jedné či z druhé strany. Avšak na rovině hledání pravdy. Můžete se mě zeptat: Byl tam někdo, kdo byl ve svých pozicích naprosto neústupný? Ano, někteří ano. To mi však nedělá starosti. Jde o to modlit se, aby je Duch svatý obrátil... [...] V případě rozvedených a znovu sezdáných jsme se ptali: Co s nimi uděláme, jaké dveře jim lze otevřít? A byla to pastorační starost: budeme jim tedy podávat přijímání? Řešením není podávat přijímání. Jenom toto řešením není. Řešením je integrace. Nejsou exkomunikováni, to je pravda. Nemohou však být kmotry, lektory, nemohou podávat přijímání, nemohou učit katechismus, nemohou dělat mnohé, tady mám seznam. Tak to vypadá, že jsou de facto exkomunikováni! Je proto třeba otevřít ty dveře trochu více. Proč nemohou být křesťanští kmotry? Někdo řekne: Jaké svědectví by dávali svému kmotřenci? Svědectví muže či ženy, kteří říkají: Podívej, pochybil jsem, v tomto bodě jsem ujel, ale věřím, že mne Pán má rád a chci se držet Boha. Hřích mne nepřemohl, jdu dál. Jaké svědectví je větší? A když přijde někdo z těch zkorumpovaných politických podvodníků, které máme, je církevně sezdán a chce být kmotrem, přijmete ho? A jaké svědectví dává kmotřenci? Svědectví korupce? Znamená to, že musíme udělat nějakou změnu v hodnotících vzorcích».

«Další charakteristikou je pozitivně laděná řeč. Nesdělujeme v první řadě to, co se nemá dělat, ale spíše nabízíme, co můžeme dělat lépe. Nicméně když poukazuje na něco negativního, snaží se vždycky ukázat také nějakou pozitivní hodnotu, která může posluchače přitáhnout, aby nezůstalo jen u nářků, stížností, kritiky a výtek. Pozitivní kázání navíc vždy vlévá naději, směřuje k budoucnosti, nenechává vězet v negativismu. Je dobré, aby se kněží, jáhni a laici pravidelně setkávali a společně nacházeli možnosti, jak učinit kázání přitažlivějším» (EG, 159). Ať je zřejmé, že všichni kněží, kteří mu leží u nohou, se budou zodpovídat především za tu nemožnost, které je potřeba k obdivování něčeho tak neskonale trapného. «Spíše než jako odborníky na apokalyptické diagnózy nebo obskurní soudce, kteří mají zálibu ve vyhledávání všech rizik a úchylek, je dobré, aby nás lidé vnímali jako radostné hlasatele vznešených nabídek...» (EG, 168). Kolik křesťanů již uvažuje o církvi z lidského, a ne Božského soudu, z pohledu přitažlivosti. A kolik kněží nemluví o tom, co musíme překonávat, abychom se mohli radovat, když už se tedy máme radovat. Člověku uvnitř ani vně církve nepomůže konstatace "jsi zachráněn", protože neví, co má za problém. Je k ničemu «poukazovat na kýžené dobro, čím přispívá životu v jeho zralosti, plné realizaci, plodnosti» (EG, 168), protože to se svědomím věřícího nehne ani o milimetr. Taková je ale zvrácenost osoby, která uchvátila papežský trůn: «Nechce se po nás, abychom byli neposkvrnění, ale abychom stále rostli, hluboce prožívali touhu pokročit na cestě evangelia a nepodléhali skleslosti. Je nezbytné, aby měl kazatel jistotu, že ho Bůh miluje, že ho Ježíš spasil a jeho láska má vždy poslední slovo» (EG, 151). Stejným způsobem Falešný prorok argumentuje, že se není třeba bát posledního soudu, kde Ježíš bude stát na naší straně, protože nás nepřišel odsoudit. A on by jistě stál, pokud by člověk nerozhodoval o svém osudu sám. Když duše opustí tělo, nedá se již nic změnit.

Kazatelna je dnes jediné místo, kde by ještě mohla být slyšet pravda od autority, proto nový "papež" předkládá tyto rady: «Je to osobitý žánr, poněvadž jde o kázání v rámci liturgického slavení, a v důsledku toho musí být krátká a nepůsobit dojmem, že jde o přednášku či vyučování» (EG, 138). Eucharistickou oběť přirovnává k banketu a kněze k mládenci, který nemá na zábavě zabírat celý prostor pro sebe a vést prázdné nebo zpupné řeči: «V Bibli nalezneme i doporučení, jak připravovat kázání, abychom mu zajistili náležitou úroveň: *Bud' v řeči stručný, málo slovy pověz mnoho* (Sír 32,8)» (EG, 156). Konečně je třeba pochopit, že se u ambonu nemají rozebírat témata, která věřící nechtějí slyšet. Kazatele Bergoglio také vybízí k tomu, aby věnovali čas literárním analýzám a hledali pravý smysl biblických slov, protože i dříve «v některých otázkách lid postupně dospíval k pochopení Boží vůle na základě prožité zkušenosti» (EG, 148). A víme, že když kněží sami hledají ústřední poselství textu, předělávají Boha k lidskému obrazu. Riziko je udělat z Ježíše lháře, jako se to daří zednářům. Aby duchovní úplně měli svou funkci, formuluje "římský biskup" své promluvy jen ve smyslu sociologicky nazírané církve a říká, že nejlépe kněz rozumí tomu, kdo je, když obvažuje individuální rány lidu. Nakonec má jenom radost, chudobu a poslušnost a skutečně nepotřebuje ke svému povolání nic nadpřirozeného, protože jej pomazává kdo? Lid (homilie na Zelený čtvrtek roku 2014)!

Od falešných církevních reformátorů budeme stále slyšet jednostranná svědectví o tom, jak se Ježíš přibližoval chudým a vyděděným a neštil hříšných, a že je tedy třeba přezkoumat misi církve, aby byla věrnější evangeliu. «Celý Ježíšův život byl kněžským životem v tom smyslu, že se stal člověkem, byl chudý, bojoval za spravedlnost, kritizoval neřesti moci, identifikoval se s nejvíce utlačovanými a bránil je, choval se k ženám bez

diskriminace, narážel na ty, kteří měli jiný obraz Boha a náboženství a vlastní věrností byl donucený k tomu, aby byl pronásledovaný a ukřižovaný mimo město. Toto originální Ježíšovo kněžství je to, které má pokračovat v dějinách» (proslov "kardinála" Maradiagy na univerzitě v Dallasu, 25-10-13). Věřit v něj znamená stejně činit. Myslet na nějaký kvalitativní rozdíl mezi klérem a laiky není spravedlivé. V Božím lidu nacházíme kategorie společenství a služby; je třeba usilovat o «dosáhnutí autentické koexistence jako bratrů a rovných. A tohoto cíle nelze dosáhnout hierarchickou mentalitou, chápáním služebního řádu jako vyššího presbyterátu, privilegovaného a exkluzivního», pokračoval Maradiaga. Proto Falešný prorok hovoří o jakémisi excesivním klerikalismu,⁸⁵ který údajně působí, že se lidé v církvi cítí nespokojeně. Prosazením *lidové církve* rozloží kněžskou hierarchii, nutnou k udělování svátostí, a tak zničí moc Krista nad jeho institucí. Nemůže se zmínit o tom, že kněz je zvláště pomazán Duchem svatým a jedná *in persona Christi*, a napadá jeho nadpřirozený úřad, protože služebník bez Kristovy autority je k ničemu, a o to jde celému jeho ekumenickému hnutí. «Kněžství vyhrazeno mužům jakožto znamení Krista - Ženicha, který se odevzdává v eucharistii, je otázka, o které se nepochybuje, nicméně může se stát příčinou určitého konfliktu, pokud se svátostná pravomoc příliš identifikuje s mocí. Netřeba zapomínat, že mluvíme-li o kněžské pravomoci, "nacházíme se na rovině funkce, a ne na rovině důstojnosti a svatosti". Služebné kněžství je jedním z prostředků, které Ježíš užívá ke službě svému lidu, ale zásadní důstojnost plyne ze křtu, který je dostupný všem» (EG, 104). Pochopitelně není citace, na kterou by neodkazoval podvodně, list *Christifideles Laici* nemluví o knězi, ale o rodech, muž nemá větší důstojnost než žena. Důstojnost kněze dokážeme na zemi pochopit možná tak z jedné setiny.

⁸⁵ EG, 102: «Laici jsou jednoduše nezměrnou většinou Božího lidu. Slouží jim menšina, kterou tvoří svěcení služebníci. [...] Máme velký, byť nedostačující počet laiků se zakořeněným smyslem pro společenství a obrovskou věrností závazku k čínorodé lásce, katechezi a slavení víry. Uvědomění této odpovědnosti laiků rodící se ze křtu a biřmování není všude stejné. V některých případech proto, že nebyli formováni k přijímání odpovědnosti, v jiných proto, že nenašli prostor ve svých místních církvích, aby se mohli vyjádřit a jednat, z důvodů přepjatého klerikalismu, který je drží stranou od rozhodování».

26. GLOBALIZAČNÍ PRINCIPY

«Představa jednoho světového náboženství a nutnost, aby se objevilo, jsou dnes mocně vyžadované a pomalu se na nich pracuje. Sjednocení kréd je dnes debatní oblastí. Pracovníci náboženského sektoru zformulují univerzální program nového náboženství. Tato práce láskyplné syntézy položí důraz na jednotu a bratrství ducha. Tato skupina představuje velmi speciálním způsobem kanál pro aktivity Krista, světového Instruktora. Program nového světového náboženství bude sestaven nesčetnými skupinami, které pracují inspirovány Kristem. Duchovní musí pamatovat, že lidský duch je větší než všechny církve a jejich nauky. Bůh pracuje různými způsoby, a to je jeden z důvodů, proč je třeba vyřadit nepodstatné doktríny. Díky důrazu, který byl položen skrze mnohá kréda a náboženské agenty na zásadní nauky a jejich jednotu, se zjeví plnost pravdy. To bude uskutečněno novým světovým náboženstvím, které se zkompletuje po Kristově znovuzrození» (*The Reappearance of The Christ*, str. 159). Pravda není na oficiálních místech k nalezení a trest za život mimo pravdu je věčná smrt. Tímto způsobem je práce Falešného proroka nekonečně závažnějším zlem než zabíjení těla, které doprovází násilné prosazování globalizace⁸⁶ - je třeba chápat, že rozsudek smrti tady není viditelný, aby se mohlo dále podvádět. V jeho exhortaci nalézáme v části *Sociální rozměr evangelizace* zakódovaný nábožensko-politický program Iluminátů, který běžní čtenáři považují za "špatně srozumitelný filosofický text", a jedná se o parodii Božího příslibu, že sjednotí v Kristu všechno na nebi a na zemi, až se naplní čas. Jakmile padnou okovy národnostních omezení a svět bude řízen centrálně, pochopitelně se již nebude válčit. *A až budou říkat 'je pokoj, nic nehrozí', tu je náhle přepadne zhouba jako bolest rodičku, a neuniknou* (1Te 5,3). Pro nevěřícího člověka je přirozené, že toleruje různé hříšné výstřelky, které se jej přímo nedotýkají, aby mohl žít se svým okolím v míru. Bůh si ponechá jen *zbytek lidu*, který bude posvěcovat jeho jméno, *sedm tisíc mužů*, kteří neskloní kolena před Baalem.

Principy, které představuje Bergoglio v kapitole *Obecné dobro a sociální mír*, jsou tou nejdrzejší indoktrinací do Nového světového řádu. Vyzdvíženy jsou pojmy čas, jednotu, realita a celek, kterými Falešný prorok podsouvá globalistickou luciferiánskou mentalitu na místo evangelizace. Princip číslo jedna: «Existuje bipolární napětí mezi plností a omezením. Plnost vyvolává vůli mít všechno [satanova vláda nad světem] a omezení je zeď, která se mu staví do cesty [rozdílnosti tradičních kultur]. "Čas" [mesiánský čas, éra vodnáře] pojmáný v širokém smyslu se vztahuje k plnosti a vyjadřuje horizont, který se před námi otevírá, zatímco okamžik je výrazem omezení, jež je v omezeném prostoru zakoušeno [suverénní státy]. Občané žijí v napětí mezi konjunkturou okamžiku a světlem času, širšího horizontu, utopie, která nás otevírá budoucnosti jako účelové příčině, která přitahuje. Odtud plyne první princip pokroku při utváření lidu: čas je nadřazen prostoru» (222). (Stejně tvrzení o vztahu času a prostoru, které při prvním čtení nevzbuzuje velkou důvěru v duševní zdraví autora, vložil již do *Lumen Fidei*. Také odstranil všechny zmínky o katolické církvi.) «Tento princip dovoluje pracovat dlouhodobě, bez posedlosti okamžitými výsledky. [...] Jedno z pochybení [v originále "jeden z hříchů"], ke kterým dochází v sociálně-politickém dění, spočívá v upřednostňování prostoru moci před časem procesů. [...] Čas dává řád prostorům, osvětluje je a přetváří v články řetězu, který bez zpětných

⁸⁶ Abd 1,3-4.9-10: ...v srdci si říkáš: *Kdo by mě strhl k zemi? I když sis založil hnízdo vysoko jak orel a položil je mezi hvězdy, strhnu tě odtud, je výrok Hospodinův. ...na Ezauově hoře budou všichni vyhlazeni, protože vraždili. Pro násilí na tvém bratru Jákobovi přikryje tě hanba, budeš vyhlazen navěky.*

chodů neustále roste [výroba sjednocené Evropy ap.]. Jde o to, abychom dávali přednost takovým skutkům, které ve společnosti plodí nové dynamismy a vtahují ostatní lidi i skupiny,⁸⁷ jež je budou rozvíjet, dokud nepřinesou plody v důležitých dějinných událostech [jedna církev a vláda]» (223), čteme dále, a podobně: «Někdy si kladu otázku, kdo jsou ti, kteří se v aktuálním světě reálně starají o zrod procesů, které by spíše utvářely lid než usilovaly o bezprostřední výsledky, které produkují snadný, rychlý a prchavý politický zisk, ale nepředstavují lidské naplnění» (224). V italském textu je "nebudují plnost lidství"; plnost lidství zajistí úplná exterminace Boha. «Nové celosvětové náboženství [...] bude klást důraz na vzývání energií a volání po "plnějším životě"», slíbila Bailey v knize *A Treatise on the Seven Rays* (5. díl, str. 75). «Podobenství o pšenici a koukolu popisuje důležitý aspekt evangelizace, ukazující, jak nepřítel může zaujmout prostor království a působit škody koukolem [rozkolníci, kteří nepřejí radosti tohoto evangelia], ale zvítězí nad ním kvalita zrna, která se projeví časem» (225), končil Bergoglio první úvahu.

Druhý princip hovoří doslova o tom, že uzavřením kulturní dohody lze sladit rozdílnosti v nové, slibné syntéze (230). «Zastavíme-li se v konfliktní konjunktuře, ztratíme smysl pro hlubokou jednotu reality» (226). Někteří lidé si nad konflikty umývají ruce, ale ono «je možné rozvíjet společenství v různosti, společenství, jež jsou schopni uskutečňovat pouze šlechetní lidé,⁸⁸ kteří mají odvahu vystoupit nad konfliktní rovinu a nahlížejí na druhé v jejich nejhlubší důstojnosti. Proto je nutné postulovat princip, který je pro vytváření sociálního přátelství neodmyslitelný: jednota je nadřazena konfliktu» (228). Sjednocení konfliktů je «řešení na vyšší rovině, která v sobě uchovává cenné možnosti protikladných polarit» (228): Hegelova dialektika není vůbec skrývána. Čeho je však třeba se zbavit, je tradiční duální pojmání skutečností: «Kristus sjednotil všechno v sobě: nebe i zemi, Boha a člověka, čas a věčnost, tělo i ducha, osobu a společnost» (229).

Prostřednictvím principu, ve kterém je realita nadřazena ideji, nás falešný papež vybízí k tomu, abychom se soustředili na přítomnost a neuchylovali k metafyzickým fantaziím. «Existuje také bipolární napětí mezi ideou a realitou. Realita jednoduše je, idea se vypracovává. Mezi oběma se musí odvíjet soustavný dialog, přičemž idea se nesmí oddělovat od reality. Je nebezpečné žít v říši pouhého slova, obrazu, sofismatu» (231). Jinými slovy, teorie se vypracovává podle aktuálního smýšlení lidí. "Pravda" teologů osvobození «se uskutečňuje v dějinách a v praxi. Čin je pravda. Ideje, které k akci vedou, jsou naproti tomu měnitelné. Rozhodující je jen praxe. Ortopraxe je jediná ortodoxie» (*O víře dnes*, str. 154). Protože Mesiáš přišel reálně v těle, je třeba kázat realitu a nezatemňovat ji andělským purismem, formálními projekty nebo antidějinnými fundamentalismy (231).⁸⁹ Lépe

⁸⁷ *The Externalisation of The Hierarchy*, str. 486: «Takto jde vpřed nová vlna života, od nejvyššího Bytí naší planety přes studované duchovní skupiny osvícených a dokonalých lidí až k vnějšímu světu každodenního života, kde uvážliví a humanitární muži a ženy poskytují službu. Plán je připraven, aby byl inteligentně aplikován a naplněn».

⁸⁸ *The Externalisation of The Hierarchy*, str. 334: «Hlavní nutností každého a všech těch, kteří mají podpořit tuto budoucí práci, je podněcovat rozvoj vůle milovat a dát se do práce. Toto úsilí může být uskutečněno jen lidmi, kteří milují své bližní a jsou dostatečně osvíceni».

⁸⁹ *The Externalisation of The Hierarchy*, str. 292: «Odpověď nebo reakce lidstva na božského Posla vytváří ve svém čase uznání něčeho transcendentního, něčeho žádoucího, pro co bojuje... Tato nová skutečnost [...] podněcuje člověka k tomu, aby vykročil dopředu směrem ke světu reality a pryč od světa iluze. Každé zjevení jej přibližuje ke světu příčin». RadioVaticana.Cz, *Stvoření mají chránit nejenom křesťané, ale všichni*, 07-02-15: «Svatý otec vyzval překonat pokušení zůstat u pouhého zamyšlení, které nemá vliv na realitu, a poukázal na tři konkrétní momenty. První se týkal způsobu jednání: "Mějte pohled a srdce upřené nikoli

pochopt Bergogliovy záměry umožňuje Benediktova kniha *Ježíš Nazaretský*: «Nastolit pořádek ve světě sami, bez Boha, počítajíc jen s našimi schopnostmi, uznat jako pravdivé pouze politické a materiální skutečnosti a nechat Boha stranou jako něco iluzorního, to je pokušení, které nás ohrožuje mnoha způsoby. Pokušení je vlastní adoptovat morální zdání. [...] Předstírá, že nás učí to nejlepší: opustit konečně vše iluzorní a užívat účinně naše síly pro vylepšení světa. Představuje se s ambicí pravého realismu. Skutečné je to, co se konstatuje: moc a chléb. Po tomto se Boží věci zdají nereálnými, druhořadým světem, kterého reálně není třeba».

Čtvrtý totalizační princip potřebuje nejméně vysvětlování. «Celek je víc než část a je také víc než pouhý součet jeho částí. Netřeba se tedy přespříliš zaobírat omezenými a částečnými otázkami. Je třeba stále rozšiřovat pohled, abychom rozpoznali větší dobro, které prospěje nám všem. Je však třeba to činit bez vytáček a bez ztráty vlastních kořenů. [...] Člověk, jenž si uchovává svůj osobní svéráz a neskrývá svoji identitu, když se ochotně začleňuje do společenství, se neanuluje, nýbrž dostává se mu stále nových podnětů pro jeho vlastní rozvoj» (235). K tomu Bergoglio předkládá zcela logickou teorii: «Modelem je mnohostěn, jenž představuje konvergenci všech jeho částí, přičemž každá z nich si uchovává svou originalitu. Jak pastorační působení, tak i politická aktivita se v takovém mnohostěnu snaží od každého získat to nejlepší. Jsou tam začlenění chudí s jejich kulturou, plány a potencialitou. Dokonce i lidé, kteří mohou být kritizováni za své omyly, mohou nabídnout něco, co se nesmí ztratit. Je to jednota národů, které si v univerzálním řádu uchovávají svůj svéráz; je to celek lidí ve společnosti, která hledá obecné dobro, jež opravdu zahrnuje všechny» (236). Na všechny jeho aktivity v tomto směru můžeme aplikovat Benediktovo varování: «Protože člověk zůstává stále svobodný a jeho svoboda je také stále křehká, na tomto světě nikdy nebude existovat definitivně zřízené a upevněné království dobra. Kdo by sliboval definitivně a navždy platný lepší svět, svými sliby jen klame; přehlíží totiž lidskou svobodu. Tu je třeba stále znovu získávat pro dobro. Svobodná účast na dobru neexistuje automaticky sama od sebe. Pokud by existovaly struktury, jež by ustavily definitivně platný -dobrý- stav světa, lidská svoboda by byla popřena, a proto by nakonec takové struktury ani nemohly být dobré» (*Spe Salvi*, 24b). Na rozdíl od Svatého otce, Lžiproroka budou muset respektovat všichni, protože je diktátor. Vždy znovu zdůrazňuje cíl své prostitute církve: «Evangelium má měřítko celku, které je mu vlastní: nepřestává být dobrou zvěstí [...], dokud nesjednotí všechny lidi na hostině království» (237). Islám jako zvláštní náboženství uzavřené ve svém způsobu života nevyhovoval, proto byl v posledních desetiletích zneužit luciferiánskou dialektikou, aby vše vyústilo do tentokrát již finální globální syntézy a jednoho mírového náboženství, poté co svět získá maximální odpor ke všem partikulárním vyznáním. Bergoglio má za úkol uspat svými pozemskými nesmysly všechny obyvatele planety, podvést celé masy vytvořením falešné ekumenické církve, a takto je předat Antikristu.

na krizový pragmatismus, který vybízí jen k přechodným řešením, ale zaměřte se rázně na řešení strukturálních příčin chudoby. Pokud chceme opravdu vyřešit problémy a neztratit se v sofismatech, je nezbytné vyřešit kořen veškerého zla, kterým je nerovnost».

27. NEW AGE DESATERO

Pravidla pro ideální lidské soužití, se kterými všichni nemohou více než souhlasit, stanovil Falešný prorok Bergoglio na konci července minulého roku při rozhovoru s argentinskou Vivou. Jejich nepředstavitelná odezva mu vysloužila označení "nejvlivnější muž světa". Přirozeně na nich není "nic špatného". Je to desatero světské autority, která vytváří úlevné ovzduší bez Boha a všichni, kdo jsou ze světa, jej slyší a následují. Jedná se o plně univerzální návod na to, jak být šťastný v pekle - podobně jako ve 4. bodě své exhortace připisuje větu *nezbavuj se dobrodiní, které ti nabízí den* (Sír 14,14) láskyplné Boží výzvě přes to, že Bible na onom místě hovoří o cestě do podsvětí. Na prvním místě nalezneme jeho oblíbené "žij a nechej žít" druhé v jejich svobodě myšlení, v tom, co každý považuje za dobré. Neexistuje neřest a ctnost, lidská a Boží vůle, oceňuje se všechno to, co znamená jít dopředu a nebrání druhým jít dopředu. «To je první krok k míru a radosti», vysvětluje Jorge. "Dávej se druhým" v mrtvých komunistických dílech, "pohybuj se klidně" jako král mezi těmi, co ještě něco řeší. Čtvrtá rada spočívá v nacházení volného času mezi prací na hraní si s dětmi, pátá vyhlašuje neděli jako den rodiny. Lidské úsilí snímá hříchy světa, proto je třeba "mladým kreativně nabízet práci" a "starat se o přírodu". "Nemluvme špatně o druhých" a "nechme bokem náboženský proselytismus", který paralyzuje. Ode všech musí být slyšet volání po míru,⁹⁰ uzavírá dekalog "papež".⁹¹

Momentálně je to jistě ta nejvyšší světská moudrost, jaké lze dosáhnout. Podobně hovořící lidé si myslí, že ohromují svými uvědomělými názory, jsou však oběťmi modelace myšlení prováděné hnutím New Age, které «už svou práci vykonalo» (Vlastimil Marek, 2007) a sbírá plody. Máme tu toto skupinové vědomí a vnímání, pod kterými je již svět prakticky jednocen. «Cíl nového sociálního řádu, nové politiky a nového náboženství tkví v zajištění rozvoje lidského vědomí za účelem zavést a představit lidem vyšší hodnoty a skončit s kralováním materialismu. Nakonec je to meta, kterou si stanovili skuteční znalci a lidé duchovně orientovaní v různých dobách, aby zřídili režim Božího Království, dohled duše, jejíž přirozenost je láska, a dokončili práci, kterou začal Kristus, éru míru na zemi a dobré vůle mezi lidmi» (*The Rays II*, str. 632). Za milé chování se postaví každý, ne už tak za Boží zákony. Jedinec bude kompletně zbožštěný, jakmile bude jednat výhradně podle své vůle, a takto všichni budou moci být kontrolováni jednou Duší - satanem. Křesťanství již bylo zničeno a nyní je třeba odstranit Boží království ze srdcí. Člověk neexistuje jako čistá chemie, pokud odpadne od Boha, odpadne od sebe samého.⁹² Nevytváří sám sebe, neurčuje, kým je a kam jde; je stvořením, které má možnost najít nebo ztratit cestu, která odpovídá jeho bytí (Joseph Ratzinger). Bergoglio s úspěchem fixuje způsob žití, jako by prostředky byly cíli. I když vyjadřuje podporu různým náboženstvím

⁹⁰ Jer 8,9.11-12: *Hle, odvrhli Hospodinovo slovo, k čemu jim bude moudrost? Těžkou ránu dcery mého lidu léčí lehkovážnými slovy: Pokoj, pokoj! Ale žádný pokoj není. Zastyděli se, že páchali ohavností? Ne, ti [...] neznají zahanbení. Proto padnou s padajícími, klopýtnou v čase, kdy je budu trestat, praví Hospodin.*

⁹¹ *O víře dnes*, str. 66: «Křesťan nedělá pro své bratry to, co má, pokud jim nehlásá Krista, který nás vykupuje především z hříchu; pokud nehlásá realitu odcizení ("pádu") a současně realitu milosti, která nás vykupuje a osvobozuje; pokud nehlásá, že k obnovení naší původní esence potřebujeme pomoc z vnějšku; pokud nehlásá, že trvání na seberealizaci a samovykoupení nevede ke spáse, ale ke zničení; pokud nehlásá, konečně, že pro naši záchranu je třeba se oddat Lásce».

⁹² Jer 17,5-6: *Toto praví Hospodin: Proklet buď muž, který doufá v člověka, opírá se o pouhé tělo a srdcem se odvrací od Hospodina. Bude jako jalovec v pustině, který neokusí přicházející dobro. Bude přebývat ve vyprahlém kraji, v poušti, v zemi solných plání, kde nelze bydlet.*

a bohům, netají se tím, že jeho posledním zájmem je jen tak si se všemi povídat o lidském životě.⁹³ V univerzálním náboženství ostatně pochopíme, že humanismus byl od počátku cílem všech spiritualit, té křesťanské v první řadě. Ateistům bylo podáno vysvětlení: náboženské texty v sobě nesou «hluboké humanistické principy, které mají racionální hodnotu, ačkoli jsou prodchnuty náboženskou symbolikou a naukou» (EG, 256).

«Bud' dnes vsadíme na dialog a na kulturu setkávání, anebo všichni prohrajeme», prohlásil Bergoglio již při tolika příležitostech. New Age spiritualita neruší naše vlastní pravdy, ničí filosofický koktejl a nic nám neukládá zvenčí, protože neexistuje ontologická skutečnost, všechno má smysl čistě funkcionální. "Duch svatý" v souladu s tím «vzbuzuje na každém místě projevy praktické moudrosti, které pomáhají snášet životní potíže a žít více v pokoji a souladu. Také my křesťané můžeme mít užitek z tohoto bohatství, které se v průběhu staletí ustálilo a může nám pomáhat lépe prožívat naše vlastní přesvědčení» (EG, 254). Všichni totiž společně hledáme dobro a krásu, a také pravdu, kterou Falešný prorok zatím nemohl vymezit, protože je to pravda o božství člověka.⁹⁴ Jeho taktiky vytrvale šlapou po Božím slově, které vybízí ke kenosi, sebemaření, a povyšují na posvátné slovo všudypřítomný hospodský primitivismus.⁹⁵ Jediné, v čem je třeba růst, je v poznání Boha. Tak poznáváme nekonečný rozdíl mezi ním a námi v čistotě srdce a zaujímáme kající postoj. Falešný prorok však potřebuje udržovat lidi v temnotách až do pohodlné smrti, nesmí dovolit, aby jim spadnul závoj z očí a byla vidět špatnost a konečnost tohoto světa. Vytvoří prostředí, kde pravda a satanovy lži nebudou odděleny, a budou v míru, aby to nebylo nápadné. Veškeré pokusy o přivedení k nadpřirozené Kristově nauce za tělesnými skutečnostmi jsou jeho církví příkře odmítány.

Když ve jménu "dobra" spojíme síly, jak Bergoglio radí, ukáže se znovu a konečně, že největším nepřítelem člověka je sám člověk. «Pokud srdce člověka není dobré, žádná jiná věc nemůže být poté dobrá. A добрota srdce může pocházet jen od Toho, kdo je Dobrota samotná, Dobro», píše Benedikt XVI. ve své první knize. Když se nepřichází pro chléb k Bohu, když se «nerespektuje hierarchie dober, nýbrž se převrací, není již spravedlnost, není starost o člověka, který trpí, ale dochází k nesouladu a ničení také v prostředí materiálních statků. Když se dá Bohu druhořadá důležitost, [...] troskotají právě ty věci, které se jeví jako podstatnější». Křesťan jako jediný skutečně rozumí potřebám člověka. Obecné dobro je padělek dobra, slouží hlavně k tomu, aby člověk nemohl být Milostí pozvedán k božskému životu, aby nemohl být obejmut Nekonečnem. Antikristův náměstek všechny ujišťuje, že ví, jak se v životě drou a co si za to zaslouží, a jakmile jsou v jeho

⁹³ EG, 257: «Jako věřící se cítíme nablízku také těm, kteří se nepokládají za součást žádné náboženské tradice... Vnímáme je jako cenné spojence v úsilí o obranu lidské důstojnosti, při vytváření mírumilovného soužití mezi národy a při ochraně stvoření. Zvláštním prostorem jsou takzvané nové areopágy, jako "nádvoří národů", kde "věřící a nevěřící mohou vést dialog o zásadních tématech etiky, umění a vědy a o hledání transcendence". Také toto je cesta míru pro náš raněný svět».

⁹⁴ RadioVaticana.Cz, *Svatý otec: Je třeba změnit výchovu, má-li se zamezit civilizační krizi*, 06-02-15: «V každém z vás je skříňka a v ní je poklad. Vaší úlohou je skříňku otevřít, vyjmout onen poklad, dávat mu růst, věnovat jej druhým a od nich zase obdržet jejich poklad. Každý z nás má uvnitř svůj poklad».

⁹⁵ RadioVaticana.Cz, *Papež: Na zbraně a spekulace peníze jsou, v ostatních věcech vládne finanční krize*, 21-11-14: «Dnes se říká, že spoustu věcí nelze dělat, protože chybějí peníze. A přece na určité věci jsou peníze vždycky a nedostává se jich na jiné. Například se najdou peníze na nákup zbraní, aby se vedly války, a na bezskrupulózní finanční operace také. O tom se obvykle mlčí, zatímco se velmi zdůrazňuje nedostatek peněz pro vytváření pracovních míst, pro investice do vzdělání, do talentů, pro zvyšování životní úrovně, pro ochranu životního prostředí».

spárech, mají svůj duchovní život vyřešený, protože Ježíš už za nás vše udělal. Nikdo se nebude učit soucitu s bližním podle jeho vzoru a nebude sdílet jeho skutečné zájmy. Křesťanskou tradici zcela pohltila idea *dobrého člověka*, který neexistuje, nenávidíme se a nejsme lepší než zmije. Je třeba naslouchat Bohu, abychom mohli být vedeni od víry k lásce, říká Benedikt XVI. «Jen tam, kde se prožívá tato poslušnost, se rodí a rostou city, které umožňují obstarat také chléb pro všechny».

Když je Bůh, «realita, bez které žádná jiná věc nemůže být dobrá», ignorován, je lidská snaha o lidštější svět lživá a je to utopie, která končí Babylonem a úplnou bezzákonností. Ta ďáblova schopnost budit dojem, že neexistuje, se odráží v popírání faktu, že by lidská přirozenost měla být od pádu narušená⁹⁶ a člověk měl být závislý na očistující vodě a život dávající krvi, které vytryskly z Kristova probodnutého srdce. «Lidské království zůstává lidským a ten, kdo tvrdí, že může vystavět svět podle satanova podvodu, nechává svět klesnout do jeho rukou», shrnují stránky *Ježíše Nazaretského*. Můžeme se tvářit, že si to neuvědomujeme, ale odklon od Boha k člověku znamená příklon k sobě samému. Rozšiřování ega je jednoduše vzájemné. Člověk musí zajistit druhým (v omezené míře) ty výsady, které chce pro sebe, aby je chtěl ve spravedlnosti. New Age celým svým působením apeluje na nejvnitřnější pýchu člověka, oslavuje ji a dále rozvíjí. Máme věřit sami sobě, uvědomovat si sama sebe, mít rádi sami sebe, myslet na sebe, odměňovat se, promíjet si, poznávat své potřeby. (Takto je již hlášána genderová rovnost přímo z Vatikánu.⁹⁷) Hesly této všem dobře známé filosofie je "dělej, co chceš", "věnuj se tomu, co tě baví", "jdi si za svými sny a cíli" (aby tvůj úspěch viděli ti, kdo ti nepřejí). Takovými "velkorysy" výzvami jsme krmeni od narození. Postoj empatického a nedogmatického spolence jsme všichni bez potíží přejali, protože s ním vypadáme jako mistři vztahů. Nakonec milujeme druhé kvůli sobě, a to do chvíle, než dojde k většímu nedorozumění. Prostor pro božskou lásku již zcela zaplnilo *sociální ego*, které je dnes nejčastějším smyslem životů. Okázalý způsob komunikace s druhými pak buduje křehké společenské sebevědomí a averzi k Tomu, který chce, abychom na sobě žili jeho svatost.

⁹⁶ *O víře dnes*, str. 65: «V evoluční hypotéze světa nemá samozřejmě smysl mluvit o "dědičném hříchu". Ten, v tom nejextrémnějším případě, je zde jen symbolickým, mýtickým výrazem označujícím přirozené nedostatky toho stvoření, jakým je člověk, který od velmi nedokonalých počátků směřuje k dokonalosti, ke své plné realizaci. Přijmout tuto vizi však znamená radikálně narušit strukturu křesťanství: Kristus se přesouvá z minulosti do budoucnosti; vykoupení znamená jednoduše kráčení vpřed jako potřebná evoluce k lepšímu. Člověk je produkt, který zatím nebyl v čase zcela zdokonalen; vykoupení se neuskutečnilo, protože nebyl hřích, který by bylo třeba napravit, nýbrž jen nedokonalost, která, opakuji, je přirozená».

⁹⁷ Reklamní spot vybízel ženy natáčet "selfies" pro biskupy z Papežské rady pro kulturu v rámci tématu *Ženská kultura: rovnost a odlišnost*, projednávaného v únoru roku 2015: «V jakém bodě se jako ženy právě nacházíme? Určitě ses často ptala, kým jsi, co děláš, co si myslíš o svém bytí ženou, o své síle, o svých potížích, o svém těle a svém duchovním životě. Pokud chceš, můžeš se podělit o svůj pohled».

28. POKUŠENÍ CÍRKVE

Falešný prorok a jeho partneři si myslí, že slouží největší síle ve vesmíru. Zaprodali Šelmě své právo na život a již nejsou schopni hledat Boží milosrdenství. Všechno zlo dělají při plném vědomí, protože satanovo království je to, které se jim zdá lepší, to, které jediné má smysl, a jakože neexistuje, uvěřili v něj ve své pýše. Nakrátko dostanou pod svou moc všechna království světa; to je obraz třetího Ježíšovo pokušení na poušti (Mt), kterému katolická církev na tomto konci dějin podlehně. «Království je nyní na zemi zorganizované, vytvořené muži a ženami všech míst, kteří ztratili z dohledu svou vlastní individuální spásu a naději na dosažení nebe, protože ví, že pokud se nebe neprojeví tady a teď, bylo by pouhou marnou nadějí» (*From Bethlehem to Calvary*, str. 281). Svátosti jako je křest nebo svatá zpověď ztrácejí všechn smysl, když nám jeden údajný římský biskup přijde vykládat o pozemské svornosti mezi náboženstvími a názorně předvádět, jak přijímat nekřesťany «v jejich odlišném způsobu života, myšlení a vyjadřování. Tímto způsobem budeme moci společně vzít na sebe povinnost sloužit spravedlnosti a pokoji. [...] Snahy související s nějakým specifickým tématem se mohou stát procesem, v němž obě strany skrze vzájemné naslouchání docházejí k očistění i obohacení» (*EG*, 250). Všichni děláme to samé, podle zvyklostí konkrétní kultury, jeden bůh, mnoho tradic. Jistě ne tato přesvědčení byla těmi, pro která prolévají krev Kristovi mučedníci napříč dějinami. Dnes se ale tomuto humanistickému podvodu svobody, rovnosti a bratrství nikdo nevynhne, mladí Kristovu doktrínu často nikdy ani nevyslechli. «Interpretovat křesťanství jako recept na pokrok a uznat společný blahobyť jako autentický cíl všech náboženství, také křesťanského,⁹⁸ je nová forma toho samého pokušení», říká Benedikt XVI. v knize *Ježíš Nazaretský*, kde odhaluje analogii Ježíše s jeho církví - ona je totiž zákonitá.

«Známe Ježíše skutečně? Rozumíme mu? Nemáme se náhodou snažit poznávat jej obnoveným způsobem, včera i dnes? Pokušitel není tak neomalený, aby nám navrhnul přímo uctívat ďábla. Pouze nám navrhuje rozhodnout se pro racionální věci, upřednostnit plánovaný a organizovaný svět, ve kterém Bůh může mít nějaké místo, ale jako soukromá záležitost, bez toho, aby zasahoval do našich hlavních úmyslů», dále přibližuje Benedikt Bergoglioovo počínání. «Říká se, že před koncilem převládal eklesiocentrismus: Církev byla předkládána jako střed křesťanství. Později se přešlo ke kristocentrismu, který představuje Krista jako střed všeho. Ale nejen Církev rozděluje, říká se, také Kristus patří jenom křesťanům. Takže z kristocentrismu se přešlo na teocentrismus a tím se pokročilo ve společenství s náboženstvími. Ale ani takto se nedosáhlo cíle, protože i Bůh může být příčinou rozdělení mezi náboženstvími a mezi lidmi. Proto je nutné pokročit k regnocentrismu, k centrálnosti království. To by bylo nakonec srdcem Ježíšova poselství a správným směřováním ke konečnému sjednocení pozitivních sil lidstva na své cestě k budoucnosti světa; "království" by znamenalo jednoduše svět, ve kterém kraluje mír, spravedlnost a ochrana stvoření. [...] Autentická úloha náboženství by spočívala ve společné spolupráci na příchodu "království". Zároveň by všechna mohla udržovat své tradice, prožívat svou identitu, ale i při uchování rozličných identit by měla pracovat pro svět, ve kterém by byl prvořadý mír, spravedlnost a respekt ke stvoření. To zní dobře: touto cestou

⁹⁸ *EG*, 129: «Dovolíme-li pochybnostem a obavám udusit jakýkoliv projev odvahy, může se stát, že namísto toho, abychom byli tvořiví, jednoduše ustrneme ve své pohodlnosti, aniž bychom vyvolali nějaký pokrok, a v takovém případě se nebudeme svou spoluprací podílet na historických procesech, ale budeme pouhými diváky, kteří přihlížejí neplodné stagnaci církve».

se zdá možné, že Kristovo poselství bude konečně přijato všemi bez toho, aby se musela evangelizovat jiná náboženství. [...] Bůh zmizel, nyní jedná jenom člověk. Respekt k náboženským "tradicím" je jen zdánlivý. Ve skutečnosti jsou považovány za řadu zvyků, které je třeba lidem ponechat, ale reálně nehrají žádnou roli. Víra a náboženství jsou používány k náboženským cílům. Důležitá je jen organizace světa. Náboženství je zajímavé jen potud, pokud tomu může dopomoci». Falešný prorok tvrdí, že «mezináboženský dialog je nezbytnou podmínkou míru ve světě» (EG, 250). Máme «uznat hodnoty druhých, porozumět starostem, které stojí za jejich požadavky, a zdůrazňovat společná přesvědčení» (EG, 253). «Mír není jenom absence války, nýbrž stav, ve kterém je člověk v harmonii se sebou, s přírodou a v harmonii s ostatními», lhal v jedné ze svých promluv (04-01-15). Každý kněz si nesouhlasem s demolicí svaté Kristovy Církve připraví svou vlastní likvidaci, díky které se skutečně bude moci stát druhým Kristem a obstát, vytrvat až do konce při pozorování, jak všichni povstávající satanské církvi tleskají. Benedikt nemohl dovolit, aby se církev rozdělila za jeho pontifikátu, schizma je dílem zlého a Svatý otec udržel církev pohromadě za cenu svého života, o který mu ukládali a který vydá za hříchy světa. Nyní, když byl Kristus v osobě Petra definitivně vyměněn za povstalece Barnabáše, nebude házet perly smečkám psů, které jsou všude kolem něj. Aby Církev mohla naplnit svůj úděl, musí dojít také na slova *Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil...*⁹⁹ Ti duchovní, co Benediktu nadávají, protože mu nerozumí, nerozumí ničemu z Písma a nerozumí kříži, protože nemají Kristovu mysl.

Všechny Bergogliovy exhortace jsou především tak tupé, že kdo v nich vidí nějakou vyšší (jím samotným nedosaženou) praktickou moudrost Ducha, pozbyl již všechen rozum. Tento mírumilovný a lidumilný pontifik nedělá nic jiného, než že mlží, lže a klade miny na všechna místa světa. A lidé mu děkují za obnovu církve, protože v tom, co jsme tu měli předtím, se nedalo žít a dýchat. Ve svém New Age vymývání mozků přichází třeba s tím, že největší překážkou úcty a lásky mezi lidmi jsou věřící fundamentalisté, kteří se nacházejí jak v islámu, tak mezi členy katolické církve. «A Antikrist [Solovjova] nám pak říká, s velkou učeností, že exegeze, která čte Bibli v perspektivě víry v živého Boha a takto činíc jej poslouchá, je fundamentalismem; jenom jeho exegeze, exegeze považovaná za autenticky vědeckou, ve které sám Bůh nic neříká a ani nemá co říci, je na úrovni doby» (*Ježíš Nazaretský*). Proto nový papež všechny povzbuzuje k protestantskému samočtení Bible, při kterém se otevírají oči pro všechny bludy, které již dva tisíce let rozežírají Tělo Kristovo a jsou dobře známé zednářským skryším. Má připraven výklad, se kterým operují např. tzv. mesiánští židé -a Bergoglio je jeden z nich- a který perfektně sedí na Antikristův naturalistický podvod, protože byl podle Bible vypracován. «Podstatným prvkem evangelizace je kritérium reality, Slovo, které se již vtělilo a stále se chce stávat tělem» (EG, 233). Nerespektování skutečnosti, že Ježíš na svém místě zanechal eucharistii a Církev, která bude i v nebeském království nadále Tělem a chrámem jeho Ducha, dovolí iluminátskému "Ješuoovi" přijít politicky řídit zemi.

Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí (1Kor 15,19)! První pouštní pokoušení zní: «Neměl by a nemá spasitel světa dokázat svou identitu tím, že dá všem najíst? Není problém výživy světa, a obecněji sociální problémy, prv-

⁹⁹ Iz 54,6-7.11: *Jako ženu opuštěnou a na duchu ztrápenou tě Hospodin povolal, ženu mladosti, jež byla zavržena, praví Bůh tvůj. Na maličký okamžik jsem tě opustil, avšak shromáždím tě v převelikém slitování. Ty utištěná, vichrem zmítaná, útěchy zbavená, hle, já ti do omítky vsadím drahokamy, za základ ti dám safíry.*

ní a nejautentičtější kritérium, se kterým se má srovnat vykoupení? [...] Nemá se říci to samé církvi? Pokud chceš být církev Boha, starej se nejprve o chléb pro svět, to ostatní přijde potom». Druhé nabádá k odvázení se, skoku do hlubin, vyzkoušení čehokoliv a pokoušení Boha, protože on má pro nás vždy jen milující objetí a něžné pohlázení. Falešný šéf církve nám začal přinášet obraz Krista služebníka, otroka, který nepřišel sloužit v těle proto, aby nás vzal ze světa, nýbrž vždy znovu přichází sloužit světu.¹⁰⁰ Takové a další učení distribuované ze středu církve temnoty povede k úplnému vypuštění příprav na druhý Kristův příchod ve slávě a k totálnímu zpustnutí svatyní našich srdcí. Bude to «nová originální apologetika», která dokáže «vytvořit dispozice k tomu, aby všichni naslouchali evangeliu» (EG, 132) a která bude odporovat racionálně nenapadnutelné fundamentální teologii, logu napojenému na Logos. Proto Falešný prorok tak rád mluví o neplodnosti Církve, která je věrnou Kristovou nevěstou. «Taková církev má spíše něco ze staré panny než z matky. Taková církev je na nic, je to muzeální církev. Radostí církve je rodit». Baví jej vymýšlet různé kategorie «zarmoucených, netrpělivých, malomyslných, úzkostných křesťanů, kteří mají v církvi všechno dokonalé, ale nemají "děti"» (kázání, 09-12-14), protože jeho nevěstka zakouší radost se všemi. To, co Bergoglio zamlčuje, je, že své děti posílá do otroctví. *Ale budoucí Jeruzalém je svobodný, a to je naše matka. Vždyť stojí psáno: Raduj se, neplodná, která nerodíš, jásej a volej, která nemáš bolesti, neboť mnoho dětí bude mít osamělá, více než ta, která má muže* (Ga 4,26-27).

V říjnu druhého roku samoty Benedikt potřetí inteligentně promluvil o své situaci. Odmítl pozvání zúčastnit se tradiční liturgie se slovy, že jako "klauzurní mnich" nemůže na veřejnost, pokud jej nevyzve úřadující papež, a v projevu zaslaném studentům Papežské univerzity Urbaniana se vyjádřil, že Církev má povinnost hlásat Krista pro jeho dobrou zprávu, ne zpoza motivu získávat členy. «Prorok Zachariáš ohlásil mesiášské království, které bude sahat od moře k moři a bude královstvím pokoje. A skutečně tam, kde se slaví eucharistie a lidé se na základě Pána stávají mezi sebou jedním tělem, se zpřítomňuje něco z toho pokoje, který Ježíš Kristus slíbil darovat svým učedníkům. [...] Mnozí se dnes uvnitř i vně církve ptají: Jsou misie opravdu ještě aktuální? Nebylo by vhodnější zabývat se dialogem mezi náboženstvími a sloužit tak záležitosti světového míru? Protiotázka je: Dialog může nahradit zvěstování? Dnes mnozí uvažují způsobem, že by se náboženství měla respektovat a dialogem vytvořit společnou mírovou sílu. Otázka pravdy, ta, která na začátku poháněla křesťany více než kohokoli jiného, se pokládá do závorky. Toto zřeknutí se pravdy se zdá reálné a užitečné pro mír mezi náboženstvími ve světě. A přece je smrtící pro víru». Až se objeví ohavnost na svatém místě, poznáme hrdinství tohoto muže a poznáme, že byl prorok, že Jeho Svatost Benedikt XVI. je nejzářnější slávou dvou neposkvrněných srdcí, synů nového oleje, se kterými přijme vítězství.

¹⁰⁰ Kázání, 01-01-15: «Poselství tohoto Dne míru nám letos říká: "Již ne otroci, ale bratři". Všichni jsme povoláni, abychom byli svobodní a byli dětmi, a každý, aby podle své zodpovědnosti bojoval proti moderním formám otroctví. Sjednotíme svoje síly z každého národa, kultury a náboženství. Kéž nás vede a podporuje Ten, který z nás všechny učinil bratry a stal se naším služebníkem».

29. DĚJINNOST ZJEVENÍ

Nepřátelé Josepha Ratzingera rádi vyprávějí, jak byl kvůli své habilitační práci o zjevení v pojetí svatého Bonaventury chvíli Vatikánem podezřelý z hereze. A právě tam on ukázal geniálně jednoduchou pravdu, které před ním běžně nikdo nevyučoval. Vybízí k uvědomění si, že zjevení předchází Písmu a je v něm uloženo, ale není s ním identické. Zjevení je více než to, co je zapsáno, a pro svou smysluplnost potřebuje příjemce, Církev, chápající subjekt. Dříve se mělo za to, že jde jen o předávání božských výroků a rozumových poznatků, říká. Sám naproti tomu oprávněně hájí dynamický koncept zjevení, tedy takové porozumění, které poukazuje na jednání Boha v dějinách. «Zjevení je neustálý růst Církve do plnosti Logu», vytahuje z jeho díla dánský teolog Niels Christian Hvidt, který s Ratzingerem vedl obsáhlý rozhovor o prorocích v roce 1999.

Na starozákonní době lze dobře pozorovat, jak Bůh svou tvář lidstvu odkrýval postupně.¹⁰¹ Moudrost všech dnešních 46 knih pak byla znova zjevena v Kristu a vyložena slovy a skutky; Boží slovo se s Novým zákonem nedoplňuje, nýbrž naplňuje a dále manifestuje. Proto teze o následné ukončenosti zjevení «v sobě uzavírá dvojí nedorozumění. V první řadě obsahuje myšlenku, že prorok, který je podstatně spojen s dimenzí naděje, již nemá žádnou funkci právě proto, že tu je Kristus a Jeho přítomnost nahrazuje naději. To je omyl, protože Kristus přišel v těle a poté byl vzkříšen "v Duchu svatém". Tato nová přítomnost Krista v dějinách, ve svátosti, ve Slově, v životě Církve, v srdci každého člověka je výrazem a počátkem definitivního příchodu Krista, který *přivede k naplnění všechno, co jest*. To znamená, že křesťanství vždy směřuje ke Kristu, který přijde, pohybem vnitřním. Eucharistie byla vždy pojímána jako cesta naproti Pánu, který přichází. Myšlenka, že křesťanství je celá a úplná přítomnost a nenese s sebou žádnou sktrukturu naděje, je první omyl, který je třeba odmítnout».

Navazujícími slovy uvádí Benedikt celý problém křesťanského proroctví na pravou míru: «Druhé nedorozumění plyne z intelektualistického a redukovaného porozumění zjevení, jež je považováno za poklad předaných znalostí, ke kterým se už nemůže nic přidat, jsou kompletní. Skutečná událost zjevení však sestává ze skutečnosti, že jsme zahrnuti do onoho "tváří v tvář" s Bohem. Zjevení není nic jiného než Bůh, který se nám dává, který s námi vytváří dějiny a který nás shromažďuje a sdružuje v jeden celek. Je to událost setkání, která s sebou nese také komunikativní rozměr a poznávací strukturu. Je v tom zahrnuto poznávání pravdy zjevení. Zjevení dosáhlo svého cíle Kristem, protože -podle krásného vyjádření sv. Jana od Kříže- když Bůh mluvil osobně, není už co přidat. Nemůže se přidat nic navrch k Logu. On je plně mezi námi a Bůh nám nemůže dát ani říct nic většího než sám sebe. Ale právě tato celistvost Božího odevzdání se -čili že On, Logos, je přítomen v těle- znamená také, že máme dále pronikat do tohoto tajemství».

Největší "novinkou" a "překvapením" dějin byl Ježíš, potom už žádné další není, čekalo se jen na něj, proto máme v eucharistii onu skrytou manu z nebeského království. Nové je po vtělení Logu to, že můžeme k Bohu přistupovat, že existuje konverzace dítěte s Otcem, a žádná jiná "novost Boží" není a nikdy nebyla v plánu, viz tato nejzvrhlejší lež prvního New Age učitele. Zbývá, aby se s Církví uskutečnila Boží vůle na zemi tak, jako je v nebi. Z tohoto důvodu se pozemský čas charakterizuje neustálým tokem Božího slova

¹⁰¹ Iz 48,6-7: *Od nyníška ti chci ohlašovat nové věci, utajené, že o nich nic nevíš. Právě teď jsou stvořeny, nikoli předtím, přede dneškem jsi o nich nic neslyšel a říci nemůžeš: Hle, já to znám.*

(což byl také smysl Ježíšových zázraků týkajících se nasycení tisíců), náš Vykupitel je živý, Autorita pro výklad Písma, je Slovem, které se dělí o další a další tajemství svého svatého Srdce. «Kristův příchod je začátek stále hlubšího poznávání a postupného odhalování toho, co je předáváno v Logu. [...] Efektivní příchod se uskutečňuje, jakmile už Kristus není poután k jednomu místu nebo jednomu místem omezenému tělu, nýbrž když jako Vzkříšený přichází v Duchu ke všem, způsobujíc, že také vstoupení do pravdy vyžaduje stále více hloubky». Skrze starozákonní proroky se Logos zjevoval v předobrazech, v Těle přinesl svou nauku v podobenstvích, a v době Církve mluví skrze Ducha jasně a bez tajemství o podstatě kříže. Poselství předávána novodobými proroky jsou díla Ducha svatého, který uvádí *do veškeré pravdy* ty, kdo mají vnímavé srdce. Některé biblické pasáže navíc může Církev adekvátně interpretovat až v těchto dnech.¹⁰² Prototypem Božího proroka je Panna Maria, která v sobě zahrnuje celou ekonomii a filosofii Ducha, především jí bylo svěřeno obracet srdce ke Kristu dříve, než přijde. *Prorocké slovo*, říká svatý Petr, *je jako svíce, svítící v temném místě, dokud se nerozbřeskne den* (2P 1,19), varovalo nás, že naše vlastní životy budou vstupní branou satana do církve.

Prorocký prvek nemohl po apoštolské době zmizet, protože Církev je *stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci*. Ochotné jmenování Tradice a magisteria vedle Písma za cílem umlčení milosrdného Božího hlasu je pouze jinou verzí hereze *sola scriptura*.¹⁰³ Kdybychom bývali měli v těchto dvou tisíciletích jen Boží slovo Písma, vůbec bychom jako Církev neexistovali. «Bůh si skrze charismata nárokuje právo zasáhnout přímo v Církvi, aby ji probudil, varoval, vyvýšil, posvětil. Myslím, že tyto prorocko-charismatické dějiny prostupují celý čas Církve. Bývají vždy přítomné zvláště v kritických momentech přeměny». Ratzinger společně s Von Balthasarem svědčí, «že za každým velkým teologem vždy první stojí prorok». Pokud Církev není ožívována Duchem, přestává rozumět tomu, co říká. «Pro všechny velké teology je možná nová teologická tvorba jen v případě, že jim předtím prorocký prvek otevřel cestu. Dokud se postupuje pouze racionálně, nikdy nic nového nevznikne. Snad se vytvoří pokaždé přesnější systémy, budou se pokládat stále subtilnější otázky, ale opravdovou cestu, ze které může znova vyvstat velká teologie, neotevřít racionální práce teologie, nýbrž charismatický a prorocký impuls. Jsem přesvědčen, že v tomto smyslu prorocství a teologie kráčí souběžně. Teologie jako teologická věda v přísném smyslu není prorocká, ale může se stát skutečně živou teologií jen tehdy, když ji prorocký impuls podněcuje a osvětluje».

Minulý čas ve větě "mluvil ústy proroků" je věc historie nicejsko-cařihradského vyznání víry. Smyslem tohoto výroku je zdůraznění pneumatologického rozměru prorokování. Duch svatý v každé době «předchází Krista a připravuje mu cestu». Starozákonní proroci byli ekonomii v přípravě početí Krista *ex Spiritu Sancto*, z Ducha svatého se zrodila Církev, a dnes nám ten samý Duch vysvětluje, co znamená druhý příchod, protože to neví téměř nikdo. Zvolání *resurrexi, et adhuc tecum sum* napovídá věčnost Církve, její budoucí dokonalost. *Proto číňte pokání a obraťte se, aby byly smazány vaše hříchy a přišel čas Hospodinův, čas odpočinutí, kdy pošle Ježíše, Mesiáše, kterého vám určil. On zůstane v nebi až do chvíle, kdy bude všechno nové, jak o tom Bůh od věků mluvil ústy svých svatých proroků. ...všichni [...] proroci, kolik jich jen od Samuela bylo, přinášeli zvěst*

¹⁰² Da 12,9: *Tajuplná a zapečetěná budou ta slova až do doby konce.*

¹⁰³ Am 3,7: *Panovník Hospodin nečiní nic, aniž by zjevil své tajemství prorokům, svým služební-
kům.*

právě o těchto dnech (Sk 3,19-21.24). Ježíš podruhé přichází od počátku existence Církve a toto své přicházení završí sesláním Ducha a obnovou země. Království, které přinesl, rostlo počtem, věděním a milostmi v průběhu dějin a zakrátko se již *hora Hospodinova domu bude tyčit nad vrcholy hor*.

Svatý Jan Křtitel spadá «ještě do rámce Starého zákona, v něm však představuje klíč k otevření nové smlouvy. V tomto smyslu je Křtitel poslední prorok Starého zákona. To je také správný způsob chápání toho, že Jan je poslední před Kristem, ten, který přebírá pochodeň celého prorockého hnutí a odevzdává ji do rukou Krista. Uzavírá vše, co učinili proroci pro zrod naděje v Krista. Tímto způsobem končí dílo proroků ve starozákonním smyslu. Je důležité upřesnit, že on sám sebe nepředstavuje jako věstce, je jen někdo, kdo prorocky volá k obrácení, a tímto způsobem obnovuje a aktualizuje mesiánský příslib staré smlouvy». Dnešní doba vyžaduje obdobné zavádění slyšeného Slova do církve, která umírá žízní.¹⁰⁴ V čase starého i nového zákona «ve skutečnosti existuje společná základní struktura v rozdílu, který je dán odlišným způsobem poukazování na Krista jako na Toho, který přijde, a na Toho, který už přišel a vrátí se. Bylo by třeba tuto problematiku prostudovat více do hloubky, protože v mnoha aspektech je čas Církve na strukturální úrovni stejný jako ve Starém zákoně». Perioda Nového zákona má mezidobý charakter, očekáváme příchod Hospodina s anděly a svatými. «Radikalizovat rozdíly a nechtít vidět důvěrnou jednotu dějin Boha s člověkem je omyl, do kterého nespádli církevní otcové. Tito navrhli trojčlenné schéma "umbra, imago, veritas", kde imago je Nový zákon. Tímto způsobem Starý a Nový zákon nestojí proti sobě jako stín a skutečnost, ale v trojici stínu, obrazu a skutečnosti se udržuje při životě očekávání v konečné naplnění, a čas Nového zákona, čas Církve je viděn jako další rovina, vyšší, ale stále na cestě příslibu. Toto je bod, který, zdá se mi, nebyl až dodnes dostatečně vzat v potaz».

Benedikt XVI. věděl ze zkušenosti, že největší výhrou člověka je nemuset záviset na této zemi, a to je obrat, kterého v nás chce Bůh docílit: «Proroci jsou ti, kdo potvrzují rozměr křesťanské naděje. Jsou nástroji, skrze které přistupujeme k tomu, co se teprve má stát, a překonáváme dobu za účelem dosažení toho podstatného a definitivního. Tento eschatologický charakter, toto vybidnutí překonávat čas je součástí prorocké spirituality». Přitom platí, že «prorok je specifickým způsobem volán k napodobování utrpení: být připraven trpět a dělit se o kříž s Kristem je jeho skutečným prubířským kamenem. Prorok se nesnaží prosadit sám sebe. Jeho poselství je potvrzováno a zúrodnováno na kříži». Tak církev stále prolévá krev všech proroků tím nejpokrytečtějším způsobem a na své ospravedlnění má milion pojistek. Proto nemůže poznat, co je to žít pod zorným úhlem věčnosti. *Amen, amen, pravím vám, kdo přijímá toho, koho pošlu, mne přijímá* (J 13,20): Stejně jako před dvěma tisíci lety, většina křesťanů dnes není z Boha a nechce slyšet hlas, který má moc učinit naše jho lehkým a radostným.

¹⁰⁴ Sír 24,30-32: *Já jsem jako zavodňovací říční kanál a jako strouha přivádějící vodu do rajske zahrady. Řekl jsem: Zavlažím svou zahradu a zaliji svůj záhon. Způsobím, že výchova bude jako jitřenka svítit, rozzářím ty věci dodaleka.*

'Ten, který se mnou jí chléb, zvedl proti mně patu.'

*Říkám vám to již nyní předem,
abyste potom, až se to stane, uvěřili, že já jsem.*

(J 13,18-19)